Emperor of Rome Marcus Aurelius

Медитації

Ukrainian

Медитації

by Emperor of Rome Marcus Aurelius

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберга» Ця електронна книга призначена для будь-кого в Сполучених Штатах та більшості інших частин світу безкоштовно та майже без будь-яких обмежень. Ви можете копіювати, дарувати або повторно використовувати згідно з умовами ліцензії проекту Gutenberg, яка входить до цієї електронної книги або онлайн на www.gutenberg.org. Якщо ви не перебуваєте в Сполучених Штатах, вам доведеться перевірити закони країни, де ви перебуваєте, перш ніж використовувати цю електронну книгу.

Дата випуску: 1 червня 2001 р. [електронна книга №2680]

Останнє оновлення: 9 березня 2021 р. Автори: Дж. Боултон і Девід Відгер

МЕДИТАЦІЇ

Марк Аврелій

МАРК АВРЕЛІЙ АНТОНІН РИМСЬКИЙ ІМПЕРАТОР

КНИГИ

ВСТУП

ЙОГО ПЕРША КНИГА

КНИГА ДРУГА

КНИГА ТРЕТЯ

ЧЕТВЕРТА КНИГА

КНИГА П'ЯТА

КНИГА ШОСТА

КНИГА СЬОМА

ВОСЬМА КНИГА

КНИГА ДЕВ'ЯТА

КНИГА ДЕСЯТА

КНИГА ОДИНАДЦЯТА

ДВАНАДЦЯТА КНИГА

ДОДАТОК

ПРИМІТКИ

ГЛОСАРІЙ

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

ВСТУП

МАРК АВРЕЛІЙ АНТОНІН народився 26 квітня 121 року нашої ери. Його справжнє ім’я було М. Анній Вер, і він походив із знатного роду, який стверджував, що походить від Нуми, другого короля Риму. Таким чином, найбільш релігійний з імператорів походить від крові найпобожнішого з перших королів. Його батько, Анній Вер, обіймав високу посаду в Римі, а його дід, що носив таке ж ім'я, був тричі консулом. Обидва його батьки померли молодими, але Маркус з любов’ю пам’ятав про них. Після смерті батька Марка усиновив його дід, консул Анній Вер, і між ними виникла глибока любов. На першій же сторінці своєї книжки Маркус із вдячністю розповідає, як від свого діда він навчився бути лагідним і лагідним, а також утримуватися від усякого гніву та пристрасті. Імператор Адріан передбачив прекрасний характер хлопця, якого він називав не Верусом, а Веріссімом, правдивішим за своє власне ім'я. Він підвищив Маркуса до рангу вершника, коли йому виповнилося шість років, а у віці восьми років зробив його членом стародавнього салійського священства. Тітка хлопчика, Анна Галерія Фаустина, була одружена з Антоніном Пієм, згодом імператором. Так сталося, що Антонін, не маючи сина, усиновив Марка, змінивши його ім'я на те, під яким він був відомий, і заручив його зі своєю дочкою Фаустиною. Його навчання велося з усією ретельністю. Для нього були залучені найздібніші вчителі, і він був навчений суворій доктрині стоїчної філософії, яка була для нього великою насолодою. Його навчили просто

одягатися і жити просто, уникати всякої м'якості та розкоші. Його тіло було навчене до витривалості за допомогою боротьби, полювання та ігор на свіжому повітрі; і хоча його статура була слабкою, він виявив велику особисту мужність, щоб зіткнутися з найлютішими кабанами. У той же час він був утриманий від екстравагантності свого часу. Великий ажіотаж у Римі викликала боротьба Фракцій, як їх називали, у цирку. Гонщики використовували один із чотирьох кольорів — червоний, синій, білий або зелений — і їхні партизани виявляли завзяття в їх підтримці, яке ніхто не міг перевершити. Заколот і розбещеність йшли в поїзді колісниць, що мчать; і від усіх цих речей Маркус тримався дуже осторонь.

У 140 р. Марка було зведено в консульство, а в 145 р. його заручини були завершені шлюбом. Через два роки Фаустина народила йому дочку; і незабаром після цього йому було присвоєно трибунат та інші імператорські почесті.

Антонін Пій помер у 161 році, і Марк став імператором. Він одразу пов’язав із собою Л. Цейонія Коммода, якого Антонін усиновив як молодшого сина одночасно з Марком, давши йому ім’я Луцій Аврелій Вер. Відтепер обидва є колегами в імперії, а молодшого як би готують, щоб досягти успіху. Щойно Маркус сів на трон, як з усіх боків спалахнули війни. На сході Вологез III. Парфії почали довго обмірковуване повстання, знищивши цілий римський легіон і вторгшись до Сирії (162). Верус був відправлений у гарячій поспіху, щоб придушити це повстання; і він виправдав свою довіру, занурившись у пияцтво та розпусту, а війну залишив своїм офіцерам. Незабаром після цього Маркусу довелося зіткнутися з більш серйозною небезпекою вдома в коаліції кількох могутніх племен на північному кордоні. Головними серед них були маркоманни або марші, квади (згадані в цій книзі), сармати, катти, язиги. У самому Римі панувала епідемія та голод: одна була принесена зі сходу легіонами Вера, інша — спричинена повенями, які знищили величезну кількість зерна. Після того, як було зроблено все можливе, щоб вгамувати голод і задовольнити нагальні потреби (Маркус був змушений навіть продати імперські коштовності,

щоб знайти гроші), обидва імператори розпочали боротьбу, яка тривала більш-менш протягом решти правління Марка. Під час цих воєн у 169 році Вер загинув. Ми не можемо детально стежити за кампаніями; але, таким чином, є певним те, що врешті-решт римлянам вдалося розгромити варварські племена та здійснити поселення, яке зробило імперію більш безпечною. Маркус сам був головнокомандуючим, і перемога була здобута не меншою мірою завдяки його власним здібностям, ніж його мудрості у виборі лейтенантів, що яскраво продемонстровано у випадку з Пертинаксом. У цих кампаніях відбулося кілька важливих битв; і одна з них стала відомою завдяки легенді про Громовий Легіон. У битві проти кваді в 174 році здавалося, що день йде на користь ворога, коли раптово виникла велика буря з громом і дощем, блискавка вразила варварів жахом, і вони повернулися до поразки. У пізніші дні кажуть, що цей шторм був надісланий у відповідь на молитви легіону, який містив багато християн, і тому його назвали Громовим легіоном. Назва Громового Легіону відома раніше, тому ця частина історії принаймні не може бути правдою; але допомогу бурі підтверджує одна зі сцен, висічена на колоні Антоніна в Римі, яка вшановує ці війни.

Урегулювання, укладене після цих проблем, могло б бути більш задовільним, якби несподіване повстання на сході. Авідій Кассій, здібний полководець, який прославився під час парфянських війн, був у той час головним правителем східних провінцій. За допомогою будь-яких спонуканих засобів він задумав проголосити себе імператором, як тільки Маркус, який тоді був слабкого здоров'я, помре; і отримавши повідомлення про смерть Марка, Кассій зробив так, як планував. Маркус, почувши цю новину, негайно уклав мир і повернувся додому, щоб зустріти цю нову небезпеку. Великим горем імператора було те, що він змушений був брати участь у жахах громадянської боротьби. Він похвалив якості Кассія та висловив щире бажання, щоб Кассій не був змушений завдати собі шкоди, перш ніж він матиме можливість безкоштовно пробачити. Але перш ніж він встиг прибути на схід, до Кассія дійшла новина, що імператор ще живий; його послідовники відпали від нього, і він був убитий. Марк пішов на схід, і там вбивці

принесли йому голову Кассія; але імператор з обуренням відмовився від їхнього подарунка і не хотів допустити цих людей до себе.

Під час цієї подорожі померла його дружина Фаустина. Після повернення імператор відсвяткував тріумф (176 р.). Відразу після цього він відправився до Німеччини і знову взяв на себе тягар війни. Його операції супроводжувалися повним успіхом; але негаразди останніх років були надто важкими для його статури, ніколи не міцною, і 17 березня 180 року він помер у Панонії.

Не оминули доброго імператора й побутові негаразди. Фаустина народила йому кількох дітей, яких він палко любив. Їхні невинні обличчя все ще можна побачити в багатьох скульптурних галереях, вони з дивним ефектом нагадують замріяне обличчя їхнього батька. Але вони померли один за одним, і коли Марк прийшов до власної смерті, залишився жив лише один із його синів — слабкий і нікчемний Коммод. Після смерті свого батька Коммод, який став його наступником, скасував роботу багатьох кампаній поспішним і нерозумним миром; і його дванадцятирічне правління довело, що він був лютим і кровожерливим тираном. Скандал розгорівся з іменем самої Фаустини, яку звинувачують не лише в невірності, але й у інтригантстві з Кассієм і спонуканні його до його фатального повстання, слід визнати, що ці звинувачення не ґрунтуються на жодних надійних доказах; а імператор, у всякому разі, дуже її любив і ніколи не відчував найменшої підозри.

Будучи солдатом, ми бачили, що Маркус був здатним і успішним; як адміністратор був розсудливим і сумлінним. Незважаючи на те, що він був занурений у вчення філософії, він не намагався перебудувати світ за будь-яким заздалегідь спланованим планом. Він проторував шлях, проторений його попередниками, прагнучи якомога краще виконувати свій обов’язок і не допустити корупції. Він зробив якісь нерозумні вчинки, це правда. Створити суперника в імперії, як він зробив з Вером, було небезпечним нововведенням, яке могло досягти успіху лише в тому випадку, якщо один із двох знищив себе; і за Діоклетіана саме цей прецедент спричинив розкол Римської імперії навпіл. Він помилився у своєму цивільному управлінні, занадто сильно централізувавши. Але

сильною стороною його правління було здійснення правосуддя. Маркус шукав підзаконних актів, щоб захистити слабких, зробити долю рабів менш важкою, стати замість батька для сиріт. Для виховання та навчання бідних дітей створювалися благодійні фонди. Провінції були захищені від гноблення, а містам і районам, які могли зазнати лиха, надавалася державна допомога. Велика пляма на його імені, яку справді важко пояснити, це його ставлення до християн. Під час його правління Юстин у Римі став мучеником за свою віру, а Полікарп — у Смірні, і ми знаємо про численні спалахи фанатизму в провінціях, які спричинили смерть вірних. Це не виправдання стверджувати, що він нічого не знав про звірства, скоєні від його імені: це був його обов’язок знати, і якби він не знав, він був би першим, хто зізнався, що не виконав свій обов’язок. Але з його власного тону, коли він говорив про християн, ясно, що він знав їх лише з наклепу; і ми чуємо про жодні заходи, вжиті навіть для забезпечення того, щоб вони мали справедливий розгляд. У цьому відношенні Траян був кращий за нього.

Для вдумливого розуму така релігія, як римська, принесла б невелике задоволення. Його легенди часто були дитячими або неможливими; її вчення мало спільного з мораллю. Насправді римська релігія мала характер угоди: люди платили певні жертви та обряди, а боги виявляли свою прихильність, незалежно від правильного чи неправильного. У цьому випадку всі побожні душі були відкинуті назад до філософії, як це було, хоча й меншою мірою, у Греції. Під час ранньої імперії існували дві ворогуючі школи, які практично розділяли поле між собою, стоїцизм та епікурейство. Ідеальний набір перед кожним номінально був приблизно однаковим. Стоїки прагнули до ἀπάθεια, придушення всіх емоцій, а епікурейці до ἀταραξία, свободи від усякого хвилювання; але в підсумку один став синонімом упертої витримки, інший — неприборканої свавілля. З епікурейством ми зараз не маємо нічого спільного; але варто накидати історію та принципи секти стоїків.

Зенон, засновник стоїцизму, народився на Кіпрі в якусь невідому дату, але можна приблизно сказати, що його життя припало на 350–250 роки до нашої ери. Кіпр з незапам'ятних часів був місцем зустрічі Сходу і

Заходу, і хоча ми не можемо надати жодного значення можливій фінікійській крові в ньому (оскільки фінікійці не були філософами), все ж цілком ймовірно, що через Малу Азію він міг увійти в контакт із Далеким Сходом. Він навчався у циніка Кратеса, але не нехтував і іншими філософськими системами. Після багатьох років навчання він відкрив власну школу в колонаді в Афінах під назвою «Розмальований ґанок» або «Стоа», що дало назву стоїкам. Поряд з Зеноном школа Порча найбільше зобов'язана Хрісіппу (280—207 до н. е.), який організував стоїцизм у систему. Про нього говорили,

«Але для Хрісіппа не було ганку».

Стоїки вважали спекуляцію засобом досягнення мети, і цією метою було, як казав Зенон, жити послідовно (ὁμολογουμένος ζῆν), або, як пізніше пояснювалося, жити згідно з природою (ὁμολογουμένος τῇ φύσει ζῆν). Це пристосування життя до природи було стоїчною ідеєю чесноти. Цей вислів легко можна сприйняти як такий, що чеснота полягає в підкоренні кожному природному імпульсу; але це було дуже далеко від стоїчного значення. Щоб жити в згоді з природою, необхідно знати, що таке природа; і з цією метою проводиться потрійний поділ філософії — на фізику, яка займається всесвітом і його законами, проблемами божественного правління і телеології; Логіка, яка тренує розум відрізняти правду від хибного; та етика, яка застосовує отримані та перевірені знання в практичному житті.

Стоїчна система фізики була матеріалізмом з домішкою пантеїзму. На противагу думці Платона про те, що ідеї або прототипи лише явищ дійсно існують, стоїки вважали, що існують лише матеріальні об’єкти; але іманентною в матеріальному всесвіті була духовна сила, яка діяла через них, проявляючись у багатьох формах, як вогонь, ефір, дух, душа, розум, правлячий принцип.

Отже, всесвіт — це Бог, проявами якого є народні боги; тоді як легенди та міфи алегоричні. Душа людини, таким чином, є еманацією від божества, в якого вона зрештою буде знову поглинена. Божественний правлячий принцип змушує все працювати разом на благо, але на

благо цілого. Найвищим благом людини є свідома співпраця з Богом для загального блага, і саме в цьому розумінні стоїк намагався жити в згоді з природою. В індивідуумі лише чеснота дає йому змогу це зробити; як Провидіння керує всесвітом, так і чеснота в душі повинна керувати людиною.

У логіці стоїчна система заслуговує на увагу своєю теорією щодо перевірки істини, Критерію. Вони порівнювали новонароджену душу з готовим для письма аркушем паперу. На цьому почуття пишуть свої враження (φαντασίαι), і через переживання ряду з них душа несвідомо створює загальні поняття (κοιναὶ ἔννοιαι) або передчуття (προλήψεις). Коли враження було таким, що було непереборним, його називали (καταληπτικὴ φαντασία) таким, що міцно тримається, або, як вони пояснювали, тим, що виходить з правди. Ідеї та умовиводи, штучно створені шляхом дедукції чи подібного, перевірялися цим «тримаючим сприйняттям». Про етичне застосування я вже говорив. Найвищим благом було доброчесне життя. Лише чеснота є щастям, а порок — нещастям. Доводячи цю теорію до крайності, стоїк сказав, що не може бути градацій між чеснотою та пороком, хоча, звичайно, кожен має свої особливі прояви. Крім того, немає нічого доброго, крім чесноти, і нічого, крім пороку, не є поганим. Ті зовнішні речі, які зазвичай називають добрими чи поганими, такі як здоров’я та хвороба, багатство та бідність, задоволення та біль, для нього байдужі (ἀδιάφορα). Усе це є лише сферою, в якій може діяти чеснота. Ідеальна Мудра Людина достатня сама собі в усьому (αὐτάρκής); і знаючи ці істини, він буде щасливий, навіть коли його розтягнуть на стійці. Цілком ймовірно, що жоден стоїк не заявляв про себе, що він є цією мудрою людиною, але кожен прагнув цього як ідеалу так само, як християнин прагне подібності до Христа. Однак перебільшення в цьому твердженні було настільки очевидним, що пізніші стоїки були змушені зробити подальший поділ речей байдужими на те, що краще (προηγμένα) і те, що небажано (ἀποπροηγμένα).

Вони також вважали, що для того, хто не досяг досконалої мудрості, певні дії були правильними. (καθήκοντα) Вони не були ні доброчесними, ні порочними, але, як і байдужі речі, займали середнє місце.

Особливої згадки заслуговують два моменти стоїчної системи. Одна з них полягає в ретельному розрізненні речей, які знаходяться в нашій владі, і речей, які не знаходяться в нашій владі. Бажання і неприязнь, думка і прихильність знаходяться у владі волі; тоді як здоров'я, багатство, честь та інше, як правило, не є такими. Стоїк був покликаний контролювати свої бажання та пристрасті та керувати своєю думкою; поставити все своє єство під владу волі або провідного принципу, так само як всесвіт керується і керується божественним Провидінням. Це особливе застосування улюбленої грецької чесноти поміркованості (σωφροσύνη), яке також має свою паралель у християнській етиці. Другий пункт — це рішуче наполягання на єдності Всесвіту та на обов’язку людини як частини великого цілого. Громадський дух був найяскравішою політичною чеснотою стародавнього світу, і тут він став космополітичним. Знову повчально зауважити, що християнські мудреці наполягали на тому ж. Християн навчають, що вони є членами всесвітнього братства, де немає ані грецького, ані єврейського, рабів і вільних, і що вони живуть своїм життям як співробітники Бога.

Така система лежить в основі Роздумів Марка Аврелія. Для правильного розуміння книги необхідні певні знання про це, але для нас головний інтерес полягає в іншому. Ми не приходимо до Марка Аврелія за трактатом про стоїцизм. Він не керівник школи, щоб викладати учням доктрину; він навіть не думає, щоб інші читали те, що він пише. Його філософія — це не палке інтелектуальне дослідження, а більше те, що ми маємо назвати релігійним почуттям. Безкомпромісна жорсткість Зенона чи Хрісіппа пом’якшується й трансформується, проходячи через природу, шанобливу й толерантну, ніжну й вільну від лукавства; похмуре змирення, яке уможливило життя стоїчного мудреця, стає в ньому майже настроєм прагнення. У його книзі записані найпотаємніші думки його серця, написані, щоб полегшити його, з такими

моральними сентенціями та роздумами, які можуть допомогти йому нести тягар обов’язку та незліченні роздратування напруженого життя.

Повчально порівняти «Медитації» з іншою відомою книгою «Наслідування Христа». В обох є однаковий ідеал самоконтролю. Завданням людини, каже Імітація, має бути «перемагати себе і щодня бути сильнішим за себе». «У протистоянні пристрастям стоїть мир серця». «Приставимо сокиру до кореня, щоб ми, очищені від пристрастей, мали мирний розум». Для цього має бути постійний самоаналіз. «Якщо ти не можеш постійно збиратися, а саме іноді роби це, принаймні раз на день, вранці чи ввечері. Вранці ціль, увечері обговоріть спосіб, яким ви були цього дня, словами, роботою та думками». Але в той час як норов римлян є скромною самовпевненістю, християнин прагне до пасивнішого настрою, смиренності та лагідності та покладається на присутність і особисту дружбу Бога. Римлянин суворо досліджує свої недоліки, але без презирства до себе, яке робить християнина «мерзенним у власних очах». Християнин, як і римлянин, закликає «навчитися відвернути своє серце від любові до видимого»; але він має на увазі не стільки насичене службовим життям, скільки зневагу до всього мирського та «відсікання всіх нижчих уподобань». Обидва оцінюють чи звинувачують чоловіків у їхній справжній нікчемності; «Нехай мир твій не буде в устах людей, — каже християнин». Але християнин звертається до Божого осуду, римлянин – до власної душі. Дрібне роздратування через несправедливість чи недоброзичливість дивиться на них з однаковою великодушністю. «Чому дрібниці, сказані чи зроблені проти тебе, викликають у тебе жаль? Це не нова річ; не перше й не буде останнє, якщо довго житимеш. У кращому випадку страждай терпеливо, якщо ти не можеш страждати радісно». Християнин повинен більше сумувати через злобу інших людей, ніж через наші власні помилки; але римлянин схильний умивати руки з кривдника. «Навчіться бути терпеливим у стражданнях і зношенні провин і всіляких недуг інших людей», — каже християнин; але римлянин ніколи б не подумав додати: «Якби всі люди були досконалими, що б ми тоді страждали від інших людей за Бога?» Чеснота страждання сама по собі є ідеєю, яка не зустрічається з нами в

Роздумах. Обидва однаково розуміють, що людина є членом великої спільноти. «Жодна людина не сама собі достатня», — каже християнин; «ми повинні терпіти разом, допомагати разом, втішати разом». Але в той час як він вбачав головну важливість у завзятості, тобто в піднесених емоціях і уникненні прохолоди, римлянин думав головним чином про обов’язок, який потрібно виконувати так само добре, як це можливо, і менше про почуття, які повинні супроводжуватися його виконанням. Для святого, як і для імператора, світ у кращому випадку бідний. «Воістину, нещастя жити на землі», — каже християнин; Нечисленні та лихі дні життя людини, що минає раптово, як тінь.

Але між двома книгами, які ми розглядаємо, є одна велика відмінність. Наслідування адресовано іншим, роздуми письменника самому собі. Ми нічого не дізнаємося з Імітації власного життя автора, за винятком тих випадків, коли можна припустити, що він практикував свої власні проповіді; Роздуми відображають настрій за настроєм розуму того, хто їх написав. У їхній інтимності та відвертості полягає їхній великий шарм. Ці нотатки не є проповідями; вони навіть не зізнання. У сповідях завжди відчувається відчуття самосвідомості; у таких одкровеннях завжди є небезпека нікчемності чи вульгарності для найкращих людей. Святого Августина не завжди можна образити, а сам Джон Баньян перетворює легкі гріхи на жахливі гріхи. Але Марк Аврелій не є ані вульгарним, ані солоним; він нічого не пом'якшує, але ніщо не встановлюється в злому. Він ніколи не позує перед публікою; він може бути не глибоким, він завжди щирий. І це висока і спокійна душа, яка тут розкривається перед нами. Вульгарні пороки, здається, не мають для нього спокуси; це не той, хто прив'язаний і скований ланцюгами, які він намагається розірвати. Недоліки, які він виявляє в собі, часто такі, що більшість людей не бачать очей. Щоб служити божественному духу, який закладено в ньому, людина повинна «зберігати себе чистим від усякої бурхливої пристрасті та злої прихильності, від усякої необдуманості та марнославства, а також від усякого невдоволення щодо богів чи людей»: або, як він каже в іншому місці, «незаплямований насолодою, не зляканий болю». Непохитна ввічливість і увага — ось його цілі. «Що б хтось не робив або говорив, ти повинен бути добрим». хтось ображає?

Він ображає самого себе: навіщо це тобі?» Кривдник потребує жалю, а не гніву; з тими, хто потребує виправлення, слід поводитися тактовно й лагідно; і потрібно завжди бути готовим вчитися краще. «Найкращий вид помсти — не уподібнюватися їм». Прощено стільки натяків на образи, що ми можемо повірити, що нотатки супроводжувалися суворими фактами. Можливо, він не досяг своєї мети і тому прагне згадати свої принципи та зміцнити себе на майбутнє. Те, що ці вислови не просто розмови, видно з історії про Авідія Кассія, який узурпував свій імператорський трон. Таким чином імператор сумлінно виконує свій власний принцип, згідно з яким зло потрібно перемагати добром. Для кожної вади інших Природа (каже він) дала нам протидіючу чесноту; «як, наприклад, проти невдячних, він дав доброту і лагідність, як протиотруту».

Такий ніжний до ворога обов’язково був хорошим другом; і справді його сторінки сповнені щедрої вдячності тим, хто служив йому. У своїй першій книзі він зобов'язується відрахувати всі борги перед родичами та вчителями. Дідусеві він завдячував власною лагідністю, батькові — сором’язливістю й мужністю; він навчився від своєї матері бути релігійною, щедрою та цілеспрямованою. Рустик не марно працював, якщо показав своєму учневі, що його життя потребує виправлення. Аполлоній навчив його простоті, розумності, вдячності, любові до справжньої свободи. Отже, список продовжується; кожен, з ким він мав справу, здається, дав йому щось хороше, вірний доказ доброти його природи, яка не думала про зло.

Якщо його серце було чесним і правдивим, що є християнським ідеалом, то це тим більше, що йому бракувало віри, яка робить християн сильними. Він міг сказати, це правда, «або є Бог, і тоді все добре; або якщо все трапилося випадково й на долю, ти все ж можеш використати своє власне провидіння в тих речах, які належним чином стосуються тебе; і тоді з тобою все гаразд». Або знову: «Ми повинні визнати, що існує природа, яка керує Всесвітом». Але його власна участь у схемі речей настільки мала, що він не сподівається на будь-яке особисте щастя, окрім того, яке спокійна душа може отримати в цьому

смертному житті. «О моя душе, я вірю, що настане час, коли ти будеш доброю, простою, більш відкритою та видимою, ніж те тіло, яким вона оточена». але це сказано про спокійну задоволеність людською долею, яку він сподівається досягти, а не про час, коли стрижні тіла будуть скинуті. Для решти, світ і його слава і багатство, "все марнота". Можливо, боги особливо піклуються про нього, але вони особливо піклуються про всесвіт загалом: отже, цього має бути достатньо. Його боги кращі за богів-стоїків, які сидять осторонь від усього людського, байдужі й байдужі, але його особиста надія навряд чи сильніша. З цього приводу він говорить небагато, хоча є багато натяків на смерть як природний кінець; безсумнівно, він сподівався, що його душа одного дня буде поглинена всесвітньою душею, оскільки ніщо не виникає з нічого і ніщо не може бути знищено. Його настрій - це напружена втома; він виконує свій обов’язок як добрий солдат, чекаючи звуку сурми, яка дасть сигнал про відступ; у нього немає тієї життєрадісної впевненості, яка привела Сократа через не менш шляхетне життя до смерті, яка мала привести його до товариства богів, яким він поклонявся, і людей, яких він шанував.

Але хоча Марк Аврелій міг інтелектуально вважати, що його душі судилося бути поглиненою та втратити свідомість, були часи, коли він відчував, як усі, хто дотримується цього, часом відчувають, наскільки незадовільним є таке віровчення. Тоді він наосліп шукає щось менш пусте й марне. «Ти сів на корабель, — каже він, — ти поплив, ти вийшов на сушу, вийди, якщо в інше життя, то там ти також знайдеш богів, які всюди». У цьому є більше, ніж припущення суперницької теорії заради аргументу. Якщо мирські речі є лише сном, то не за горами думка, що може статися пробудження до того, що є реальним. Коли він говорить про смерть як про необхідну зміну і зазначає, що нічого корисного і прибуткового не можна зробити без змін, чи, можливо, він думав про зміну в пшеничному зерні, яке не оживляється, якщо не помре? Дивовижна сила природи відтворювати зіпсованість, звичайно, не обмежується лише тілесними речами. Багато його думок звучать як далеке відгомін св. і справді дивно, що цей найбільш християнський з імператорів не має нічого доброго сказати про християн. Для нього

вони лише сектанти, «жорстоко й пристрасно налаштовані на опозицію».

Безумовно, ці медитації не є глибокими як філософія; але Марк Аврелій був надто щирий, щоб не бачити суті таких речей, які приходили в його досвід. Стародавні релігії здебільшого займалися зовнішніми речами. Виконуй необхідні обряди, і ти умилостивиш богів; і ці обряди часто були дріб'язковими, іноді порушували правильне почуття чи навіть мораль. Навіть коли боги стояли на боці праведності, їх більше турбував вчинок, ніж намір. Але Марк Аврелій знає, що людина зробить те, чим сповнене серце. «Які твої думки та звичайні роздуми, — каже він, — таким буде твій розум з часом». І кожна сторінка книги показує нам, що він знав, що думка обов'язково втілиться в дію. Він як би бурить свою душу в правильних принципах, щоб, коли прийде час, керуватися ними. Чекати надзвичайних ситуацій – пізно.

Він також бачить справжню суть щастя. «Якщо щастя дійсно полягало в насолоді, то як сталося, що відомі розбійники, нечисті огидні печінки, отцівбивці та тирани в такій великій мірі отримали свою частку насолод?» Той, хто мав у розпорядженні всі насолоди світу, може написати так: «Щасливий жереб і частка — добрі нахили душі, добрі бажання, добрі вчинки».

За іронією долі цей чоловік, такий ніжний і добрий, такий жадаючий тихих радощів і душі, вільної від турбот, був поставлений на чолі Римської імперії, коли великі небезпеки загрожували зі сходу і заходу. Кілька років він сам командував своїми арміями. У таборі перед Кваді він датує першу книгу своїх Роздумів і показує, як міг усамітнитися в собі серед грубого брязкоту зброї. Помпезність і слава, які він зневажав, належали йому; те, що для більшості людей є амбіціями чи мріями, для нього було серією виснажливих справ, які не могло виконати лише суворе почуття обов'язку. І він добре виконав свою роботу. Його війни були повільними і виснажливими, але успішними. З мудрістю державного діяча він передбачив небезпеку для Риму від варварських орд з півночі і вжив заходів для її протидії. Насправді його поселення дало Римській імперії два століття перепочинку; якби він здійснив план

просунення імперських кордонів до Ельби, який, здається, був у його голові, можна було б досягти набагато більше. Але смерть обірвала його плани.

Воістину рідкісна можливість була надана Марку Аврелію показати, що може робити розум, незважаючи на обставини. Наймиролюбніший із воїнів, чудовий монарх, чиїм ідеалом було тихе щастя в сімейному житті, схильний до невідомості, але народжений до величі, люблячий батько дітей, які померли молодими або виявилися ненависними, його життя було одним із парадоксів. Щоб нічого не бракувало, він помер у таборі перед ворогом і пішов до свого місця.

Нижче наведено перелік основних англійських перекладів Марка Аврелія: (1) Меріка Казобона, 1634; (2) Джеремі Кольєр, 1701; (3) Джеймс Томсон, 1747; (4) Р. Грейвс, 1792; (5) Г. Маккормак, 1844; (6) Джордж Лонг, 1862; (7) G. H. Rendall, 1898; і (8) Дж. Джексон, 1906. «Марк-Орел» Ренана — в його «Історії походження християнства», яка побачила світ у 1882 році — є найбільш важливою та оригінальною книгою, яка стосується часів Марка Аврелія. «Марій Епікуреєць» Патера є ще одним зовнішнім коментарем, який є корисним у творчій спробі відновити цей період.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

ЙОГО ПЕРША КНИГА

щодо СЕБЕ:

Де Антонін записує, що і про кого, чи батьки, друзі,

або Майстри; через їхні добрі приклади або добру пораду та пораду, які він мав

дізнався:

Розділений на номери або розділи.

АНТОНІНА Книга VI. номер xlviii. Коли б ти сам не повеселився,

думай і розмірковуй про ті добрі сторони й особливі дари, які ти

спостерігав у будь-кого з тих, хто живе з тобою:

як працьовитість в одного, в іншого скромність, в іншого щедрість, в

ще щось інше. Бо ніщо не може так потішити вас, як

подібності та паралелі кількох чеснот, видатних у диспозиціях

з тих, що живуть з тобою, особливо коли всі разом, так би мовити, вони

представляють себе перед тобою. Тож дивіться, щоб вони завжди були у вас

в готовності.

ПЕРША КНИГА

I. Від діда Вера я навчився бути ніжним і лагідним і до

утримайтеся від усякого гніву і пристрасті. Від слави і пам'яті про нього те

породив мене, я навчився і сором’язливості, і чоловічої поведінки. З мого

мати Я навчився бути релігійним і щедрим; і терпіти, ні

тільки робити, але замислювати будь-яке зло; задовольнятися щадною дієтою,

і летіти всім таким надлишком, що пов'язане з великим багатством. З мого

прадід, як до частих народних шкіл і аудиторій, так і до

візьміть мені вдома добрих і здібних учителів; і що я не повинен багато думати,

якби в таких випадках я мав надмірні витрати.

II. Того, хто мене виховав, щоб не бути пристрасно залежним ні від того, ні від іншого

дві великі фракції учасників цирку, які називаються Прасіні, і

Венети: ні в амфітеатрі частково на користь жодного з гладіаторів,

або фехтувальники, як або Пармулярії, або Секуторес. Крім того, до

витримувати працю; ні потребувати багато речей; коли мені є що робити, робити

це я сам, а не інші; не втручатися в багато справ; і

нелегко визнати будь-який наклеп.

III. Діогнета, щоб не займатися марними справами, і нелегко

вірити тим речам, які зазвичай говорять, такими, як взяти на себе

їх, щоб творити чудеса, і чаклунами, або prestidigitators, і

самозванці; про силу чар і їх вигнання

демони, або злі духи; і тому подібне. Не тримати перепелів для дичини;

і не злитися після таких речей. Не ображатися на чужих

свободу слова і займатися філософією. Його я також повинен

дякую, що я коли-небудь чув спочатку Бахія, потім Тандасіса і Марціана, і

що в юності я таки писав діалоги; і що мені сподобалося

ложе філософів і шкури, і такі інші речі, які за

Грецька дисципліна властива тим, хто сповідує філософію.

IV. До Рустика я бачу, що я перший увійшов у зарозумілість

що моє життя потребувало відшкодування та лікування. І потім, щоб я не впав

в амбіції звичайних софістів або писати трактати, що стосуються

загальні теореми, або закликати людей до чесноти та вивчення

філософія публічними промовами; а також те, що я ніколи не показувався

вплинув на те, щоб показати себе активною здатною людиною, для будь-якого виду тіла

вправи. І що я перестав вивчати риторику, поезію та о

елегантна акуратна мова. Щоб я не ходив по дому в своєму

довгий халат, ні робити нічого подібного. Крім того, я навчився від нього писати

листи без жодної афектації чи цікавості; такий як той був, який по

його було написано моїй матері з Сінуесси: і бути легким і готовим бути

примирився і знову був задоволений тими, хто образив мене, як тільки

оскільки будь-хто з них задовольнився б тим, щоб знову звернутися до мене. Читати з

старанність; не задовольнятися легкими і поверхневими знаннями,

ні швидко погоджуватися на те, про що зазвичай говорять: якому я також повинен подякувати

що я коли-небудь згадував Епіктета про його Гіпомнемату, або моральні коментарі

і звичайні фракції: які він також дав мені зі своїх власних.

V. Від Аполлонія правдива свобода, і незмінна стійкість, і не

розглядати будь-що взагалі, хоча ніколи не так мало, але правильно і розумно:

і завжди, чи то в найгостріших болях, чи то після втрати дитини,

або при тривалих хворобах бути все тим же чоловіком; який також був присутнім і

Яскравий для мене приклад того, що одна й та сама людина може бути обома

палкість і безглуздість: людина, яка не підлягає гніву, і ображається з

неспроможність його вчених і аудиторів у його лекціях і експозиціях;

і справжній взірець людини, яка найменше з усіх своїх добрих талантів і здібностей

поважав у собі, що його відмінна майстерність і вміння навчати і

переконувати інших у загальних теоремах і максимах стоїчної філософії. з

його також я навчився отримувати прихильності та ласку (як зазвичай

враховуються:) від друзів, щоб я не став огидним

їх, для них, і не більш поступливий при нагоді, ніж мені належало б;

і все-таки так, щоб я також не пройшов їх, як безрозсудних і

невдячна людина.

VI. Про Секста, м'якість і зразок сім'ї, керованої с

батьківська прихильність; і мета жити згідно з природою: бути серйозним

без афектації: уважно спостерігати за декількома моїми настроями

друзі, не ображатися на ідіотів, ані не по сезону накидатися

ті, що несуться з вульгарними думками, з теоремами, і

принципи філософів: його розмова є прикладом того, як людина може

пристосовуватися до всіх чоловіків і компаній; так що хоч його компанія

були солодшими й приємнішими, ніж будь-які підлабузництва й улесливі люди;

але чи був він водночас найбільш шанованим і шанованим: хто також мав а

належне щастя і здібності, раціонально і методично з'ясувати, і

привести в порядок усі необхідні визначення та інструкції для чоловіка

життя. Людина без найменшої ознаки злості чи будь-якої іншої

пристрасть; здатний водночас найбільш точно спостерігати стоїчну апатію,

або непристрасність, і все ж бути дуже ніжним серцем: завжди добра

кредит; і все ж майже без жодного шуму чи чуток: дуже вчений, та все ж

робити маленьке шоу.

VII. Від Олександра Граматика, бути бездокорним і собі, і ні

з докором докоряти будь-якій людині за варварство, чи солецизм, чи будь-що

фальшива вимова, але спритно шляхом відповіді, або свідчення, або

підтвердження того самого (не звертаючи уваги на слово), щоб вимовити його

як треба було говорити; або якимось іншим таким близьким і непрямим

застереження, красиво і ввічливо сказати йому про це.

VIII. Фронто, скільки заздрості, шахрайства та лицемірства в державі а

тиранічний король підкоряється, і як вони, які зазвичай називаються

εὐπατρίδαι,

тобто благородно народжені, певним чином неспроможні або позбавлені природи

прихильність.

IX. Олександра Платона, не часто і не без великої потреби

сказати або написати будь-якій людині в листі: «Я не на дозвіллі»; ні в

цей спосіб все ще відкласти ті обов'язки, які ми зобов'язані нашим друзям і

знайомі (кожному в своєму роді) під виглядом невідкладних справ.

X. Катула, щоб не зневажати жодного вигадування друга, хоч і несправедливого,

але прагнути звести його до колишньої вдачі: вільно і сердечно

говорити добре про всіх моїх панів за будь-якої нагоди, як це повідомляється

Доміцій і Атенодот: і любити своїх дітей щирою любов'ю.

XI. Від мого брата Северуса, бути добрим і люблячим до всіх моїх

будинок і сім'я; через якого я також пізнав Фразію і

Гельвідій, і Катон, і Діон, і Брут. Він також мене поставив

в першому задум і прагнення рівноправної посполитої держави, якою управляє

справедливість і рівність; і про царство, в якому нічого не слід розглядати

більше, ніж благо і добробут підданих. Про нього також спостерігати а

постійний тон, (не переривається, з будь-якими іншими турботами та відволіканнями,)

у вивченні та шануванні філософії: бути щедрим і ліберальним у

найбільша міра; завжди сподіватися на краще; і бути впевненим, що мій

друзі люблять мене. У яких я до того ж спостерігав відкрите ставлення до тих

якого він докоряв у будь-який час, і щоб його друзі могли без усякого сумніву

або багато спостережень знати, що він хотів би, а що не хотів би, такий відкритий і простий

був він.

XII. Від Клавдія Максима, у всьому намагатися мати владу

від себе, і ні в чому, щоб носити про себе; бути веселим і

мужній у всіх несподіваних випадках і нещасних випадках, як у хворобах: любити

лагідність, і поміркованість, і серйозність: і робити свою справу, будь-що

нехай це буде ретельно і без добірності. Що б він не говорив, усі чоловіки

повірив йому, що як він говорить, так він і думає, і що б він не робив, це

він зробив це з добрим наміром. Його манера була ніколи нічому не дивуватися;

ніколи не поспішати, і водночас ніколи не повільно: ні бути збентеженим, або

пригнічено, або в будь-який час непристойно, або надмірно сміятися: ні бути

злий або підозрілий, але завжди готовий творити добро, прощати і робити

говорити правду; і все це, як один, що, здавалося, мав сам

був прямим і правильним, ніж будь-коли, щоб бути виправленим або виправленим;

також не було жодної людини, яка коли-небудь вважала себе недооціненою ним, або

що міг знайти в своєму серці, вважати себе кращою людиною, ніж він. він

також було б дуже приємно і мило.

XIII. У мого батька я бачив його лагідність; його постійність без

коливаючись у тих речах, які після належного вивчення та обговорення,

він вирішив. Наскільки вільним від усякої марноти він був у матерії

честі та гідності, (як їх поважають:) його працьовитість і

посидючість, його готовність вислухати будь-яку людину, яка мала що сказати, прагнучи до

будь-яке спільне благо: як загально і неупереджено він дав би кожній людині своє

належний; його вміння та знання, коли суворість чи крайність, або коли необачність

або помірність була в сезон; як він утримувався від усякої блудної любові до

юнаки; його помірковане поблажливе ставлення до справ інших людей як звичайного

людина, ані абсолютно не вимагаючи від своїх друзів, щоб вони чекали

на нього під час його звичайних прийомів їжі, ані те, що вони повинні бути за необхідності

супроводжувати його в подорожах; і що будь-яка справа на когось

необхідні випадки слід було відкласти та пропустити раніше, ніж це можливо

закінчилося, його коли-небудь знайшли, коли він знову почав це робити, того самого чоловіка, якого він

було раніше. Його точний огляд речей у консультаціях, а

терпляче слухання інших. Він не став би поспішно кидати пошуки

справа, як легко задовольнятися раптовими поняттями і

побоювання. Його турбота про збереження друзів; як ні в будь-який час

він ставився до них із презирливим нехтуванням і зростав

втомився від них; і не будь-коли шалено любити їх. Його задоволений

розум у всьому, його веселий вигляд, його старання передбачати речі

здалеку, і забезпечити порядок для найменшого, без жодного шуму чи галасу.

Більше того, як усі вигуки та лестощі були придушені ним: як

він ретельно спостерігав за всіма речами, необхідними для уряду, і зберігав

рахунок спільних витрат і наскільки терпляче він дотримувався цього

дехто дорікав за такий суворий і жорсткий спосіб ведення справ. Як він

не був ані забобонним поклонником богів, ані амбітним

догоджає людям, або прискіпливий народних оплесків; але тверезий у всьому,

і скрізь дотримувався того, що належало; не впливає на

новинки: в тих речах, які сприяли його легкості та зручності,

(багато чого його багатство дозволило йому,) без гордості та хвастощів,

але з усією свободою та свободою: щоб, як і він, вільно ними користувався

без будь-якої тривоги або афекту, коли вони були присутні; тому, коли відсутній,

він не знайшов у них потреби. Крім того, його ніхто ніколи не хвалив

людина, як або вчений гострий чоловік, або покірливий офіційний чоловік, або а

прекрасний оратор; але як зріла зріла людина, досконала здорова людина; той, який міг би

не терпіти лестощів; здатний керувати як собою, так і іншими.

Більше того, наскільки він шанував усіх справжніх філософів, не докоряючи

ті, що не були такими; його товариськість, його люб'язність і чудовість

розмова, але ніколи до насичення; його турбота про своє тіло в межах

і міряйте, а не як той, хто бажає жити довго, або надто старанний

акуратність і елегантність; і все ж не як той, що не розглядав це: так що

через власну турботу та провидіння він рідко потребував внутрішньої фізичної допомоги,

або зовнішнє застосування: але особливо те, наскільки винахідливо він поступатиметься

будь-який, який отримав будь-яку особливу здатність, як-от красномовство або

знання законів, або давніх звичаїв, або подібне; і як він

погоджувався з ними, докладаючи найкращих зусиль, щоб кожен з них

міг у своєму роді, за те, в чому він перевершився, розглядатись і поважатися:

і хоча він усе робив ретельно за своїми давніми звичаями

прабатьків, але навіть цього він не бажав, щоб люди взяли

зауважте, що він наслідував давні звичаї. Знову ж таки, як йому було нелегко

рухався і кидався вгору-вниз, але любив бути постійним, обидва в тому самому

місця та підприємства; і як він буде після сильних нападів головного болю

повернутися свіжим і бадьорим до своїх звичних справ. Знову ж таки, він секрети

ні багато, ні часто, і такі лише щодо суспільних справ:

його розсудливість і поміркованість у демонстрації громадських пам'яток і

шоу для задоволення та проведення часу людей: у громадських будівлях.

конгіари тощо. У всьому цьому, маючи повагу до людей

тільки як люди, і до справедливості самих речей, а не до

слава, яка може послідувати. Ніколи не користуйтеся ванною в не пору року

години; немає забудовника; ніколи не цікавився чи не піклувався ні про своє м’ясо, ні про

про майстерність, або колір його одягу, або про щось таке

належав зовнішній красі. У всій своїй розмові далеко не в усіх

нелюдяність, усяка сміливість і некультурність, усяка жадібність і запальність;

ніколи нічого не робити з такою серйозністю та наміром, як чоловік

можна було б сказати про нього, що він потіє над цим, але навпаки, усе

виразно, як на дозвіллі; без проблем; впорядковано, добротно і

прийнятно. Людина могла застосувати це до нього, про що записано

Сократ, що він умів хотіти і насолоджуватися цими речами в нестачі

через що більшість чоловіків виявляють себе слабкими; і в плодах, непомірний:

але триматися твердо й постійно, і триматися в межах істини

помірність і тверезість в будь-якому стані властиві людині, яка має а

досконала і непереможна душа; таким, яким він показав себе в хворобі

Максимус.

XIV. Від богів я отримав, що мав добрих дідів і батьків,

хороша сестра, хороші господарі, хороші слуги, люблячі родичі, майже всі

що я маю; і що я ніколи не переступив через поспіх і необдуманість

проти будь-кого з них, незважаючи на те, що моя налаштованість була такою

така річ (якби була нагода) цілком могла б бути скоєна

я, але це була милість богів, щоб запобігти такій згоді

справи та випадки, які можуть змусити мене взяти на себе цю провину. Що я був

недовго виховувалася наложницею мого батька; що я зберіг

квітка моєї юності. Що я не вважав себе чоловіком раніше свого часу,

але радше відклав це довше, ніж мені було потрібно. Щоб я жив під своїм

уряд мого пана й батька, який забрав би в мене всю гордість

і марнославство, і зводити мене до тієї зарозумілості та думки, що це не так

неможливо для князя жити при дворі без загону варти і

послідовники, надзвичайний одяг, такі-то факели та статуї та

інші подібні особливості стану та пишності; але що чоловік може

зменшує і скорочує себе майже до стану приватної людини, і все ж

щоб усе це не стало більш низьким і безглуздим у цій публіці

справи та справи, де необхідна влада та повноваження. Що я маю

мав такого брата, який власним прикладом міг би спонукати мене до думки

сам; і своєю пошаною та любов'ю радуй і догоджай мені. Що я маю

дістав нехитрих дітей, і щоб вони не народилися спотвореними, ні с

будь-яка інша природна деформація. Що я не був великим фахівцем у вивченні

риторики та поезії та інших факультетів, які, можливо, я міг би

зупинився на тому, якби я знайшов себе, щоб продовжувати їх успішно. що

Я часом віддавав перевагу тим, у кого мене виховували, таким місцям і

гідності, яких вони, як мені здалося, найбільше бажали; і що я не зробив

відкладайте їх з надією та очікуванням, що (оскільки вони ще були але

молодий) я б робив те саме в майбутньому. Що я коли-небудь знав Аполлонія і

Рустик і Максим. Що я мав нагоду часто і ефективно

поміркуй і поміркуй із собою про те життя, яке відповідає

до природи, якою є природа і манера її: так що як для богів

і такі пропозиції, допомога та натхнення, яких можна очікувати від

їм ніщо не заважало, крім того, що я міг би почати жити задовго до того

відповідно до природи; або що навіть тепер, коли я ще не був учасником і не приєднався

теперішнє володіння тим життям, яке я сам (у цьому я не спостерігав

ті внутрішні рухи та пропозиції, так, майже прості та очевидні

вказівки та настанови богів) були єдиною причиною цього. що

моє тіло в такому житті змогло протриматися так довго. Що я ніколи

мав стосунок до Бенедикти та Теодота, так, і потім, коли я впав

в кілька спалахів кохання, я незабаром вилікувався. Так було часто

незадоволений Рустикусом, я ніколи не робив йому нічого, за що потім я

мали нагоду покаятися. Це так, що моя мати мала померти молодою,

але вона прожила зі мною всі свої останні роки. Так часто, як у мене було

Мета допомогти та підтримати будь-кого, хто або був бідним, або потрапив у щось

теперішньої необхідності, мої офіцери ніколи не відповідали мені, що не було

достатньо готових грошей, щоб це зробити; і що я сам ніколи не мав нагоди

вимагати такої ж допомоги від будь-кого іншого. Що в мене така дружина, так

слухняний, такий люблячий, такий простодушний. Щоб у мене був вибір придатних і здатних чоловіків,

кому я міг би доручити виховання своїх дітей. Що за мріями я

отримав допомогу, як щодо інших речей, так зокрема, як я міг

Зупиніть моє проливання крові та вилікуйте моє запаморочення, як і те

сталося з тобою в Каєті, як із Хрисом, коли він молився біля

берег моря. І коли я вперше звернувся до філософії, я цього не зробив

потрапив до рук деяких софістів, або витрачав свій час або на читання

різноманітні томи звичайних філософів, ні в тому, щоб практикувати себе в

вирішення аргументів і помилок, а також не зупинявся на дослідженнях

метеори та інші природні цікавинки. Всі ці речі без

допомоги богів і долі не могло бути.

XV. У країні кваді в Грануа ці. Час від ранку

скажи собі: «Цього дня мені доведеться мати справу з лінивою цікавою людиною, з

невдячна людина, хуліган, лукавий, фальшивий або заздрісний чоловік; ан

нетовариський немилосердний чоловік. Усі ці погані якості траплялися

їх, через незнання того, що справді добре і справді погано. Але я

які розуміють природу того, що є добрим, що воно лише має бути

бажане, а з того, що погане, те, що воно справді одіозне

ганебно: які знають більше того, що цей злочинець, ким би він не був, є

мій родич, не по тій же крові й насінні, але за участю

та сама причина і з тієї ж божественної частки; Як я можу постраждати від

будь-який із них, тому що це не в їхніх силах змусити мене щось понести

це справді прикро? або сердитий, і погано впливають на нього, хто через

природа так близько до мене? бо всі ми народжені бути співробітниками, як

ноги, руки і повіки; як ряди верхнього і под

зуби: тому бути в опозиції проти природи; і що

чи це ненавидіти, і мати відразу, але бути в опозиції?

XVI. Ким би я не був, це або плоть, або життя, або те, що ми

зазвичай називають коханкою і головною частиною людини; причина. Геть

твої книги, не допускай, щоб твій розум більше відволікався й переносив

і сюди; бо цього не буде; але як навіть зараз готовий померти, думати мало про

плоть твоя: кров, кістки і шкіра; красивий в'язаний і скручений шматок

робота, що складається з нервів, вен і артерій; не думайте більше про це, ніж

так А що стосується твого життя, подумай, яке воно; вітер; не одна константа

ні вітер, але кожну мить години випускав і всмоктував знову.

Третє — твоя правляча частина; а тут вважай; Ти старий чоловік;

терпіти не ту чудову роль, щоб бути підкореним і стати

рабський: потерпіть, щоб не бути складеним вгору та вниз з нерозумним і

нетовариські пожадливості та рухи, ніби з дротами та нервами; потерпіти це

більше не ремствувати над тим, що зараз є, або боятися й летіти

все, що прийде тобі доля.

XVII. Все, що виходить від богів негайно, те зробить кожна людина

грант повністю залежить від їх божественного провидіння. Що стосується тих речей

про які зазвичай кажуть, що трапляються на долю, навіть ті, які повинні бути задумані

мати залежність від природи або від цього першого та загального зв’язку,

і конкатенація всіх тих речей, які більш очевидно є божественними

провидіння управляються і здійснюються. Усе тече з

звідси: і все, що є, є і необхідним, і сприяє

ціле (частиною якого ти є), і все, що є необхідним

і необхідний для збереження загального, повинен бути необхідним для

кожна конкретна натура, будьте добрими та чесними. А як в цілому, це

зберігається, як і завдяки постійній мутації та перетворенню простого

елементів один в інший, а також шляхом мутації та зміни

речі змішані та складені. Нехай цього вистачить тобі; нехай будуть

завжди тобі, як твої загальні правила та заповіді. Щодо твоєї спраги

після книжок, геть із нею з усією швидкістю, щоб ти помер, не ремствуючи й

скаржитися, але справді лагідно і добре задоволено, і від твого серця

вдячний богам.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

КНИГА ДРУГА

I. Згадайте, як довго ви вже відкладали ці речі і як

часто певний день і годину, які були встановлені тобі

Боги, ви знехтували цим. Тобі давно пора розібратися

істинна природа обох світу, частиною якого ти є; і того Господа

і Правитель світу, з якого, як канал із джерела, ти

ти сам текла: і що є лише певна межа часу

призначений тобі, який, якщо ти не скористаєшся, щоб заспокоїти і розслабити

численні негаразди твоєї душі минуть, і ти з ним, і

ніколи після повернення.

II. Нехай це буде твоя щира й невпинна турбота як римлянина і чоловіка

виконуй усе, що ти хочеш, правдиво й непідробно

тяжкість, природна прихильність, свобода і справедливість: і все інше

турботи та уяви, як ти можеш полегшити свій розум від них. Який ти

буду робити; якщо ти будеш робити кожну дію як свою останню дію, вільно

від усякого марнославства, від усякого пристрасного й свідомого відхилення від розуму, і

від усякого лицемірства, і самолюбства, і нелюбові до тих речей, які по

з тобою трапилися долі або призначення Бога. Ви це бачите

ті речі, які для людини, щоб триматися в процвітаючому курсі, і до

живуть божественним життям, необхідні й необхідні, їх небагато, для

боги більше не вимагатимуть жодної людини, яка буде лише зберігати та спостерігати

ці речі.

III. Роби, душа, роби; ображати і зневажати себе; ще деякий час і час

щоб ти поважав себе, буде кінець. Щастя кожної людини

залежить від нього самого, але ось твоє життя майже добігає кінця

не даючи собі поваги, ти робиш своє щастя полягати в

душі та помисли інших людей.

IV. Чому будь-які з цих речей, які відбуваються зовні, мають так багато

відволікти тебе? Дайте собі дозвілля навчитися чогось хорошого, і перестаньте

блукати й блукати туди-сюди. Ви також повинні звернути увагу на інший вид

блукання, тому що вони ліниві в своїх діях, які трудяться і трудяться

це життя, і не мають певного простору, куди б спрямували всі свої рухи,

і бажання.

V. Для того, щоб не спостерігати за станом душі іншої людини, мало було ніколи

будь-яка людина, яка, як відомо, є нещасною. Скажіть, хто б вони не мали наміру, і

керують не розумом і розсудом рухами власної душі, вони

обов'язково повинен бути нещасним.

VI. Ці речі ти завжди повинен мати на увазі: Що таке природа

Всесвіту, і що є моїм—зокрема: Це до того, що

відношення це має: яка частина, якого типу всесвіту це: І

щоб ніхто не міг тобі перешкодити, але щоб ти міг завжди

обидва роблять і говорять те, що прийнятно для цієї природи, чого

ти частина.

VII. Теофраста, де він порівнює гріх із гріхом (як за вульгар

сенсі такі речі я надаю можна порівняти:) каже добре і як а

філософ, що ті гріхи більші, які вчиняються через пожадливість,

ніж ті, які вчинені через гнів. Бо той, хто сердиться, здається

з якоюсь скорботою і близьким стисненням себе, щоб відвернутися

причина; але той, хто грішить через пожадливість, переможений насолодою, робить це

сам його гріх виказує більш безсилу і нелюдську вдачу. Ну тоді

і, як філософ, він каже, що той із двох є більшим

засуджений, хто грішить із задоволенням, ніж той, хто грішить із горем. для

справді може здатися, що останнє було скривджене першим, і так у деяких випадках

таким чином через своє горе був змушений розгніватися, тоді як він

хто через пожадливість чинить будь-що, що зробив сам із себе лише за рішенням

ця дія.

VIII. На що б ти не впливав, що б ти не проектував, те й роби,

і так спроектуйте все, як той, хто, наскільки ви знаєте, може в цьому самому

теперішній піти з цього життя. А щодо смерті, якщо є боги,

покинути суспільство людей — це не тяжко. Боги зроблять тебе

не боляче, будьте певні. Але якщо це так, щоб не було богів, або

що вони не піклуються про світ, чому я маю бажання жити в а

світ позбавлений богів і будь-якого божественного провидіння? Але боги є

звичайно, і вони піклуються про світ; а щодо тих речей, які

бути справді злим, як порок і злочестивість, такі речі, які вони вклали в а

власна сила людини, щоб вона могла уникнути їх, якщо захоче: і якби це було

все, крім того, що було справді поганим і злим, вони мали б

подбай про це також, щоб людина могла уникнути цього. Але навіщо це

вважалося, що вони завдають шкоди життю людини в цьому світі, чого не можна

чи можна зробити людину кращою чи гіршою в її власній особистості?

Ми також не повинні думати, що природа всесвіту зробила це через

невігластво пропускає ці речі, або якщо не як незнання про них, то все ж як нездатне

або запобігти, або краще замовити та утилізувати їх. Цього не може бути

вона через відсутність влади чи навичок повинна була вчинити таке

річ, щоб страждати від усіх речей, як хороших, так і поганих, однаково і

безладно, статися з усім як хорошим, так і поганим. Що стосується життя

отже, і смерть, честь і безчестя, праця і задоволення, багатство

і бідність, усе це справді трапляється з людьми, як добре, так і погане,

однаково; але як речі, які самі по собі не є ні добрими, ні поганими;

через себе, ні соромно, ні похвали.

IX. Подумайте, як швидко все розчиняється і вирішується:

тіл і самих речовин, в матерію і субстанцію

світ: і їхні спогади в загальний вік і час світу.

Розглянемо природу всіх мирських чуттєвих речей; особливо тих,

які або захоплюють насолодою, або через свою докучливість жахливі,

або за їхній зовнішній блиск і показ користуються великою пошаною і проханням, як

огидний і презирливий, який низький і підкупний, який позбавлений усього правдивого

життя і буття вони є.

X. Це частина людини, наділеної здатністю до розуміння

подумайте, що вони самі насправді, з чиїх голих задумів

і голоси, честь і честь продовжують: як і те, що означає померти, і

як якщо людина розглядатиме це само по собі, щоб померти та розлучитися

з нього в його розумі всі ті речі, які з ним зазвичай представляють

для нас, він не може уявити це інакше, як твір

природи, і той, хто боїться будь-якого твору природи, є дитиною. Зараз смерть, це не тільки витвір природи, але й сприяє природі.

XI. Поміркуйте самі, як людина і якою її частиною поєднується до Бога, і як на цю частину людини впливає, коли про це кажуть розсіяний. Немає нічого жалюгіднішого за ту душу, яка в своєму роді контуру охоплює все, досліджуючи (як він каже) навіть саме глибини землі; і за всіма ознаками та припущеннями, що вдивляються в саму думки про чужі душі; і все ж цього не розумно, що це людині достатньо, щоб повністю прикласти себе й обмежити все своє думки й турботи до турботи про той дух, який є в ньому, і по-справжньому служити йому. Його служіння полягає в тому, що а людина зберігає себе чистим від усякої бурхливої пристрасті та злої прихильності, від вся необдуманість і марнославство, і від усякого невдоволення, або в щодо богів чи людей. Адже все, що походить від богів, заслуговує на повагу за свою цінність і досконалість; і все, що відбувається від людей, оскільки вони є нашими родичами, ми повинні приймати їх з любов'ю, завжди; іноді, як виходячи з їхнього незнання, того, що є справді добре і погано, (сліпота не менша, ніж та, якою ми не є здатний розрізняти біле і чорне:) з якимось жалем і співчуття також.

XII. Якби тобі довелося прожити три тисячі або навіть десять тисяч

років, але пам'ятайте про це, що людина не може розлучитися з життям належним чином, зберегти

з тією маленькою частиною життя, якою він зараз живе: і тим, що він

живе, є нічим іншим, як тим, з чим щомиті розлучається. що

потім те, що найдовше, і те, що найкоротше, приходять обидва

до одного ефекту. Бо хоч щодо того, що там уже минуло

може бути деяка нерівність, але той час, який зараз присутній і існує,

є рівним для всіх людей. І це те, з чим ми розлучаємося щоразу

померти, явно здається, що це може бути лише мить часу, це

ми потім розлучаємося з. Бо щодо того, що або минуло, або прийде, людина

не можна сказати належним чином розлучитися з ним. Бо як чоловікові розлучитися

те, чого він не має? Тому ти повинен пам'ятати ці дві речі.

По-перше, що все, що є у світі від вічності, є вічним

революція тих самих часів і речей, які колись продовжувалися й відновлювалися

один вид і природа; так що чи на сто, чи на двісті років

лише протягом нескінченного проміжку часу людина бачить те, що є

все одно, це не може бути питання великого моменту. А по-друге, що

те життя, з яким розлучається будь-яка найдовша печінка або найкоротша печінка,

тривалість і тривалість однакові, лише для того, що присутнє,

це те, що будь-хто з них може втратити, як єдине, що вони

мати; адже ніхто не може сказати, що те, чого він не має, справді втратив.

XIII. Пам’ятайте, що для цих речей усе лише думка та зарозумілість

прості й очевидні, про які говорили Монімус Кінік; і як

простий і очевидний спосіб використання цих речей, якщо це так

те, що в них є правдивим і серйозним, сприймати так само добре, як і те, що є

солодкий і приємний.

XIV. Душа людини чинить неправду і не поважає перш за все себе, а особливо,

коли стільки, скільки в собі лежить, воно стає апостемою, і як би an

надлишок світу, щоб бути засмученим і невдоволеним будь-чим

те, що відбувається в світі, є прямим відступництвом від природи

всесвіт; частиною якої є всі окремі природи світу.

По-друге, коли вона або неприязно ставиться до будь-якого чоловіка, або ведеться наперекір

бажання або пристрасті, спрямовані на його образу та упередження; такі як є

душі тих, хто сердиться. По-третє, коли її долає будь-який

задоволення або біль. По-четверте, коли вона притворюється, таємно і

фальшиво або робить, або говорить що-небудь. По-п'яте, коли вона це робить

вплинути або спробувати що-небудь без певної мети, але необдумано і без належного

обґрунтування та розгляд, наскільки це послідовне чи непослідовне

загальний кінець. Бо навіть найменші речі не слід робити без

відношення до кінця; і кінець розумних створінь є, до

дотримуйтесь і коріться йому, який є причиною, так би мовити, і законом цього

велике місто і давня держава.

XV. Час життя людини — як точка; суть цього коли-небудь

тече, сенс неясний; і весь склад тіла, що має тенденцію

до корупції. Його душа неспокійна, доля непевна, а слава сумнівна;

Коротше кажучи, все, що належить тілу, як потік; як а

сон, або як дим, так усе, що належить душі. Наше життя - це а

війна, і звичайне паломництво. Слава після життя нічим не краща

забуття. Що тоді буде дотримуватись і слідувати? Тільки одне,

філософія. А філософія полягає в тому, щоб людина берегла

той дух, який у ньому, від усіляких знущань і

травми, і перш за все біль або задоволення; теж ніколи нічого не робити

необдумано, або удавано, або лицемірно: повністю залежати від себе і

його власні належні дії: приймати все, що з ним трапляється

задоволено, як походить від Того, від Кого він сам також походить; і вище

все, з усією лагідністю і спокійною веселістю, очікувати смерті, як

будучи нічим іншим, як розділенням тих елементів, з яких кожен

істота складається. І якщо самі стихії нічого не страждають

це їх вічне перетворення одного в інше, що розчинення, і

зміна, яка є такою загальною для всіх, чому хтось повинен її боятися?

Хіба це не по природі? Але нічого, що відповідає природі

може бути злим.

Поки я був у Карнунтумі.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

КНИГА ТРЕТЯ

I. Людина повинна не тільки думати про те, як щоденно марнує її життя

зменшується, але це також те, що якщо він проживе довго, він не може бути певний,

чи буде його розуміння продовжуватись таким спроможним і достатнім, для

або стриманий розгляд, у справі бізнесу; або для

споглядання: воно є річчю, на якій істинне знання обох речей

божественне і людське, залежить. Бо якщо колись він почне любити, його

дихання, живлення, його уяви, апетиту та інших природних

факультетів, може продовжувати те саме: він не знайде в них браку. Але

як правильно використовувати себе, що він повинен, як спостерігати

саме в усьому, що є правильним і справедливим, як виправити і

виправити все неправильне, або раптові побоювання та уяви, і навіть

це конкретно, чи повинен він жити далі чи ні, щоб розглянути

належним чином; для всіх таких речей, в яких найкраща сила та енергія розум найбільш потрібний; його сила і здібності минуть і зникнуть. Ти тому треба поспішати; не тільки тому, що ти щодня ближче до смерть, ніж інші, а й тому, що ця інтелектуальна здатність у тобі, завдяки чому ти маєш змогу пізнати справжню природу речей і впорядкувати усі твої дії завдяки цьому знанню щоденно марнують і занепадають: або, може підведи тебе, перш ніж ти помреш.

II. Це також ти повинен зауважити, що все це так природно трапляється з речами природними, має в собі щось приємне і чудовий: як великий хліб, коли він печеться, деякі частини його розщеплюються так би мовити, і розділіть, і зробіть кору її грубою та нерівною, і все ж ті його частини, хоча певним чином суперечать мистецтву і намір самої випічки, що вони таким чином розщеплені та розділені, які повинні були і спочатку були зроблені рівномірними та однорідними, вони стають цим добре, тим не менш, і мають певну властивість, розмішувати апетит. Отже, фіги вважаються найкрасивішими та найстиглішими тоді, коли вони починаються зменшуватись і ніби в’янути. Так стиглі оливки, коли вони поруч гниття, тоді вони у своїй належній красі. Звисання виноград—ліво лева, піна пінистого кабана і

багато інших подібних речей, хоча самі по собі вони не є такими

будь-яка красуня, але оскільки вони бувають природними, вони обидва милі та

чудовий; так що якщо людина має глибокий розум і побоювання,

розглянемо все у світі, навіть серед усіх тих речей, які існують

але простих аксесуарів і природних додатків, як це було, буде мало

показати йому щось, у чому він не знайде предмета задоволення і

захоплення. Тож він з таким же задоволенням споглядатиме справжній rictus дикої природи

звірі, як ті, які є майстерними художниками та іншими ремісниками

наслідували. Так чи зможе він відчути належну стиглість і красу

старість, у чоловіка чи жінки: і будь-що інше, що є

красивий і привабливий у всьому, з цнотливими і континентальними очима він

незабаром дізнаються і розпізнають. Це та багато іншого він зробить

розрізнити, заслуговує довіри не кожному, а лише тим, хто справді є і

фамільярно знайомий, як із самою природою, так і з усім природним.

III. Гіппократ, вилікувавши багато хвороб, сам захворів і

померла. Халдеї та астрологи передрекли смерть водолазів,

потім самі були здивовані долями. Олександр і Помпей,

і Гай Цезар, зруйнувавши стільки міст і відрізавши в полі

так багато тисяч як коней, так і піших, але вони самі нарешті були

люблять розлучатися з власним життям. Геракліт написав так багато

природні трактати про останню та загальну пожежу світу,

згодом помер, весь наповнений водою всередині, і весь вимазаний брудом

і без гною. Воші вбили Демокріта; і Сократ, іншого роду

шкідники, злі безбожні люди. Як же тоді йде справа? Ти взяв

корабель, ти плив, ти вийшов на сушу, вийди, якщо в інше життя,

там ти знайдеш і богів, які всюди. Якщо все життя і сенс

припиниться, тоді ти перестанеш також бути предметом болю або

задоволення; і служити й доглядати за цим мерзенним котеджем; стільки мерзотника, мимо

наскільки те, що йому служить, перевершує; той, хто є раціональним

речовина і дух, інше не що інше, як земля і кров.

IV. Не проводь рештки днів своїх у думках і фантазіях

інші люди, коли це не стосується якогось загального блага, коли цим ти

мистецтво перешкоджало іншій кращій роботі. Тобто не витрачайте свій час на

думаючи, що така людина робить і з якою метою: що він говорить і що

він думає, і про що він, і такі інші речі чи цікавості,

які змушують людину блукати й блукати від турботи та спостереження за цим

частина його самого, яка є раціональною та головною. Дивіться тому в

цілий ряд і зв'язок твоїх думок, щоб ти був обережний

запобігати всьому, що є марним і зухвалим, але особливо тому, що є

цікавий і злий: і ти повинен використовувати себе, щоб думати лише про таке

речі, про які, якщо людина раптом запитає тебе, що це таке

ти зараз думаєш, ти можеш вільно відповісти на це і те

сміливо, щоб з твоїх думок незабаром виявилося, що у всьому тобі

щирий і миролюбний; як належить тому, що створено для суспільства, і

не ставиться до задоволень і не дає вихід будь-яким хтивим уявам

всі: вільні від усякої сварки, заздрості та підозрілості, і від

будь-що інше, до чого б ти не почервонів, щоб зізнатися, що твої думки були спрямовані.

Той, хто такий, він, безсумнівно, не відкладає триматися за це

що справді найкраще, справжній священик і служитель богів, добре

знайомий і в хорошому листуванні з ним, особливо що сидить

і поміщений у ньому самому, як у храмі та святині: до якого й він

зберігає і зберігає себе незаплямованим насолодою, не лякаючись болю; безкоштовно

від будь-якої кривди чи образи, запропонованої самому собі:

не здатний ні на яке зло від інших: борець найкращого сорту, і за

найвища нагорода, щоб його не знищила жодна пристрасть або

власна прихильність; глибоко пофарбований і просочений праведністю, обіймаючи

і приймати всім серцем усе, що відбувається чи є

відведені йому. Той, хто не часто і без великої потреби

прагнучи до якогось суспільного блага, думає про те, що будь-який інший, або говорить, або

робить або має на меті: тільки для тих речей, які знаходяться в його власних силах, або

які справді належать йому, є об’єктами його занять і його

думки завжди займаються тими речами, які з цілого всесвіту

долею або Провидінням призначені та привласнені йому самому.

Те, що є його власним і в його власних силах, він сам бере

порядок, щоб вони були добрими, а щодо тих, що трапляються з ним, він

вважає їх такими. Для тієї партії та частини, яка призначена

кожен, як неминучий і необхідний, так і завжди вигідний.

Крім того, він пам’ятає, що все, що бере участь у розумі, є подібним до нього,

і що піклуватися про всіх людей загалом означає згоду з природою а

людина: але щодо честі та похвали, то вони не повинні бути загалом

допущений і прийнятий від усіх, але лише від таких, які живуть згідно

до природи. Що стосується тих, хто цього не робить, які вони вдома люди, або

за кордоном; вдень чи вночі, як зумовлені якими способами

умови, або з людьми, яких умов вони молять і померти

час разом, він знає і добре пам'ятає, тому він цінує

не такі похвали й схвалення, як виходячи з них, кому не подобається

і затвердити себе.

V. Не роби нічого проти своєї волі, ні всупереч громаді, ні

без належного обстеження і неохоче. Вплинути не на те, щоб викласти твоє

думки з цікавою охайною мовою. Не будьте ні великим балакуном, ні а

великий трунар. І нехай твій Бог, що в тобі, панує над тобою,

дізнайся тобі, що він має справу з чоловіком; літній чоловік; товариська людина;

римлянин; принц; той, хто впорядкував своє життя, як той, хто очікує,

так би мовити, не що інше, як звук сурми, який звучить як відступ

піти з цього життя з усією швидкістю. Той, хто за слово чи

дії не потребують ані присяги, ані жодної людини, щоб бути свідком.

VI. Бути веселим і не потребувати допомоги інших людей

або відвідування, або того відпочинку та спокою, якими ти повинен бути

дивлячись на інших для. Швидше, як той, який є прямим, або

колись був прямим, ніж той, який був виправлений.

VII. Якщо ти знайдеш щось у цьому земному житті краще за

праведність, ніж правда, стриманість, сила духу і взагалі краще

ніж розум, задоволений тими речами, які відповідно до права і

причина вона робить, і в тих, які без її волі і знання відбуваються

тобі провидінням; якщо я скажу, ти не знайдеш нічого кращого

ніж це, присвяти себе всім своїм серцем і тим, що є

найкраще, де б ви його не знайшли, насолоджуйтеся вільно. Але якщо нічого ти

визнаєш гідним бути перевагою перед тим духом, який у тобі; якщо

немає нічого кращого, ніж підпорядкувати собі свої власні похоті та бажання, і

не піддаватися жодним фантазіям чи уявам, перш ніж ви це встигнете належним чином

враховуючи їх, немає нічого кращого, ніж відійти від себе (використати

Сократ його слова) від усякої чуттєвості, і підкорись богам,

і піклуватися про всіх людей взагалі: якщо ти знайдеш, що всі інші

речі в порівнянні з цим є лише огидними та маловажливими; потім

не давайте місця будь-якій іншій речі, яка колись, хоча, але вплинула і

схильний до, це більше не буде у твоїй владі без будь-якого відволікання, як

тобі слід віддавати перевагу тому благу, яке належить тобі, і прагнути до нього

і твоє належне добро. Бо це не законно, щоб усе, що з

інший і нижчий вид і природа, нехай буде те, що буде, як будь-яке

народні оплески, або честь, або багатство, або задоволення; слід потерпіти

конфронтувати та змагатися як би з тим, що є раціональним, і

оперативно добре. Для всіх цих речей, хоча б раз, але на деякий час,

вони починають догоджати, вони зараз переважають і спотворюють розум людини, або

звернути людину з правильного шляху. Чи ти тому я кажу абсолютно і

вільно вибирайте те, що найкраще, і дотримуйтеся цього. Тепер це

кажуть, що найкраще, що найвигідніше. Якщо вони означають вигідні для людини

оскільки він розумна людина, ти тримайся цього і дотримуйся; але якщо вони

означати вигідно, оскільки він істота, тільки відкинути його; і з цього твого

принцип і висновок ретельно уникайте всіх правдоподібних зображень і кольорів

зовнішній вигляд, щоб ти міг правильно розрізняти речі.

VIII. Ніколи не вважай нічого прибутковим, що коли-небудь стримує

тобі або зламати свою віру, або втратити свою скромність; ненавидіти будь-яку людину,

підозрювати, проклинати, лукавити, жадати чогось, що вимагає

таємниця стін чи завіси. Але той, хто воліє перед усім своїм

розумна частина і дух, і священні таємниці чесноти, яка виходить

від цього він ніколи не буде журитися і вигукувати, ніколи не зітхати; він ніколи не буде

бажає або самоти, або товариства: і що головне з усього, він хоче

жити без бажання чи страху. А щодо життя, чи надовго, чи

Короткий час він буде насолоджуватися своєю душею, оточеною навколо тіла, він є

зовсім байдуже. Бо коли б він і тепер пішов, то він як готовий

для нього, як і для будь-якої іншої дії, яку можна виконувати зі скромністю і

порядність. На все життя це єдина його турбота, щоб його розум був

завжди бути зайнятим такими намірами та цілями, які властиві а

розумна товариська істота.

IX. У розумі, який одного разу справді дисциплінований і очищений, ти зможеш

не знайти нічого, ні мерзенного, ні нечистого, ні як би загноєного: нічого

що є або підневільним, або афектованим: немає часткової краватки; немає зловмисного

несприятливість; нічого неприємного; нічого не приховане. Життя такого,

смерть ніколи не може здивувати недосконалістю; як для актора, це має померти

до того, як він закінчився або сама п'єса закінчилася, людина могла говорити.

X. Використовуйте свої аргументи з усією шаною та повагою, для in

вона справді все: щоб твоя думка не народилася в твоєму розумінні

будь-що, що суперечить або природі, або належній конституції а

розумна істота. Метою і метою раціональної конституції є діяти

нічого необдуманого, бути ласкавим до людей, і в усьому

охоче підкоритися богам. Лиття тому все інше

осторонь, тримайся подалі від цих небагатьох і пам'ятай, до того ж, що жодна людина належним чином

можна сказати, що живе більше, ніж те, що зараз є, що є лише а

момент часу. Все, що є крім або вже минуло, або

невизначений. Отже, час, який живе будь-яка людина, лише небагато

місце, де він живе, є лише маленьким куточком землі, і

найбільша слава, яка може залишитися за людиною після її смерті, навіть це

але мало, і це також, таким, яким воно є, поки воно є, є спадкоємством

збережених дурних смертних людей, які так само незабаром помруть, і навіть

поки вони живі, не знають, ким вони є насправді: і багато чого

менше може знати той, хто давно вже мертвий і пішов.

XI. До цієї повсякденної допомоги та пам’яток нехай буде додано ще одне,

будь-коли робити конкретний опис і окреслення, так би мовити, кожного

об'єкт, який представляється твоєму розуму, щоб ти міг повністю і

глибоко споглядати його, у його власній природі, голий і оголений;

цілком і окремо; ділиться на кілька частин і кварталів: і

потім сам у своєму розумі, щоб назвати і це, і те, з чого це

складається, і в якому воно має бути вирішено, їх власною істинністю

назви та найменування. Бо немає нічого настільки ефективного, щоб породити правду

великодушність, щоб бути в змозі справді і методично досліджувати і розглядати

все, що відбувається в цьому житті, і тому проникнути в їх

природи, що в той же час це також може збігатися з нашими побоюваннями:

яка від цього справжня користь? і яка справжня природа цього всесвіту,

кому це корисно? наскільки це може бути щодо всесвіту

шановний? скільки щодо людини, громадянина верховного міста, о

які всі інші міста в світі є ніби будинками і

сім'ї?

XII. Що це таке, на що зараз налаштована моя фантазія? того, що роблять речі

це складається? як довго це може тривати? яка з усіх чеснот є належною

чеснота для цього теперішнього використання? як лагідність, мужність, правда, віра,

щирість, задоволення чи щось інше? З усього, отже, ти

треба використати себе, щоб сказати: це негайно приходить від Бога, те й інше

фатальний зв’язок і конкатенація речей, або (що майже доходить до

один) через якусь випадкову жертву. А щодо цього, то виходить з мого

сусід, мій родич, мій товариш: справді через його невігластво, тому що він

не знає, що для нього справді природно, але я це знаю, і тому

йти до нього згідно з природним законом спілкування; що

є добрим і справедливим. Що стосується тих речей, які самі по собі є

цілком байдуже, оскільки, на мій кращий погляд, я думаю про все

заслуговую більшого чи меншого, тому я прагну до цього.

XIII. Якщо ви маєте намір те, що є, дотримуючись правила

правильно і міркуйте обережно, твердо, покірно, і не змішуйте нічого

інші справи, але вивчатиму це лише для збереження твого духу

незабруднений і чистий, і прилипне до нього без жодної надії чи

страх будь-чого, у всьому, що ти будеш робити чи говорити,

вдовольнившись героїчною правдою, заживеш щасливо; і від

це, немає людини, яка може тобі перешкодити.

XIV. Оскільки у лікарів і хірургів інструменти завжди напоготові

під рукою для всіх раптових зцілень; так що ти завжди твої догмати в а

готовність до пізнання речей, як божественних, так і людських: і

що б ти не робив, навіть у найменших речах, які ти робиш, ти

повинні завжди пам'ятати про взаємний зв'язок і зв'язок між ними

ці дві речі божественні та речі людські. Бо без відношення до Бога,

ти ніколи не поспішай у будь-яких мирських діях; ні з іншого боку в

будь-яке божественне, без певної поваги ставилося до речей людських.

XV. Не обманюйтеся; бо ти ніколи не доживеш до того, щоб прочитати свою мораль

коментарі, ані діяння відомих римлян і греків; ні ті

уривки з кількох книг; все, що ти забезпечив і відклав

себе проти своєї старості. Тож поспішай до кінця й здавайся

всі марні надії, допоможи собі вчасно, якщо ти дбаєш про себе, як ти

слід зробити.

XVI. Красти, сіяти, купувати, спочивати, дивитися, що робити

(що бачиться не очима, а іншим видом зору:) які ці

слова означають, і скільки способів їх зрозуміти, вони не розуміють.

Тіло, душа, розуміння. Як почуття природно належать

тіло, а бажання та пристрасті до душі, так само до догмати

розуміння.

XVII. Бути здатним до фантазії та уяви є звичайним для людини

звір. Бути сильно притягнутим і рухомим хітьми та бажаннями

душа властива диким звірам і монстрам, таким як Фаларіс і Нерон

були. Слідувати розуму для звичайних обов'язків і дій є звичайним для них

також ті, хто не вірить, що існують якісь боги, і для своєї вигоди

не змусить совісті зрадити власну країну; а хто коли раз

зачиніть перед ними двері, смійте робити що завгодно. Якщо отже всі речі

інакше це спільне для них, випливає, що для людини подобатися і

приймати все, що трапляється і призначене йому, а не йому

непокоїть і гнітить того духа, що сидить у власному храмі

грудьми, з безліччю марних фантазій і уяв, але зберегти його

милосердний і коритися йому, як богу, ніколи нічого не говорячи

всупереч істині або вчинки, що суперечать справедливості, є єдино вірним

властивість доброї людини. І такий, хоча ніхто не повинен у це вірити

живе так, як живе, або щиро і по совісті, або весело і

задоволено; але він ні на когось не сердиться за це, ні

відведений нею від шляху, що веде до кінця його життя, через

який людина повинна пройти чистим, завжди готовим піти і бажаючим

без будь-якого примусу пристосуватись і пристосуватися до своєї належної долі

і порція.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

ЧЕТВЕРТА КНИГА

I. Ця внутрішня володарка людини, якщо вона є своєю справжньою природою

темперамент, ставиться до всіх мирських шансів і подій, коли-небудь так налаштованих і

вражений, що він легко звернеться і пристосується до того, що може бути,

і в його власних силах компасу, коли це не може бути, що спочатку

це було призначено. Тому що він ніколи не викликає абсолютної залежності і не застосовує себе до будь-кого

один об'єкт, але незалежно від того, що він зараз має намір і переслідує, він

переслідує це з винятком і застереженням; так що що б це не було

що випадає всупереч його першим намірам, навіть те, що потім воно

робить його належним об'єктом. Навіть як вогонь, коли він перемагає над ними

речі, які знаходяться на його шляху; через які речі справді трохи вогню

були погашені, але великий вогонь незабаром повертається до своєї власної природи, і

тому споживайте все, що трапляється на його шляху: так, саме цими речами

ставав все більшим і більшим.

II. Нехай нічого не робиться необдумано і навмання, але все відповідно до цього

до найточніших і найдосконаліших правил мистецтва.

III. Вони шукають для себе приватної пенсії

місця, як села, узбережжя моря, гори; так, ти сам

Мистецтво довго сумує за такими місцями. Але все це ти повинен знати

виходить із простоти у найвищій мірі. О котрій годині

хочеш, це у твоїй владі усамітнитися в собі, відпочити і

вільний від усіх підприємств. Людина не може куди піти на пенсію краще, ніж піти

власна душа; особливо той, хто заздалегідь забезпечений такими речами

всередині, що коли б він не відступив, щоб зазирнути, може

тепер дозвольте йому досконалу легкість і спокій. За спокоєм I

розуміти пристойний упорядкований порядок і перевезення, вільний від усіх

плутанина і метушня. Тоді дозвольте собі цю відставку

постійно, і таким чином освіжатись і оновлювати себе. Нехай будуть ці заповіді

короткі та фундаментальні, які, як тільки ви згадаєте їх, можуть

досить тобі повністю очистити душу твою і добре відпустити тебе

задоволений цими речами, якими б вони не були, які тепер знову після цього

короткого відходу душі в себе ти повертаєшся. Для чого

це ти на що образився? Чи може це бути на нечестя людей, коли

ти пригадуєш цей висновок, що всі розумні створіння є такими

зроблені одне для іншого? і що терпіти їх є частиною справедливості?

і що вони ображають проти своєї волі? а скільки вже,

які колись так само переслідували свою ворожнечу, підозрювали, ненавиділи і

запекло сперечалися, тепер давно розтягнуто й зменшено до

попіл? Тобі пора покінчити. Що стосується тих речей, які серед

звичайні шанси світу трапляються з тобою як з твоєю конкретною долею і

частина, чи можеш ти бути незадоволений кимось із них, коли ти дзвониш

що наша звичайна дилема на розум, або провидіння, або Демокріт його

атоми; а з ним і все, що ми принесли, щоб довести, що весь світ є

як би одне місто? А щодо свого тіла, чого тобі боятися, якщо ти

вважай це своїм розумом і розумінням, коли колись це було

пригадав себе і пізнає свою власну силу, що має в цьому житті та диханні

(чи плавно і ніжно, чи різко і грубо), ні

інтерес взагалі, але цілком байдужий: і все інше ти

чув і погоджувався про біль чи задоволення? Але

турбота про свою честь і репутацію може вас відвернути? Як можна

це буде, якщо ти озирнешся назад і подумаєш, як швидко все відбувається

які є, забуті, і який величезний хаос вічності був раніше,

і буде слідувати після всього: і марноти хвали, і

непостійність і мінливість людських суджень і думок;

вузькість місця, в якому вона обмежена і обмежена? Для

вся земля — це лише одна точка; і з нього, ця його населена частина, є

але дуже маленька частина; і з цієї частини, скільки в кількості, і яка

чи вони люди, що похвалять тебе? Що залишається потім, але

що ти часто застосовуєш на практиці такий вид самовідчуження, до цього

маленька частина себе; і понад усе, тримай себе від

відволікання, і не збирайтеся нічого сильного, але будьте вільними та обдумайте

все, як людина, чиєю справжньою метою є чеснота, як людина, чия правда

природа — бути добрим і товариським, як громадянин, як смертна істота.

Серед інших речей, які потрібно розглянути, і ви повинні використовувати

відійди, нехай ці двоє будуть серед найбільш очевидних і під рукою.

Перше, що самі речі чи предмети сягають не душі, а

стояти спокійно і тихо, і що це з думки тільки яка

всередині, що всі заворушення і всі проблеми тривають. Наступний,

що все це, що ти зараз бачиш, буде в межах дуже малого

поки змінюватися, і більше не бути: і коли-небудь згадувати, скільки змін

і змін у світі ти сам уже був очевидцем

свого часу. Цей світ — просто зміна, а це життя — думка.

IV. Якщо розуміти і бути розсудливим буде загальним для всіх людей, тоді

чи та причина, через яку нас називають розумними, є загальною для всіх. Якщо

розум загальний, тоді той розум також, який наказує, що має бути

робити, а що ні, загальне для всіх. Якщо що, то закон. Якщо закон, то є

ми співгромадяни. Якщо так, то ми є партнерами в якійсь одній спільноті. Якщо

Отже, тоді світ є ніби містом. Для якого ще добробуту,

що всі люди можуть бути членами? З цього звичайного міста,

що розуміння, розум і закон походять до нас, бо звідки

ще? Бо те, що в мені земне, я маю від якоїсь спільної землі;

і те, що є вологим від якогось іншого елемента, передається; як мій подих

і життя має належне джерело; а також те, що сухо і

вогненний у мені: (бо немає нічого, що б не випливало з чогось;

як і немає нічого, що можна було б звести до простого ніщо:) так само

чи є якийсь спільний початок, звідки моє розуміння

продовжувався.

V. Як народження, так і смерть є таємницею мудрості природи: а

суміш елементів, знову розділених на ті самі елементи, певна річ

яких ніхто не повинен соромитися: у серії інших фатальних подій і

наслідки, яким зазнає розумна істота, а не неправомірні або

невідповідне, ані суперечить природній і належній конституції людини

себе.

VI. Такі-то речі, з таких-то причин, мусять виникнути

продовжити. Той, хто не хотів би, щоб трапилося таке, той хотів би

нехай фігове дерево росте без соку чи вологи. Загалом, запам'ятайте це,

що незабаром і ти, і він помрете, і

через деякий час більше, не так багато, як ваші імена та спогади будуть

залишилося.

VII. Нехай думку заберуть, і ніхто не вважатиме себе скривдженим.

Якщо жодна людина не буде вважати себе скривдженою, то більше не буде такого

річ як неправильна. Те, що робить не саму людину гіршою, не може зробити

його життя стає гіршим, і це не може зашкодити йому ні внутрішньо, ні зовнішньо.

Так було доцільно, а тому й необхідно.

VIII. Що б не трапилося на світі, станеться справедливо, і тому якщо

ти добре бережи, ти знайдеш це. Я кажу не тільки в праві

порядок серії неминучих наслідків, але відповідно до справедливості і

як би шляхом рівного розподілу, відповідно до справжньої вартості

все. Продовжуйте звертати увагу на це, як ви почали, і

що б ти не робив, не роби цього без цієї умови, щоб це було справою

того характеру, який може робити добра людина (як правильно прийнято слово «добро»)

це. Уважно стежте за цим у кожній дії.

IX. Не занадуйся тим, що думає той, хто тебе кривдить,

або хотів би, щоб ти завагітніла, але подивися на саму справу і побачиш

що це насправді.

X. Ці два правила ти повинен мати завжди напоготові. По-перше, зробіть

взагалі нічого, але яка причина виходячи з того царственого і вищого

частина, запропонує тобі для блага і користі людей. І

по-друге, якщо хтось із присутніх зможе виправити тебе або

відверни тебе від якогось помилкового переконання, щоб ти завжди був готовий до цього

змінити свою думку, і ця зміна продовжувати, не з будь-якої поваги

задоволення чи кредит залежно від цього, але завжди від певної ймовірності

очевидна підстава для справедливості або певного суспільного блага

просувається; або з іншого подібного спонукання.

XI. Чи є у вас причина? у мене є. Чому ж тоді ти не використовуєш це? Для якщо

твій розум зробить свою частину, чого ще тобі потрібно?

XII. Як частина досі ти мав особливе існування: і тепер

ти зникнеш у спільній суті Того, Хто першим породив

ти, точніше, ти знову будеш повернутий до цього початкового раціонального

речовина, з якої всі інші вийшли і поширюються. багато

маленькі шматочки ладану кладуть на той самий вівтар, одну краплю спочатку

і споживається, інший після; і все до одного.

XIII. Протягом десяти днів, якщо так станеться, ти будеш вважатися богом

їх, хто тепер, якщо ти повернешся до догматів і до вшанування

розум, буде поважати тебе не краще, ніж звичайну тварину та мавпу.

XIV. Не так, якби тобі залишилося жити тисячі років. Смерть висить

над тобою: доки ти живий, доки можеш, будь добрим.

XV. Тепер багато часу й дозвілля отримує той, кому не цікаво знати

те, що його сусід сказав, або зробив, або спробував, але тільки

що він сам робить, щоб воно було справедливим і святим? або виразити це в

Слова Агатоса: Не дивитися на злі умови інших, але

бігти прямо по лінії, без розкутості та екстравагантності

агітація.

XVI. Той, хто жадає кредиту та репутації після своєї смерті, не думає, що самі ті, хто його згадує, незабаром після того, як кожен із них помре; і ті, що досягли успіху в них; доки, нарешті, вся пам’ять, яка дотепер через чергування людей, які захоплювалися та невдовзі померли, не зникла. Але припустімо, що і ті, хто пам’ятає тебе, і пам’ять про тебе будуть безсмертні, що тобі до цього? Я не скажу тобі, коли ти помреш; але навіть тобі, живому, яка твоя хвала? Але лише для таємних і політичних міркувань, які ми називаємо οἰκονομίαν, або диспенсацією. Бо що стосується того, що це дар природи, все, що тобі схвалено, що звідти може бути заперечено, нехай тепер, коли ми розглядаємо інше міркування, буде опущено як невідповідне. Те, що є справедливим і

добрим, яким би воно не було і в якому відношенні воно не було, те, що воно є справедливим і добрим, воно є таким саме по собі і завершується в собі, не допускаючи похвали як частини або члена: отже, те, що хвалять, не робиться через це ані кращим, ані гіршим. Це я розумію навіть щодо тих речей, які прийнято називати справедливими й добрими, як ті, які хвалять або за саму справу, або за цікаву майстерність. Що стосується того, що справді добре, то чого воно може потребувати більше, ніж справедливості чи правди? чи більше ніж доброта та скромність? Хто з усіх тих, або стає добрим, або справедливим, тому що похвалили; чи зневажений зазнає якоїсь шкоди? Чи стає смарагд гіршим сам по собі чи мерзеннішим, якщо його не хвалити? Чи золото, чи слонова кістка, чи пурпур? Чи є щось таке звичне, як ніж, квітка чи дерево?

XVII. Якщо так, то душі залишаються після смерті (кажуть, що ні

повірте); як повітря цілої вічності здатне їх утримувати? Як це

Земля (скажімо я) з того часу здатна містити їх тіла

що поховані? Бо як тут зміна і розділення мертвих тіл в

інший вид існування (яким би він не був;) робить місце для інших мертвих

тіла: так душі після смерті переносяться в повітря, після того, як у них є

розмовляли там деякий час, є або шляхом трансмутації, або

переливання, або пожежа, отримане знову в той початковий розум

субстанція, з якої виходять усі інші: і таким чином поступаються місцем тим

душі, які раніше з’єднувалися з тілами, тепер починають існувати

неодружений. Це, за припущенням, що душі після смерті роблять деякий час

живуть одноосібно, може відповідати. І тут, (крім кількості тіл,

таким чином похований і міститься землею), ми можемо далі розглянути число

кількох звірів, яких їдять ми, люди, та інші істоти. для

незважаючи на те, що така кількість їх споживається щодня, і як це

були поховані в тілах поїдачів, але це те саме місце і тіло

здатний утримувати їх, внаслідок їх перетворення, частково в кров,

частково в повітря і вогонь. Що в цих речах є спекуляцією

правда? ділити речі на пасивні та матеріальні; і це

який є активним і формальним.

XVIII. Не збиватися з дороги, але за кожним рухом і бажанням,

виконувати те, що є справедливим: і завжди бути обережним, щоб досягти

справжнє природне побоювання будь-якої фантазії, яка представляє себе.

XIX. Все, що доцільно тобі, о Світе, доцільно і мені;

ніщо не може бути для мене «непридатним до сезону» або «застарілим».

ти сезонний. Усе, що принесе твій час, завжди буде зі мною

шанується як щасливий плід і збільшується. О Природо! від тебе все,

в Тобі все існує, і до Тебе все прагне. Чи міг він сказати про Афіни,

Ти прекрасне місто Кекропса; і не кажи про світ: Ти

прекрасне місто Бога?

XX. Вони зазвичай скажуть: «Не втручайтесь у багато речей, якщо хочете».

живи весело. Звичайно, немає нічого кращого, ніж для чоловіка

обмежуватися необхідними діями; лише таким і багатьом, як розум

у істоті, яка знає, що вона народжена для суспільства, буде наказувати й наказувати.

Це не тільки забезпечить ту бадьорість, яка від добра, але

також те, що зазвичай виникає через нестачу дій. для

оскільки це так, що більшість тих речей, які ми або говоримо, або робимо,

непотрібні; якщо чоловік відріже їх, це повинно слідувати тому, що він

тим самим отримаєте багато дозвілля та заощадите багато проблем, а отже, о

кожну дію чоловік повинен приватно запропонувати шляхом попередження

сам, що? нехай це, про що я зараз ходжу, не буде з числа

непотрібні дії? Також він не повинен використовувати себе лише для того, щоб припиняти дії,

але також думки та уяви, які для цього непотрібні

непотрібні послідовні дії краще запобігти та відсікти.

XXI. Спробуйте також, як добре життя людини; (про того, хто дуже задоволений

ті речі взагалі, які серед загальних змін і шансів

цей світ випадає на його власну долю і частку; і може жити задоволеним і

повністю задоволений у справедливості своїх належних поточних дій, і в

доброта його розташування на майбутнє:) погоджуся з тобою.

Ти мав досвід такого іншого життя: тепер спробуй це

це також. Відтепер не турбуй себе більше, зведи себе до

ідеальна простота. Хтось із чоловіків ображає? Він проти себе

ображає: навіщо це тобі непокоїти? З тобою щось трапилось?

Це добре, як би там не було, це одна з усіх загальних шансів

світу з самого початку в серії всіх інших речей

що було або станеться, було призначено і призначено тобі. до

зрозумійте все в кількох словах, наше життя коротке; ми повинні докласти зусиль

виграти теперішній час із найкращою обачністю та справедливістю. Використовуйте відпочинок

з тверезістю.

XXII. Або цей світ є κόσμος, або

симпатична штука, тому що все розташовується і регулюється певним порядком: або якщо

це суміш, хоч і заплутана, але все ж це гарний твір. Для є

можливо, що в тобі взагалі має бути якась краса, і що в

у всьому світі не повинно бути нічого, крім безладу та плутанини? і

всі речі в ньому теж відрізняються один від одного природними властивостями

відмінний і відмінний; і все ж все через розсіяне, і мимо

природна симпатія, одна до одної об'єднана, як вони?

XXIII. Чорний або злобний характер, жіночий характер; ан

жорсткий невблаганний характер, дикий нелюдський характер, вівчарний

вдача, дитяча вдача; a blockish, a false, a scurril, a

шахрайський, тиранічний: що тоді? Якщо він чужий на світі,

що не знає того, що в ньому; чому б також не бути чужим,

що дивується тому, що в ньому робиться?

XXIV. Він справжній втікач, який відходить від розуму, яким керуються люди

комунікабельний. Той сліпий, хто не бачить очима свого розуму. він

убогий, що потребує іншого і не має в собі всього

необхідні для цього життя. Він апостем світу, який буттям

незадоволений тим, що відбувається з ним у світі, робить так само

це було відступництвом і відокремленням від загального розуму природи

адміністрування. Бо та сама природа приносить це тобі,

що б це не було, що вперше принесло тебе на світ. Він піднімає

крамолу в місті, який ірраціональними вчинками забирає власну душу

від тієї єдиної і спільної душі всіх розумних створінь.

XXV. Є хто без пальта; а є, хто без

так само, як книга, застосовує філософію на практиці. Я напівгола,

і я не маю хліба, щоб їсти, але я не відступаю від розуму, говорить один.

Але я кажу; Я хочу їжі доброго навчання та настанов, і все ж я

не відступати від розуму.

XXVI. Якого б мистецтва та професії ти не навчився, намагайся

вплинуй на це і втішся цим; і пройти решту свого життя

як той, хто всім серцем віддає себе та все, що належить

до нього, до богів, а як до людей, також не носи себе

тиранічно чи рабсько по відношенню до будь-кого.

XXVII. Подумайте, наприклад, про часи Веспасіана:

ти побачиш однакові речі: одні одружуються, інші виховуються

діти, деякі хворі, деякі вмирають, деякі воюють, деякі бенкетують, деякі

merchandising, some tilling, some lesting, some хвастощі, some

підозрюючи, деякі підривають, деякі бажають померти, деякі нервують і

нарікання на їхній нинішній маєток, деякі залицяння, деякі накопичення, деякі

шукаючи магістратури, а деякі – королівства. І хіба це не їхнє

вік зовсім минув, і скінчився? Знову ж таки, розглянемо часи Траяна. Там

так само ти бачиш ті самі речі, і цей вік теж тепер

закінчилося і закінчилося. Подібним чином розглянемо інші періоди, обидва рази

і цілих народів, і подивіться, скільки людей, після того як вони мали з усім своїм

може і головне задумав і переслідував якусь ту чи іншу мирську річ

невдовзі після цього відпали й були розділені на стихію. Але особливо

ти повинен згадати тих, кого ти сам за життя знав

багато відволікаючись на марні речі, а тим часом нехтуючи діями

що, і тісно і нерозлучно (як повністю цим задоволений) дотримуватися

до нього, чого вимагала їхня належна конституція. І ось ти

повинен пам'ятати, що ваша карета в кожній справі повинна відповідати

цінність і належну пропорцію цього, бо так ти не легко втомишся

роздратований і засмучений, якщо ти не будеш зупинятися на дрібницях довше, ніж є

примірка.

XXVIII. Ті слова, які колись були загальними і звичайними, тепер стали

незрозумілі та застарілі; і тому імена чоловіків колись загальновідомі і

відомі, тепер стали певною мірою незрозумілими та застарілими іменами. Каміллус,

Цезо, Волесій, Леоннат; незабаром Сципіон, Катон, потім Август,

потім Адріан, потім Антонін Пій: усі вони незабаром вийдуть

дати, і, як речі з іншого світу, стають казковими. І

це я кажу про них, які колись сяяли, як дива своїх віків, бо як

для решти, щойно вони закінчаться, як з ними вся їх слава

і пам'ять. І що тоді запам’ятається завжди? все є

марнославство. Про що ми повинні звернути увагу і старанність? навіть

тільки на цьому: щоб наш розум і воля були справедливими; щоб наші дії були

благодійний; щоб наша мова ніколи не була оманливою, або щоб наше розуміння

бути не схильним до помилок; щоб наша схильність завжди була налаштована на обійми

все, що з нами станеться, як необхідно, як зазвичай, як звичайно, як

тече з такого початку, і з такого джерела, з якого обидва ти

ти сам і все є. Тому охоче і повністю віддайтеся

себе до фатального зчеплення, віддавшись долі,

щоб ними розпоряджатися на свій розсуд.

XXIX. Все, що зараз присутнє і з дня на день має своє існування;

усі об'єкти спогадів, а також самі уми та спогади,

безперервно враховуйте, що все, що є, існує через зміну і

зміна. Тому використовуйте себе часто, щоб медитувати над тим, що

Природа всесвіту не насолоджується нічим іншим, як зміною тих

речі, які є, і робити інших подібними до них. Щоб ми могли сказати,

що все, що є, є лише насінням того, що буде. для

якщо ти думаєш, що це тільки насіння, яке або земля, або утроба

приймає, ти дуже простий.

XXX. Ти зараз готовий померти, але ти цього не досяг

та досконала простота: ти ще підвладний багатьом проблемам і

збурення; ще не вільний від усіх страхів і підозр зовнішніх

аварії; ані так лагідно ставитися до всіх людей, як ти

мусить; або настільки вражений, як той, чиє єдине дослідження і єдина мудрість полягає в тому, щоб

бути справедливим у всіх своїх вчинках.

XXXI. Подивіться і спостерігайте, який стан їх розумної частини; і

ті, яких світ вважає мудрими, подивіться, якими вони літають і якими є

боятися; і на що вони полюють.

XXXII. В розумі та розумінні іншої людини твоє зло не може існувати,

ані в будь-якій належній вдачі чи розладі природної будови твоєї

тіло, яке є, так би мовити, пальто чи будиночком твоєї душі. При чому

потім, але в тій частині тебе, в якій зарозумілість і побоювання

будь-яке нещастя може існувати? Тому нехай ця частина не допускає такого

зазнайства, і тоді все добре. Хоча твоє тіло, яке так близько, повинно

бути або порізаним, або спаленим, або зазнати будь-якої псування чи гниття, але нехай

та частина, до якої він належить, судити про них, залишатися в спокої; що

це, нехай вона розсудить це, що що б це не було, це однаково може статися з

зла людина, а для доброї — ні добро, ні зло. Для того, що

буває однаково і з тим, хто живе за природою, і з тим, що

не відповідає, не відповідає природі, ані проти неї; і за

отже, ні добре, ні погано.

XXXIII. Завжди розглядайте і думайте про світ як про єдине живе

субстанція, і мати лише одну душу, і як є всі речі у світі

припиняється в одну чутливу силу; і виконуються одним загальним рухом як

це було, і обговорення тієї однієї душі; і як усе, що є,

згодні в причині існування один одного, і яким чином

з’єднання та об’єднання все відбувається.

XXXIV. Що ти, ця краща і божественна частина за винятком, але як

Добре сказав Епіктет, нещасна душа, призначена нести тушу і

вниз?

XXXV. Терпіти зміни не зашкодить; оскільки це не приносить користі, змінивши на

досягти буття. Вік і час світу — це як би потоп і

швидкий потік, що складається з речей, які приносяться в

світ. Бо як тільки щось з'явилося і зникло, інше

вдасться, і це теж зараз не буде видно.

XXXVI. Все, що відбувається в світі, відбувається в ході природи,

звичайна і звичайна, як троянда навесні, а плід влітку. з

однакова природа - хвороба і смерть; наклеп, і засідка, і

будь-що інше, як правило, для дурнів використовується як привід

радість чи горе. Те, що б це не було, що приходить після, завжди діє дуже

природно і як би звично слідувати тому, що було раніше.

Бо ти повинен розглядати речі світу, а не як незалежні речі

число, що складається лише з необхідних подій; але як стриманий

з'єднання речей впорядковано і гармонійно розташовані. Є тоді до

бути видимим у речах світу, не простою спадкоємністю, але

чудова відповідність і спорідненість.

XXXVII. Нехай ніколи не виходить із вашої думки Геракліт, що смерть землі — це вода, а смерть води — це повітря; а смерть повітря — вогонь; і так навпаки. Пам'ятайте також про нього, хто не знав, куди вів цей шлях, і про те, що цей розум є тим, за допомогою чого керується всіма речами у світі, і з яким люди постійно й глибоко знайомі; однак це те, з чим зазвичай вони найбільше сперечаються, і як ті речі, які щодня трапляються між ними, не перестають бути для них дивними щодня, і що ми не повинні ані говорити, ані робити нічого, як люди уві сні, на думку й просто. уява: бо тоді ми думаємо, що ми говоримо і робимо, і що ми не повинні бути як діти, які наслідують приклад свого батька; з найкращої причини стверджуючи їх голий καθότι παρειλήφαμεν; або, як за послідовною традицією від наших предків, ми отримали це.

XXXVIII. Навіть якби хтось із богів сказав тобі: «Ти будеш».

ти точно не помреш завтра чи наступного дня, якщо б ти не був

надзвичайно низький і малодушний, сприймайте це як велику користь, радше

померти наступного дня після, ніж завтра; (на жаль, що таке

різниця!) тому з тієї ж причини вважайте, що померти неважливо

швидше через багато років, ніж наступного дня.

XXXIX. Нехай це буде твоя вічна медитація, скільки лікарів хто

колись виглядали такими похмурими і так театрально зсунули брови

пацієнтів, мертві і самі пішли. Скільки астрологів після цього

у великій показовості вони передрекли смерть деяких інших, скількох

філософи після багатьох складних трактатів і томів, що стосуються будь-якого

смертність або безсмертя; скільки відважних капітанів і командирів, після

смерть і забій багатьох; скільки царів і тиранів після них

з таким жахом і зухвалістю зловживали своєю владою над життями людей, як

хоча самі були безсмертні; скільки, якщо так можна сказати, цілих

міста як чоловіки, так і містечка: Хеліс, Помпеї, Геркуланум та ін

незліченні мертві і зникли. Переганяй і їх, кого сам, одного

за іншим, знав у свій час, щоб відійти. Такий-то такий

подбав про поховання такого-то й незабаром був похований

себе. Так одне, так інше: і все за короткий час. Для цього

Насправді все брехня, завжди дивитися на всі мирські речі, як на речі для

їхня тривалість, яка лише на день: і за їхню цінність, наймерзенніша,

і презирливий, як, наприклад, Що таке людина? Те, що але інше

день, коли він був зачатий, був мерзенним сопляннням; і протягом кількох днів буде

або забальзамований труп, або просто попіл. Таким чином ви повинні відповідно до

істину і природу, ретельно розглянути, як життя людини, але для дуже

мить часу, і так відійде лагідний і задоволений: навіть, наче стигла оливка

падіння має хвалити землю, що породила її, і дякувати

дерево, яке її породило.

XL. Ти маєш бути як мис моря, проти якого хоч

хвилі б'ють безперервно, але воно і само стоїть, і навколо нього

ті набухаючі хвилі стихли й затихли.

XLI. О, нещасний я, з яким трапилася ця біда! Ні, щасливий я,

з ким це сталося, я можу продовжувати без горя; ні

поранений тим, що є, ні в страху перед тим, що прийде.

Бо що стосується цього, це могло статися з будь-якою людиною, але будь-яка людина мала

таке, що сталося з ним, не могло тривати без горя. чому

то хіба це має бути радше нещастям, ніж це щастям? Але

однак, чи можеш ти, о людино! термін це нещастя, яке не є нещастям

до природи людини. Чи можеш ти подумати, що лихість до природи

людини, що не суперечить меті й волі її природи? Що тоді

ти дізнався, що це воля природи людини? Робіть те, що має

трапилося з тобою, заважає тобі бути справедливим? чи великодушний? або

помірний? чи мудрий? чи обачний? чи правда? чи скромний? чи безкоштовно? або від

будь-що інше з усіх цих речей у теперішньому насолоді та володінні

з чого природа людини (як тоді насолоджується всім, що їй властиво),

повністю задоволений? Тепер завершуємо; у всіх випадках скорботи пам'ятай

відтепер використовувати цю догму, що все, що має

трапилося з тобою, насправді не є такою річчю, як а

нещастя; але те, що нести його щедро, це, звичайно, велике щастя.

XLII. Це звичайний грубий, але він добре дієвий

засіб від страху смерті, щоб людина думала про це

приклади таких, які жадібно і жадібно (начебто) довго чинили

час насолоджуватися своїм життям. Що вони мають більше, ніж ті чиї смерті

були несвоєчасними? Хіба вони самі не мертві нарешті? як

Кадіціанта, Фабія, Юліана Лепіда чи будь-кого іншого, хто за життя

поховавши багатьох, нарешті поховали самі. Весь простір с

Життя будь-якої людини - це мало; і як мало, з якими клопотами,

з яким характером, і в суспільстві, наскільки жалюгідним а

тіло має бути передано! Тож нехай це буде тобі цілком як а

питання байдужості. Бо якщо ти озирнешся назад; дивіться, що за

нескінченний хаос часу постає перед тобою; і як нескінченне а

хаос, якщо ти будеш дивитися вперед. У тому, що таке нескінченне, що

Чи може бути різниця між тим, що живе лише три дні, і цим

який живе три віки?

XLIII. Нехай твій шлях завжди буде найдокладнішим. Найбільше

compendious, це те, що відповідає природі: тобто, у всьому те й інше

слова і вчинки завжди слідують за тим, що є найбільш здоровим і досконалим. для

така постанова звільнить людину від усіх бід, чвар, лукавства,

і показність.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

КНИГА П'ЯТА

I. Вранці, коли ви виявите, що не бажаєте вставати, подумайте

з тобою зараз, це займатися чоловічою роботою, що мене хвилює

вгору. Невже я тоді ще не хочу йти до того, для чого я сам народився

і народжені в цей світ? Або я був створений для цього, щоб покласти мене,

і робити багато з себе в теплому ліжку? «О, але це приємно». І був

Тож для цього ти народився, щоб насолоджуватися насолодою?

Хіба це не правда, щоб ти завжди був зайнятий і

в дії? Не бачиш, як усе на світі, крім того, як усе

дерево md завод, як горобці і мурахи, павуки і бджоли: як все в їх

мають намір як би впорядковано виконати будь-що (до

збереження цього впорядкованого всесвіту) природним чином стає і належить

до тонкого? І чи не зробиш ти того, що належить робити чоловікові? Вілт

чи не біжиш ти робити те, чого вимагає твоя природа? «Але ти повинен

відпочити». Так, ти повинен. Природа має це також, як і

їсти та пити, дозволив тобі певну обмеженість. Але ти гість позаду

твоє обмеження, і поза тим, що було б достатньо, і в питанні дії,

там тобі не вистачає того, що ти можеш. Це повинно бути

отже, що ти не любиш себе, бо якби ти любив, ти

також полюбив би твою природу і те, до чого твоя природа готова

себе як її кінець. Інші, скільки отримують задоволення від своєї торгівлі

професії, можуть навіть сумувати за своєю роботою та нехтувати нею

тіла та їхня їжа для нього; і ти менше шануєш свою природу, ніж

звичайний механік його професія; або хороший танцюрист своє мистецтво? ніж жадібний

чоловік його срібло, а пихатий чоловік оплески? Ці до чого б вони

відчувають прихильність, можуть бути задоволені тим, що бажають свого м'яса та сну, щоб далі

що кожен, на кого він впливає: і має діяти, що мають тенденцію до загального

блага людського суспільства, здаються тобі більш огидними або вартими меншої поваги

а намір?

II. Як легко людині відкласти від нього все бурхливе

випадкові уяви, і в даний час бути в ідеальному відпочинку і

спокій!

III. Вважайте себе придатним і гідним говорити або робити будь-що

згідно з природою, і нехай не буде докору чи звіту від деяких, хто може

наслідувати це, завжди стримувати тебе. Якщо правильно і чесно говорити або

зроблено, не варто недооцінювати себе настільки, щоб знеохотитися від цього. Що стосується

вони мають свою власну раціональну головну частину та свою власну властивість

нахил: який ти не повинен стояти й дивитися, щоб помітити,

але йди прямо, куди і своє, і загальне

природа веде тебе; і дорога обох цих одна.

IV. Я продовжую свій курс діями відповідно до природи, доки я

впасти й замовкнути, видихнувши свій останній подих у те повітря, яким

постійно дихав я жив; і падає на цю землю, з

чиї дари та плоди мій батько зібрав своє насіння, моя мати свою кров,

і моя годувальниця своїм молоком, без якого стільки років я була

забезпечено як м'ясом, так і напоями. І нарешті, що несе мені той крок

на це, і несе в собі те, що так багато способів зловживають ним або так вільно

використовуйте це, стільки шляхів до стількох цілей.

V. Жодна людина не може захоплюватися тобою за твою різку гостру мову, така твоя

природна вада таким чином. Нехай буде так: але буде багато іншого добра

речей, за брак яких ви не можете послатися на брак чи природність

здатність. Нехай вони будуть видні в тобі, які цілком залежать від тебе;

щирість, серйозність, працьовитість, зневага до задоволень; не бути

сварливий, задовольнятися малим, бути добрим, бути вільним; уникати всіх

зайве, все марне балакання; бути великодушним. Хіба ти не розумієш,

скільки існує речей, які, незважаючи на будь-який вигляд природного

нездужання та непридатність, ти міг би виконати та виставити,

і все ж ти добровільно продовжуєш опускатися вниз? Або в'яне

ти кажеш, що це через дефект твоєї природної конституції, що ти

мистецтво змушене ремствувати, бути низьким і жалюгідним лестити; тепер до

звинуватити, а тепер догодити, і заспокоїти своє тіло: бути марнославним, бути

така запаморочена голова., і неспокійний у своїх думках? ні (свідками бути

Боги) від усього цього ти міг би давно позбутися: тільки цього ти

мабуть, був задоволений, щоб нести провину того, хто є

дещо повільно і нудно, в чому ти повинен так вправлятися, як той, хто

ні багато хто не приймає близько до серця цю його природну ваду, але й не радує

себе в ньому.

VI. Бувають такі, які, коли добре покрутилися, готові

поставити їм за це рахунок і вимагати відплати. Інші там

бути, хто, хоча вони не стоять на відплату, щоб вимагати будь-якого, все ж вони

все-таки подумайте з собою, що такий є їхнім боржником, і

вони знають, як їхнє слово - те, що вони зробили. Інші знову є, хто

коли вони зробили щось подібне, навіть не знайте, що вони мають

зроблено; але подібні до виноградної лози, що родить свій виноград, і коли раз

вона принесла свій належний плід, задоволена і не шукає далі

компенсація. Як кінь після перегонів і мисливський пес, коли має

полювали, і бджола, коли вона зробила свій мед, не шукайте оплесків і

похвала; так само й той чоловік, який правильно розуміє його

власну природу, коли він зробив добро, але з одного приступає до вчинку

інший, як виноградна лоза, коли вона принесла плід у своєму власному

відповідний сезон, готовий до іншого разу. Тому ти маєш бути одним із

вони, які те, що вони роблять, ледве роблять це без будь-яких подальших роздумів, і є

у спосіб, який не відчуває того, що вони роблять. «Ні, але», — відповість хтось

можливо, «це саме те, що розумна людина зобов'язана зрозуміти».

що це таке, що він робить». Бо це властність, кажуть вони, того, хто

від природи комунікабельний, щоб бути розумним, що він діє товариськи: ні,

і бажати, щоб сторона сама, з якою спілкуються, повинна

також будьте розумні. Я відповідаю: те, що ти кажеш, справді правда,

але справжнього значення сказаного ти не розумієш. І

тому ти один із перших, про кого я згадав. Бо вони також є

на чолі з ймовірною появою причини. Але якщо ти захочеш

зрозумійте справді те, що сказано, не бійтеся, що ви це зрозумієте

тому відмовтеся від будь-яких товариських дій.

VII. Форма молитви афінян була такою: «О дощику, дощику, добре».

Юпітер, на всіх землях і полях, що належать афінянам».

Або ми не повинні молитися взагалі, або, таким чином, абсолютно і вільно; і ні

кожен сам за себе окремо.

VIII. Як ми зазвичай говоримо: Лікар прописав цьому чоловікові:

верхова їзда; іншому — холодні ванни; третьому ходити босоніж: так воно і є

подібно до того, щоб сказати: Природа Всесвіту приписала цій людині

хвороба, або сліпота, або якась втрата, або пошкодження або щось подібне. для

як там, коли ми говоримо про лікаря, що він призначив щось,

ми маємо на увазі, що він призначив цього для цього, як підпорядкованого і

сприяючи здоров'ю: так що тут все, що з ким трапиться, є

призначено йому як річ, підпорядкована долі, і тому виконуйте

ми говоримо про такі речі, що вони роблять

συμβαίνειν, тобто

статися, або впасти разом; як квадратні камені, коли або в стінах, або

піраміди в певному положенні вони підходять одна одній і як би узгоджуються

в гармонії, кажуть каменярі, що вони роблять

συμβαίνειν; ніби ти

слід сказати, впасти разом: так що в загальних, хоча речі

Будьте водолазами, які роблять це, але сама згода чи гармонія є лише одним. І

оскільки весь світ складається з усіх окремих тіл світу,

одне досконале і повне тіло, тієї самої природи, що й окремі тіла;

так само доля окремих причин і подій є однією загальною, з

та ж природа, що й окремі причини. Те, що я зараз кажу, навіть вони те

про звичайних ідіотів не знають: бо вони кажуть зазвичай

τοῦτο ἔφερεν

ἀυτῷ, тобто це його доля

його. Це, отже, долею правильно й особливо принесено

на це, оскільки це, зокрема, робить лікар

прописаний. Отже, давайте приймати їх так само, як і ми

ті, які призначають нам наші лікарі. Для них також в

самі ми виявимо, що містять багато суворих речей, але ми

проте, в надії на здоров'я та одужання, прийміть їх. Нехай

виконання та виконання тих речей, які є загальною природою

вирішив, буде тобі, як твоє здоров'я. Тоді прийміть і будьте задоволені

з будь-яким трапиться, хоча в іншому випадку суворий і неприємний, як

прагнучи до цієї мети, до здоров'я та добробуту Всесвіту, і до

Щастя і процвітання Юпітера. Бо цього як би там не було, не повинно

були створені, якби це не сприяло благу Всесвіту. для

також жодна звичайна конкретна природа нічого не приносить, це

не є тим, що входить у сферу його власного

адміністрація та уряд згодні та підпорядковані. Для цих двох

міркувань, то ти повинен бути задоволений усім, що робить

трапиться з тобою. По-перше, тому, що для вас це належним чином
доведено

проходь, і тобі це було наказано; і то з самого початку

через ряд і зв'язок перших причин, він коли-небудь мав а

посилання на тебе. А по-друге, тому що хороша успішність і ідеальна

благополуччя, і справді, саме продовження Його, це є

Адміністратор цілого, певною мірою залежить від нього. Для цілого

(тому що цілий, отже, цілий і досконалий) покалічений і понівечений,

якщо ви взагалі щось відріжете, завдяки чому зв'язність, і

суміжність як частин, так і причин підтримується і зберігається. з

який певний, що ти (скільки лежить на тобі) відсікаєш,

і в якомусь виді насильницько забирати щось, так часто, як ти

незадоволений усім, що відбувається.

IX. Не будьте незадоволені, не падайте духом, не втрачайте надії, якщо

часто з тобою не дуже вдається все робити пунктуально і точно

речі згідно з правильними догматами, але колись відкинуті, повертаються

до них знову: а щодо тих численних і більш частих випадків,

або від мирських розладів, або від людських недуг, які ти як людина

не може, але певною мірою бути підвладним, не будь незадоволений

з ними; але, тим не менш, люби і впливай на те, що тільки ти порох повертаєш

до: життя філософа та належне заняття після найточнішого

спосіб. І коли ти повернешся до своєї філософії, не повертайся до неї як

манера деяких, після гри та свободи, так би мовити, для них

вчителі та педагоги; але як у тих, у кого хворі очі

губка і яйце: або як інший до його катаплазми; або як інші своїм

підбурювання: тож ти взагалі не будеш робити це предметом демонстрації

підкоряйтеся розуму, але легкості та комфорту. І пам’ятайте цю філософію

не вимагає від тебе нічого, окрім того, що вимагає твоя природа і чого хочеш

ти сам бажаєш чогось невідповідного природі? для якого з

це ти кажеш; те, що відповідає природі або проти неї, є з

себе більш добрим і приємним? Чи не за ту повагу особливо, що

сама насолода завдає болю та повалення багатьох людей, найпоширеніша,

тому що шанований зазвичай найдобрішим і природним? Але добре подумайте

чи радше великодушність, і правдива свобода, і справжня простота, і

незворушність і святість; чи це не дуже добре й природно? І

сама розсудливість, що є більш добрим і привітним, ніж вона, коли ти будеш справді

поміркуйте з собою, що це таке через усі належні об'єкти твої

раціональна інтелектуальна здатність в даний час продовжувати без падіння або

спіткнутися? Щодо речей світу, то їх справжня природа певним чином

настільки пов’язане з невідомістю, що для багатьох філософів, і ті не мають значення

з них вони здавалися зовсім незрозумілими, а самі стоїки,

хоча вони вважають їх не зовсім незрозумілими, але рідкісними і ні

без особливих труднощів, зрозуміло, так що вся наша згода є

помилковий, бо хто такий, хто непогрішний у своїх висновках? Від

природа речей, перейдіть тепер до їхніх предметів і матерії: як тимчасово,

наскільки мерзотні вони, я такі, які можуть бути у владі та володінні деяких

огидна пухка печінка, з якогось звичайного дурака, з якогось сумнозвісного

гнобитель і здирник. Переходимо звідти до розпоряджень про них

з якими ти зазвичай спілкуєшся, як важко ми переносимо, навіть з

сама любляча і мила! щоб я не міг сказати, як нам важко

терпимо навіть самі себе, в такій темряві та нечистоті речей:

у такому-то безперервному потоці як речовин, так і часу; обидва

самі рухи, і речі рухалися; що ми можемо закріпити

на; або шанувати, а особливо поважати; або серйозно, і

старанно шукати; Я не можу навіть уявити, бо вони справді є

речі навпаки.

X. Ви повинні втішити себе в очікуванні свого природного

розпуск, а тим часом не журись про затримку; але відпочинок

задоволений цими двома речами. По-перше, щоб з тобою нічого не сталося,

що не відповідає природі Всесвіту. По-друге, це так

у твоїй владі, нічого не робити проти власного належного Бога і всередині

дух. Бо жодна людина не в силах змусити тебе порушити

проти нього.

XI. Яка користь мені зараз від моєї душі? Таким чином

час від часу і в усіх випадках ти повинен ставити це питання

себе; що тепер є тією частиною мене, яку вони називають раціональною

коханка частина, зайнята о? Чиєю душею я тепер належним чином володію? а

дитячий? чи молоді? жіночий? чи тирана? якийсь грубий, чи якийсь дикий

душа звіра?

XII. Якими є ті речі самі по собі, які здебільшого є

шановне благо, ти можеш отримати навіть з цього. Бо якщо людина почує

речі, згадані як хороші, які дійсно є хорошими, такими як є

розсудливість, помірність, справедливість, сила духу, після стількох почутих і

задуманий, він не може більше слухати, бо слово добре

правильно говорити про них. Але щодо тих, які вульгарно шануються

добре, якщо він почує, що їх згадують як хороші, він прислухається до більшого.

Йому дуже приємно чути, що те, що говорить комік, є але

фамільярно і по-народному, так що навіть вульгарні сприймають

різниця. Бо чому ж інакше, що це не ображає і не повинно бути

виправдовується, коли чесноти називають хорошими: але те, про що говориться в

вихваляння багатства, задоволення чи честі, ми розважаємо це лише як

весело й приємно говорив? Отже, продовжуйте і запитуйте далі,

чи це не може бути, що ті речі, про які згадується

на сцені було весело, і під бурхливі оплески натовпу, глузували

з цим жартома, що ті, хто володів ними, не мали в усьому світі

власного (таким був їхній достаток і достаток) стільки, скільки місця

де уникнути їх екскрементів. Чи, я кажу, вони також не повинні входити

дуже вчинок, який слід дуже поважати та шанувати як єдине, що

справді хороші.

XIII. Все, з чого я складаюся, є або формою, або матерією. Жодна корупція не може

звести будь-яке з них на ніщо, бо й я не став ні з чого

жива істота. Кожна моя частина тоді буде мутацією

розташовані в певній частині всього світу, і що в часі в

інша частина; і так нескінченно; через який тип мутації, I

також став тим, ким я є, і те, що породили мене, і вони раніше

їх, і так вгору нескінченно. Бо це нам може бути дозволено

говорити, хоч вік і правління світу, для деяких бути певними

періоди часу, обмежені та обмежені.

XIV. Розум і раціональна сила — це здатності, які задовольняються самі собою

з собою та своїми власними належними операціями. А щодо їхнього першого

нахил і рух, які вони беруть від себе. Але їх

прогрес прямий до кінця і об'єкт, який стоїть на їхньому шляху, як це

були, і лежить прямо перед ними: тобто, що є здійсненним і

можливо, будь то те, що вони спочатку запропонували

самі, чи ні. З цієї причини і такі дії називають терміновими

κατορθώσεις, до

інтимна безпосередність способу, яким вони досягаються. нічого

треба думати, що належить людині, що не належить йому, як він

це чоловік. Це, подія цілей, не те, що вимагається від людини.

Природа людини не сповідує нічого подібного. Фінал закінчується і

завершення дій не є нічим для природи людини. Кінець

отже, чоловіка, або summum bonum, завдяки чому досягається ця мета

виконується, не може полягати у виконанні дій, спрямованих і

призначений. Знову ж таки, щодо цих зовнішніх мирських речей, якби це було так

будь-яка з них дійсно належала людині, тоді вона не належала б їй

людини, засуджувати їх і протистояти їм. Ні те, ні інше

той бути похвальним, що може жити без них; або він хороший, (якщо вони були

справді добре), хто за власним бажанням позбавляє себе будь-якого з них.

Але ми бачимо навпаки, що чим більше людина віддаляється від себе

ці, в яких полягає зовнішня пишність і велич, або будь-які інші подібні

ці; або чим краще він переносить їх втрату, тим краще йому

обліковується.

XV. Які твої думки і звичайні міркування, така твоя воля

розум встигнути. Бо душа ніби отримує свою настойку від

фантазії та уяви. Тому пофарбуйте його і ретельно просочіть

з наполегливістю цих роздумів. Як наприклад. Де б ти не був

можеш жити, у твоїх силах жити добре й щасливо. Але ти

Якщо ти житимеш при дворі, то там ти будеш жити добре й щасливо.

Знову ж таки, те, для чого все створено, він також створений для того, і

не може не природно схилятися до цього. Те, що будь-що робить природно

нахиляйся до, там його кінець. Де кінець всьому

складається, в цьому також полягає його добро і користь. Тому суспільство

є належним благом розумної істоти. Для цього ми створені

суспільства, це вже давно було продемонстровано. Або будь-яка людина може зробити все

Питання в тому, що все, що природно гірше і нижче, є

зазвичай підпорядковується тому, що краще? і що ті речі

які найкращі, створені одне для іншого? І ті речі, що мають душу,

кращі за ті, що не мають? а з тих, що мають, найкращі

які мають розумні душі?

XVI. Бажати неможливого - властиво божевільній людині. Але це а

річ неможлива, щоб зла людина не робила таких речей.

Нічого не трапиться з будь-якою людиною, якщо це буде звичайно

Природа як природна для нього не буває. Знову те саме відбувається

іншим також. І справді, якщо він не знає, що таке

щось трапилося з ним або з тим, хто прагне похвалитися

його великодушність, може бути терплячим і не засмучуватися: хіба це не тяжко

річ, що або незнання, або марне бажання подобатися і бути

похвали, має бути сильнішим і ефективнішим, ніж справжня розсудливість? як

адже самі речі вони не торкаються душі, і не можуть мати

будь-який доступ до нього: і вони самі по собі жодним чином не можуть вплинути

або перемістіть його. Бо тільки вона сама може впливати і рухати себе, і

відповідно до догмат і думок, які вона виконує

себе; так само і ті речі, які, як аксесуари, мають будь-яке співіснування

з нею.

XVII. Після одного розгляду людина найближча до нас; як ми зобов'язані

робити їм добро і терпіти їх. Але як він може виступити проти будь-якого нашого

правдиві належні дії, тому людина для мене лише як річ байдужа: навіть як

сонце, або вітер, або якийсь дикий звір. За деякими з них це може бути так

деякі з моїх операцій можуть бути перешкоджені; однак, на мою думку, і

сама резолюція, з цієї причини не може бути дозволу чи перешкоди

звичайна константа і виняток (або застереження, до якого він схильний)

і готове переобладнання об'єктів; від того, чого може не бути, до того, що

може бути, який у переслідуванні своїх схильностей, як нагода служить,

це спостерігає. Бо через них розум повертається і навертає будь-кого

будь-яка перешкода, щоб бути її метою та метою. Так що було раніше

перешкода тепер є головним об’єктом її роботи; і те, що

раніше було на її шляху, тепер це її найлегший шлях.

XVIII. Шануйте те, що є найголовнішим і найсильнішим у світі, і

це те, що використовує все і керує всім. Так само

в собі; шануйте те, що є найголовнішим і наймогутнішим; і є

один вид і природа з тим, про що ми зараз говорили. Бо це саме

той самий, який, перебуваючи в тобі, повертає все інше для свого використання, і через

яким керуєш і життям твоїм.

XIX. Те, що не шкодить самому місту; не може завдати шкоди жодному громадянину.

Це правило ви повинні пам’ятати, щоб застосовувати та використовувати його для будь-якої зарозумілості

і побоювання кривди. Якщо від цього не постраждає все місто, то теж

я звичайно. І якщо цілого немає, чому я повинен робити це своїм приватним

скарга? подумайте, скоріше, що це таке, в чому він знаходиться під наглядом

думав, що вчинив неправильно. Знову часто медитуйте, як швидко все

речі, які існують, і все, що робиться у світі, є

занесений, і як би передано з поля зору: для обох речовина

самі, ми бачимо як потоп, перебувають у безперервному потоці; і всі дії в

постійна зміна; а самих причин підлягає тисячі

змін, також немає нічого майже такого, про що можна було б сказати

тепер усталений і постійний. Поруч із цим, і що слідує за ним,

враховуйте як нескінченність минулого часу, так і неосяжне

величезність того, що має прийти, в якому все має бути вирішено

і знищено. Чи не ти тоді дуже дурень, хто для цих речей, мистецтво

або надутий гордістю, або розсіяний турботами, або не може знайти в

твоє серце, щоб видавати такі стогони, як про те, що заважало б тобі

дуже довго? Подумай про цілий всесвіт, у якому ти є

маленька частина, і весь вік світу разом, з якого лише короткий

і дуже миттєва частка призначена тобі, і всі долі і

долі разом, з яких скільки того, що приходить до твоєї частини і

поділіться! Знову: інший згрішив проти мене. Нехай дивиться на це. він

є господарем власного розпорядження та власних операцій. Я зі свого боку

я тим часом володію стільки, скільки володіла б звичайна природа

маю володіти мною: і я роблю те, чого воліє моя природа.

XX. Нехай ця головна керівна частина твоєї душі ніколи не підкоряється

будь-яка зміна через будь-який тілесний біль або задоволення, ані страждання

його можна змішати з цими, але нехай він і обмежує себе, і

обмежити ці прихильності їхніми належними частинами та членами. Але якщо при

кожного разу, коли вони розмірковують і відбиваються на розумі та розумінні (як

в єдиному та компактному тілі це повинно потребувати;) тоді ти не повинен йти

збираючись протистояти почуттям і почуттям, це природно. Однак нехай не твоє

розуміння цього природного сенсу й почуття, яке чи до нашого

плоть приємна або болюча, для нас нічого належного, додати думку

добре чи погано і все добре.

XXI. Жити з богами. Він живе з Богами, які в усі часи

дарує їм видовище душі, водночас задоволеної й задоволеної

з усім, що їй доступно або призначено; і виконання

все, що подобається цьому Духу, якого (будучи частиною самого себе) Юпітер

Він призначив кожному його наглядачем і правителем.

XXII. Не гнівайся ні на того, чиє дихання, ні на того, чий

отвори для рук, є образливими. Що він може зробити? таке його дихання природно,

і такі діри в його руках; і від такого, такий ефект, і такий

запах обов'язково має з'явитися. «О, але чоловік (як ти кажеш) має

розуміння в ньому, і міг сам знати, що він, стоячи поруч,

не можу вибрати, але образити. І ти також (хай благословить тебе Бог!) маєш

розуміння. Нехай твоя розумна здатність працює над його розумністю

факультет; показати йому його провину, напоумити його. Якщо він послухає тебе, ти

вилікував його, і більше не буде приводу для гніву.

XXIII. «Де не буде ні ревуна, ні розпусниці». чому так як

ти маєш намір жити, коли ти усамітнився в якомусь такому

місце, де немає ані ревунця, ані розпусниці: так ти можеш тут. А якщо

вони не будуть терпіти тебе, тоді ти можеш залишити своє життя, а не своє

дзвонить, але так, як той, хто не вважає себе скривдженим. Тільки

як би сказали, Ось дим; Я вийду з цього. І що чудово

справа ось у чому! Тепер, поки щось подібне не змусить мене піти, я буду продовжувати

безкоштовно; і ніхто не буде перешкоджати мені робити те, що я хочу, і буде воля моя

завжди бути за своєю природою розумною та товариською істотою,

регулюється і спрямовується.

XXIV. Та раціональна сутність, якою керує Всесвіт, для

спільнота і суспільство; і, отже, воно створило те, що є

гірше, на краще, і об'єднав і зв'язав разом тих, хто є

найкраще, як би в гармонії. Хіба ти не бачиш, як воно підпорядкувало,

і скоординовано? і як воно розподілилося на все відповідно

його вартість? і ті, які мають першість і перевагу вище

все це об'єдналося разом, у взаємну згоду і згоду.

XXV. Як ти йшов досі до богів? назустріч

твої батьки? до своїх братів? до своєї дружини? до своїх дітей?

до своїх панів? твої прийомні батьки? твої друзі? твої домашні? твій

слуги? Чи тобі так, що ти досі не маєш ні словом, ні

вчинок завдав шкоди комусь із них? Пам'ятайте про те, скільки речей ви

вже пройшов, і скільки зміг витерпіти; так що

тепер легенда твого життя повна, і твій обов’язок виконано. знову

скільки справді хороших речей ти точно побачив? скільки

насолоди, скільки болю ти пройшов з презирством? скільки

речі вічно славні ти зневажив? до скільки збочених

Нерозсудливі люди, ти поводився лагідно й розважливо?

XXVI. Навіщо необачні невчені душі турбувати те, що є

і вчені, і розсудливі? А що це так? вона що

розуміє початок і кінець і має істинне знання

та розумна сутність, яка проходить через усе, що існує, і

протягом усіх віків бути незмінним, утилізуючи та розподіляючи, як це було

цього всесвіту за певні періоди часу.

XXVII. Невдовзі ти станеш або прахом, або а

скелет; і ім'я можливо; і, можливо, не стільки як ім'я. І

що це, як не порожній звук і луна, що відбивається? Ті речі, які

у цьому житті є для нас найдорожчими, і, головне, вони там

самі, але марні, гнилі, презирливі. Найвагоміший і серйозний,

якщо справедливо поважати, але як цуценята, кусаючи одне одного: або недоброзичливо

діти, то сміються, то плачуть. Що стосується віри, і скромності, і

справедливість і правда вони давно, як сказав один із поетів, мають

покинули цю простору землю і пішли на небо. Що є

тоді це тримає тебе тут, якщо речі розумні настільки мінливі

невирішений? а почуття такі затемнені й такі помилкові? і наші душі

нічого, крім видиху крові? і бути в кредиті серед таких, будь але

марнославство? Для чого ти залишаєшся? вимирання, або а

переклад; будь-хто з них має доброзичливий і задоволений розум. Але

що прийде час, що тебе задовольнить? чого іншого, як не поклонятися

і славити Богів; і робити людям добро. Терпіти їх і

утримайся робити їм щось погане. І для всіх зовнішніх речей, що належать

цьому твоєму жалюгідному тілу чи життю пам’ятати, що вони ні те, ні інше

твоїй, ні в твоїй владі.

XXVIII. Ви завжди можете пришвидшити, якщо хочете, але зробіть вибір

правильний шлях; якщо в ході обох твоїх думок і дій, ти будеш

дотримуватися справжнього методу. Ці дві речі мають бути спільними для душ, як від Бога,

так і для людей, і для кожної розумної істоти, перш за все, що в їх власній

правильній роботі їм ніщо не може перешкодити: а по-друге, що їх

щастя полягає в схильності до цього та в практиці

праведність; і що в них їхнє бажання припиняється.

XXIX. Якщо це не буде ні моїм злим вчинком, ні вчинком у будь-якому випадку

від будь-якої злочестивості моєї, і щоб від неї не постраждала громадськість; що

мене це стосується? І чим може постраждати громадськість? Бо ти не повинен

загалом керуйся зарозумілістю та загальною думкою: що стосується допомоги, ти повинен

дозволь їм це, коли зможеш і за нагоди

вимагають, хоча вони й зазнають збитків, але в цих середніх або мирських

речі; але ти не думаєш, що вони дійсно постраждали від цього:

бо це не правильно. Але як той старий прийомний батько в комедії, будучи

тепер піти з ним — це з великою урочистістю, вимагати свого

прийомний ромб, або брязкальце, пам'ятаючи все ж, що це так

але ромб; тож і тут роби так само. Бо власне, що це все

благання та публічні крики на судах? О, чоловіче, ти забув

що це за речі! так, але це те, про що інші дуже дбають,

і високою повагою. Тож і ти будеш дурнем? Одного разу я був; нехай

цього достатньо.

XXX. Нехай смерть здивує мене, коли це буде, і де вона буде, я можу бути

εὔμοιρος, або щаслива людина,

тим не менш.

Бо щаслива людина, яка за життя приносить собі щастя

лот і порція. Щасливі багато і частка, хороші нахили

душа, добрі бажання, добрі вчинки.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

КНИГА ШОСТА

I. Сама матерія, з якої складається всесвіт, є сама собою

дуже податливий і податливий. Та раціональна сутність, яка ним керує,

сама по собі не має причини чинити зло. У ньому немає зла в собі; не може

воно робить усе, що є злим, і не може нічого зашкодити ним. І все

речі робляться і визначаються відповідно до його волі та припису.

II. Будь тобі все одне, чи напівмерзле, чи добре тепле; чи

тільки уві сні або після повноцінного сну; чи не рекомендовано, чи похвалено

ти виконуєш свій обов'язок: чи вмираєш, чи робиш щось інше; для цього також

«померти» слід серед іншого розглядати як один із обов’язків і дій

нашого життя.

III. Подивіться, нехай ні належної якості, ні справжньої вартості

що-небудь пройде повз тебе, перш ніж ти повністю це осягнеш.

IV. Усі субстанції швидко змінюються, і вони змінюються

бути вирішено шляхом видиху (якщо так, то все має бути

возз'єднані в одну речовину), або, як стверджують інші, вони повинні бути

розсіяні та розсіяні. Щодо тієї Раціональної Сутності, завдяки якій усі речі

керується, як він найкраще себе розуміє, як своїм власним розташуванням,

і що воно робить, і до чого воно має відношення і, відповідно, робить

всі речі; тому ми, які цього не робимо, не дивно, якщо ми дивуємося багатьом речам, то

причини, яких ми не можемо зрозуміти.

V. Найкраща помста — не уподібнюватися їм.

VI. Нехай це буде твоя єдина радість і твоя єдина втіха від одного товариського

добра дія без перерви, щоб передати іншому, Бог завжди присутній

твій розум.

VII. Раціональна керівна частина, оскільки вона одна може сколихнути і повернути

себе; таким чином воно створює і себе, і все, що відбувається

з'явитися самому собі, як воно захоче.

VIII. Згідно з природою Всесвіту всі речі окремі

визначається, не відповідно до будь-якої іншої природи, або про компасування і

що містить; або всередині, розосереджені та обмежені; чи без, залежно.

Або цей всесвіт є просто заплутаною масою та заплутаним контекстом

речі, які з часом будуть розпорошені та знову розсіяні: або це ан

союз, що складається з ордену і керується Провидінням. Якщо перший,

чому я маю хотіти продовжувати продовжувати цю плутанину і

змішування? або чому я повинен дбати про щось інше, але це якнайшвидше

як можливо я знову стану землею? І навіщо мені більше турбуватися

поки я прагну догодити богам? Що б я не робив, розсіяність - мій кінець,

і прийде на мене, хочу я чи ні. Але якщо останнє буде, то я

не я релігійний даремно; тоді я буду тихим і терплячим і покладу своє

довіряйте Йому, який є Правителем усього.

IX. Щоразу, коли якісь нинішні важкі випадки ви змушені

будь у якомусь клопоті та засмученні, повернися до себе, як тільки це можливо,

і не розбивайтеся довше, ніж вам потрібно. Бо тобі так і буде

краще в змозі зберегти свою частину іншим разом, і зберегти

гармонія, якщо ти будеш цим постійно користуватися; один раз, зараз

вдатися до нього і почати знову.

X. Якби ти мав колись і мачуху, і

якби рідна мати була живою, ти б шанував і поважав її також;

проте до рідної матері ти будеш притулком і вдачею

постійно. Тож нехай суд і твоя філософія будуть тобі. мати

звертайся до неї часто, і втішайся тією, через яку це є

ті інші речі стають терпимими для вас, і ви також у них

речі, нестерпні для інших.

XI. Наскільки чудово корисно для людини представляти собі

м'ясо, і все таке, що для рота, під правом

страх і уява! як наприклад: This is the carcass of a

риба; це птаха; а це свиня. І знову більш загально; Це

phalernum, це чудове високо оцінене вино, є лише чистим соком

звичайний виноград. Цей пурпурний халат, але з овечої шерсті, пофарбований

кров молюсків. Отже, для статевого акту це лише виснаження

звичайна основа нутрощів і виділення маленької мерзенної соплі з а

певного роду конвульсії: за Гіппократом його думку. як

надзвичайно корисні ці жваві фантазії та представлення речей,

таким чином проникаючи і проходячи крізь об'єкти, щоб зробити їх справжніми

природа відома і явна! Цим ти повинен користуватися все своє життя і далі

всі випадки: і особливо, коли справи затримані станом на

велика цінність і повага, твоє мистецтво і турбота повинні полягати в тому, щоб розкрити їх і

подивіться на їхню мерзенність і заберіть від них усіх серйозних

обставини та вирази, за яких вони вчинили таке серйозне шоу. для

зовнішня пишність і зовнішній вигляд - чудовий жонглер; а потім особливо ст

ти в найбільшій небезпеці бути обманутим ним, коли (на думку людини) ти

більшість, здається, зайняті питаннями моменту.

XII. Подивіться, що Кратес говорить про самого Ксенократа.

XIII. Ті речі, якими захоплюються звичайні люди, найбільше

з них такі речі, які є дуже загальними і можуть бути зрозумілі під

речі просто природні, або природно впливають і кваліфіковані: як каміння,

дерево, інжир, виноградна лоза, оливки. Тих, якими вони захоплюються, більше

помірковані й стримані, осягаються під речами жвавими: як зграї

і стада. Ті, хто ще більш ніжний і цікавий, викликають захоплення

зазвичай обмежується лише розумними створіннями; не взагалі як вони є

розумно, але оскільки вони здатні до мистецтва, або до якогось ремесла та тонкості

винахід: або, можливо, ледве розумним створінням; як вони що

задоволення від володіння багатьма рабами. Але той, хто шанує розумного

душа загалом, оскільки вона розумна і природно комунікабельна, мало що робить

дивлячись на будь-що інше: і понад усе дбає про збереження свого,

у постійній звичці та застосуванні як розуму, так і комунікабельності: і

тим самим він співпрацює з ним, за своєю природою він також

брати участь; Бог.

XIV. Деякі речі поспішають бути, а інші більше не бути. І навіть

що б не було зараз, певна частина цього вже загинула. Вічний

потоки та зміни оновлюють світ, як вічний плин часу

робить вік світу (сам по собі нескінченним), щоб виглядати завжди свіжим

і новий. У такому потоці й ході всіх речей, що з цих речей

що так швидко поспішають геть, будь-яка людина повинна розглядати, оскільки серед усіх є

не те, що людина може закріпити і зафіксувати? ніби чоловік розрахує своє

прихильність до якогось звичайного горобця, що живе біля нього, якого не бачать раніше,

ніж з поля зору. Бо ми не повинні думати про своє життя інакше, ніж як про

простий видих крові або звичайне вдихання повітря. Для чого

наше загальне побоювання полягає в тому, щоб вдихнути повітря і видихнути його

знову ж таки, що ми робимо щодня: стільки й не більше, відразу дихати

вивести всю свою дихальну здатність у те звичайне повітря, звідки, але

останнім часом (як і вчора, і сьогодні) ти вперше дихнув

це в житті, а разом з ним і в житті.

XV. Не вегетативне дихання, це не напевно (які рослини мають).

у цьому житті має бути для нас таким дорогим; ні чутливе дихання, то

правильне життя звірів, як ручних, так і диких; ні це наша уява

факультет; ні те, що ми підвладні тому, щоб нас вели і несли вгору і вниз

сила наших чуттєвих апетитів; або що ми можемо зібратися і жити

разом; або те, що ми можемо годувати: бо це насправді не краще, ніж це

ми можемо позбутися екскрементів нашої їжі. Що тоді має бути

дорогий нам? почути стукіт? якщо не те, то й не бути

аплодували людські язики. Для хвали багатьох язиків, є в

ефект не кращий, ніж цокання багатьох язиків. Якщо тоді ні

аплодисменти, що залишилося, що має бути дорогим тобі? Це я

подумай: щоб у всіх своїх рухах і діях ти був зворушений і стриманий

лише відповідно до вашої справжньої природної конституції та конструкції.

І до цього ведуть нас навіть звичайні мистецтва та професії. Бо це так

до чого прагне кожне мистецтво, що б воно не було, це мистецтво

зроблений і підготовлений, може бути придатним для роботи, до якої він підготовлений.

Це мета того, хто вирощує виноградну лозу, і того, хто береться за нього

або приручати жеребят, або дресирувати собак, має на меті. Що ще робить

навчання дітей, і всі вивчені професії прагнуть до? Звичайно

тоді це те, що має бути дорогим і для нас. Якщо в цьому конкретному

це тобі добре, не дбай про отримання інших речей. Але є

чи так, що ти не можеш не поважати й інших речей? Тоді не можна

ти справді вільний? тоді ти не можеш бути самовдоволеним: тоді ти будеш

завжди бути підвладним пристрастям. Бо це неможливо, але ти повинен бути

заздрісний, ревнивий і підозрілий щодо тих, кого, як ти знаєш, можна втратити

тобі таких речей; і знову таємний підривник їх, кого ти

бачу в теперішньому володінні те, що дорого тобі. Якщо коротко,

він повинен бути сповнений плутанини в собі і часто звинувачувати

Боги, кожен, хто потребує цих речей. Але якщо ви будете

шануй і поважай лише свій розум, що зробить тебе прийнятним для тебе

ти дуже поступливий до своїх друзів; і конформний і

співзвучний богам; тобто приймати з похвалою все, що вони

вважаю за добре призначити і виділити тобі.

XVI. Під, над і навколо є рухи елементів; але

рух чесноти не є жодним із цих рухів, а дещо більше

чудовий і божественний. Чий шлях (швидшити і процвітати в ньому) має бути

шляхом, який нелегко осягнути.

XVII. Хто може вибрати, але не дивуватися їм? Вони не будуть говорити добре

ті, що одночасно з ними, і живуть з ними; але вони

самі дуже амбітні, що ті, що підуть, кого вони мають

ніколи не бачив і ніколи не побачить, слід добре про них говорити. Ніби чоловік

повинен сумувати, що він не був похвалений тими, хто жив раніше

його.

XVIII. Ніколи не вигадуй нічого неможливого для людини, яка тобою

неможливо або не без особливих труднощів; але будь-що в

загалом, ти можеш уявити собі можливе і належне будь-якій людині, подумай так

дуже можливо і для вас.

XIX. Припустімо, що на палестрі хтось усе розірвав тебе

цвяхи свої, і розбив тобі голову. Ну, ти поранений. І все ж ти це робиш

не вигукувати; ти на нього не ображайся. Ти його не підозрюєш

це потім, як той, хто стежить, щоб зробити тобі лихо. Так, навіть тоді,

хоча ти робиш усе можливе, щоб врятуватися від нього, але не від нього як від

ворог. Не шляхом якогось підозрілого обурення, а шляхом

ніжне і дружнє відмінювання. Зберігайте той самий розум і настрій

також інші частини твого життя. Для багатьох речей є, що ми повинні

зарозумілість і побоювання, ніби ми мали справу з антагоністом в

палестра. Бо, як я вже сказав, нам цілком можливо уникнути і

занепад, хоча ми ні підозрюємо, ні ненавидимо.

XX. Якщо хтось мене докорить і розкриє мені,

що в будь-якій своїй думці чи вчинку я помиляюся, я це зроблю з великою радістю

втягуватися. Бо це правда, якої я шукаю, завдяки якій я впевнений, що

ніколи ніхто не постраждав; і як впевнений, що йому боляче, що продовжується

будь-яка помилка чи незнання.

XXI. Я зі свого боку зроблю те, що належить мені; щодо інших речей,

чи речі нерозумні, чи речі ірраціональні; або якщо раціонально, то ще

обмануті та не знають істинного шляху, вони не будуть турбувати чи відволікати

мене. Бо щодо тих створінь, які не наділені розумом, і все таке

інші речі та справи світу будь-що я вільно та щедро,

як той, хто має розум, користуйся речами, які його не мають. I

Що стосується чоловіків, то по відношенню до них як до природних учасників тієї самої причини, мій

турбота полягає в тому, щоб поводитися комунікабельно. Але що б це не було, ти є

про, не забудьте закликати Богів. А щодо часу, як довго ти

будеш жити, щоб робити ці речі, нехай це буде тобі зовсім байдуже, бо навіть трьох таких годин достатньо.

XXII. Олександр Македонський, і той, що одягав своїх мулів, коли колись мертві обидва прийшли до одного. Для обох вони були відновлені в них первісні розумні сутності, з яких походять усі речі у світі розмножується; або обидва одним способом були розсіяні на атоми.

XXIII Поміркуйте, скільки різних речей, чи стосуються вони нашого тіла або наші душі в мить часу відбуваються в кожному з нас, і тому ви не будете дивуватися, чи багато інших речей, або радше всі речі, які робляться, можуть одночасно існувати та співіснувати в тому, що обидва і загального, яке ми називаємо світом.

XXIV. якщо хтось поставить тобі це запитання, як це слово Антонін написано, чи не зосереджуєтеся ви зараз на ньому на намірі, і вимовити по порядку кожну його букву? І якщо хтось почне заперечувати тобі, і сваритися з тобою про це; ти будеш знову сваритися з ним, або радше продовжуй покірно, як ти почав, аж поки не перерахуєш кожного лист? Тоді так само пам’ятайте, що кожен обов’язок, який належить а людина складається з деяких певних літер або цифр, так би мовити, до яких без будь-якого шуму чи метушні, дотримуючись себе, ви повинні продовжувати впорядковано

твій запропонований кінець, утримуючись від сварки з тим, хто хотів би сваритися і

посваритися з тобою.

XXV. Хіба це не жорстоко забороняти людям впливати на ті речі, які

вони думають, що найкраще погоджуються зі своєю власною природою і прагнуть до цього найбільше

їхнє власне добро і поведінка? Але ти якось відмовляєш їм у цьому

свободу, як часто ти гніваєшся на них за їхні гріхи. Напевно

вони ведуться до тих гріхів, якими б вони не були, як для належного блага

і товарний. Але це не так (ви, можливо, заперечите). Ти

отже, навчи їх краще, і зроби це їм явним, але не будь ти

злий на них.

XXVI. Смерть - це припинення чуттєвих вражень

тиранія пристрастей, помилки розуму та рабство

тіло.

XXVII. Якщо в такому житті ваше тіло зможе витримати, це а

сором, що твоя душа спочатку знемагає, і здайся, бережися, щоб не

філософ, ти з часом стаєш простим Цезарем і отримуєш нового

настоянка з суду. Бо це може статися, якщо ти не звернеш увагу.

Отже, будьте справді простими, добрими, щирими, серйозними, вільними від усіх

показність, любитель того, що справедливо, релігійний, добрий,

ніжний, сильний і бадьорий, щоб витримати все, що тобі підходить.

Намагайся продовжувати таке, як філософія (цілком ти мав і

постійно прикладався до цього) зробив би і забезпечив тебе.

Поклоняйтеся богам, дбайте про добробут людей, це життя коротке.

Діяльність милосердя і святе ставлення є єдиним плодом цього

земне життя.

XXVIII. Роби все так, як личить учневі Антоніна Пія.

Пам'ятайте про його рішучу постійність у справах, які він робив відповідно

розуму, його рівність у всьому, його святість; життєрадісність

його обличчя, його солодкість і те, наскільки він був вільний від усякої марнославства;

наскільки старанно прийти до істинного і точного знання про справи,

і як він ні в якому разі не здасться, доки не зробить це повністю і ясно

зрозуміти весь стан бізнесу; і як терпляче, і без

будь-яке заперечення, яке він витримав би з ними, яке несправедливо засудило його:

як він ніколи ні в чому не поспішає, не прислухається до наклепів і

фальшиві звинувачення, але вивчіть і спостерігайте з усією ретельністю за декількома

вчинки та схильності чоловіків. Знову ж таки, як він не був обмовником, ні

легко наляканий, не підозрілий, і своєю мовою вільний від усіх

прихильність і цікавість: і як легко він задовольнився б

кілька речей, як житло, постіль, одяг і звичайна їжа, і

відвідуваність. Наскільки здатний витримати працю, наскільки терплячий; в змозі через його запасний

дієту продовжувати з ранку до вечора без будь-якої необхідності

віддаляючись раніше своїх звичних годин до потреб природи: його

одноманітність і постійність у справі дружби. Як би він терпів

ті, що з усією сміливістю і свободою виступали проти його думок; і навіть

радійте, якщо хтось міг би йому краще порадити: і, нарешті, наскільки він релігійний

був без забобонів. Усе це про нього пам’ятає, це

коли б не настала твоя остання година, вона може зустріти тебе, як це сталося

його, готовий до цього, маючи чисте сумління.

XXIX. Зворуши свій розум і знову відкликай свій розум від свого природного

сни та видіння, і коли ти повністю прокинувся, і можеш

сприйміть, що це були лише мрії, які турбували вас, як один новий

прокинувшись від іншого виду сну, дивіться на ці світські речі с

так само, як ти думав про тих, що ти бачив уві сні.

XXX. Я складаюся з тіла і душі. Для мого тіла всі речі

байдужий, оскільки сам по собі він не може впливати на одну річ більше, ніж на іншу

з побоюванням будь-якої різниці; що стосується мого розуму, все, що є

не в межах її власної діяльності, байдужі до неї, і

для її власних операцій вони повністю залежать від неї; вона також

зайнята будь-якими, але тими, що присутні; на майбутнє і

минулі операції, вони також зараз байдужі до неї.

XXXI. Поки нога робить те, що їй належить, і

рука те, що їй належить, їхня праця, якою б вона не була

не протиприродне. Отже, людина, доки вона робить те, що властиво а

людина, її праця не може бути проти природи; і якщо це не проти природи,

тоді це також не зашкодить йому. Але якби це було так, то щастя зробило

полягають у насолоді: як прийшли відомі розбійники, нечисті огидні печінки,

отцівбивці та тирани, у такій великій мірі, що мають свою частину

задоволення?

XXXII. Хіба ти не бачиш, як навіть ті, хто сповідує механічне мистецтво,

хоч у певному відношенні вони не кращі за простих ідіотів, все ж вони залишаються

близько до курсу своєї торгівлі, вони також не можуть знайти в своєму серці

відмовитися від цього: і чи не прикро це, що архітектор, або а

Лікар повинен поважати курс і таємниці своєї професії, більше

ніж людина правильний курс і стан його власної природи, розуму,

що є спільним для нього і для богів?

XXXIII. Азія, Європа; що вони, як не куточки всього світу;

з якого все море, як одна крапля; і великий Афон, але

як грудка, як увесь теперішній час є лише як одна точка вічності. Все, дрібниці

речі; все, що незабаром змінюється, незабаром гине. І всі речі

походять з одного початку; або всі окремо та окремо обдумано

і вирішено генеральним правителем і правителем усіх; або все

необхідний наслідок. Так що жахлива перерва роззявленого лева, і

вся отрута і все шкідливе є лише (як колючка і багно)

необхідні наслідки справедливих речей. Не думайте про це

отже, як речі, протилежні тим, які ти дуже шануєш, і

повага; але подумай про справжнє джерело всього.

XXXIV Той, хто бачить те, що є зараз, бачив і все це

був коли-небудь або коли-небудь буде, бо всі речі одного роду; і все як

один до одного. Часто медитуйте на зв’язок усіх речей у

світ; і на взаємне відношення, яке вони мають один до одного. для

всі речі після сортування складаються і втягуються одне в інше, і

ці засоби добре узгоджуються разом. Бо одна річ є наслідком

інший, місцевим рухом, природною змовою та угодою, і

субстанційне об'єднання, або зведення всіх речовин в одне.

XXXV. Пристосуйся і пристосуйся до того маєтку і до тих

подій, які долею приєдналися до вас; і любов

ті люди, з якими твоя доля жити; але любити їх по-справжньому. Ан

інструмент, інструмент, посуд, що б це не було, якщо воно придатне для

Мета, для якої це було зроблено, це так, як воно повинно бути, хоча він, можливо, це

зробив і встановив його, зникне з поля зору і зникне. Але в природних речах це

Сила, яка обрамила й пристосувала їх, є й досі перебуває в них:

з цієї причини її також слід поважати більше, і ми є такими

більше зобов’язана (якщо ми можемо жити і проводити час згідно з її метою

і намір) думати, що в нас усе гаразд, і по-своєму

уми. Таким чином також, і в цьому відношенні, це той, хто є

загалом насолоджується своїм щастям.

XXXVI. Що б там не було, не під силу

юрисдикцію твоєї власної волі або обійти, або уникнути, якщо хочеш

запропонуй собі будь-яке з цих речей як добро чи зло; це повинно

необхідно, щоб залежно від того, як ти або впадеш у те, що ти

ти думаєш про зло або пропускаєш те, що ти думаєш про добро, так і будеш

будьте готові як нарікати на богів, так і ненавидіти тих людей, які або

так і справді буде, або ви будете підозрювати як причину будь-якого з них

твій брак одного або потрапляння в інший. І справді ми повинні

потреби вчинити багато зла, якщо ми схильні до будь-якої з цих речей, більше або

менше, з думкою про будь-які відмінності. Але якщо ми не проти і хочемо їх

Є тільки такі речі, як хороші та погані, які повністю залежать від нашої волі

більше немає приводу, чому ми повинні або нарікати на Богів, або бути на

ворожнеча з будь-яким чоловіком.

XXXVII. Ми всі працюємо на один результат, деякі охоче та раціонально

побоювання того, що ми робимо: інші без жодного такого знання. Як я думаю

Геракліт у певному місці говорить про тих, що сплять, що навіть вони працюють

у своєму роді, і дійсно відносяться до загальних операцій світу. Один

тому людина співпрацює за одним видом, а інший за іншим

сортувати; але навіть той, хто ремствує, і своїй силі чинить опір і

перешкоджати; навіть він, як і будь-хто інший, співпрацює. Бо таких і робили

світ потребує. А тепер подумай, до якого з них ти підеш

оцінити себе. Бо той, хто є Керівником усього, він зробить

добре використати тебе, хочеш ти чи ні, і зробити тебе (як частину і

член цілого), щоб співпрацювати з ним, що б то не було

робить, звернеться до сприяння своїм власним порадам і рішенням.

Але не будь ти для сорому такою частиною цілого, як той підлий і

смішний вірш (про який десь згадує Хрісіпп) є частиною

комедія.

XXXVIII. Чи сонце бере на себе робити те, що належить

дощ? або його син Ескулап те, що до землі робить належним чином

належать? Як це у кожної із зірок зокрема? Хоча вони

всі вони відрізняються один від одного і мають кілька зарядів і функцій

самі по собі, чи не всі вони все-таки погоджуються і співпрацюють до одного

кінець?

XXXIX. Якщо так, то боги обдумали саме їх

те, що має статися зі мною, я повинен дотримуватися їхнього обговорення, як

дискретний і мудрий. Тому що Бог повинен бути нерозсудливим Богом, це річ

важко навіть уявити: і чому вони мають вирішити зробити мені боляче? для чого

прибуток або для них, або для Всесвіту (про який вони спеціально піклуються

для) може виникнути з цього? Але якщо так, то вони не обдумували

я зокрема, звичайно вони мають цілого взагалі, і ті

речі, які є наслідком і узгодженістю цього загального обговорення

трапилося зі мною зокрема, я зобов’язаний прийняти та прийняти. Але якщо

так що вони взагалі не обдумували (що справді дуже

будь-якій людині нерелігійно вірити: бо тоді не будемо ні жертвувати, ні

моліться, не поважайте наші клятви, і нехай більше не вживатиме жодного з них

речі, які ми переконали в присутності та таємній розмові в

Боги серед нас, щоденне використання та практика:) але, я кажу, якщо так, то вони

насправді не обговорювали жодного з них ні в цілому, ні окремо

ті речі, які трапляються з нами в цьому світі; але слава Богу, що

про те, що стосується мене, мені дозволено обміркувати

я сам, і всі мої міркування стосуються лише того, що може бути зі мною

найвигідніше. Тепер це для кожного найвигідніше, тобто

відповідно до його власної конституції та природи. І моя натура — бути

розумний у всіх моїх діях і як добрий і природний член міста

Співдружності, бути товариським і добрим по відношенню до своїх однодумців

утилізовані та постраждалі. Моє місто і країна, як я Антонін, це Рим; як

людина, цілий світ. Тому ті речі, які є доцільними і

вигідні для цих міст, є єдиними речами, які є хорошими та

доцільно для мене.

XL. Все, що в будь-якому вигляді трапляється з будь-ким, є доцільним для

ціле. І таким чином нам може вистачити багато чого для задоволення, для чого це доцільно

ціле взагалі. Але все ж це також ви повинні загалом сприймати, якщо

ти старанно стережися, щоб усе, що трапилося з кимось одним чоловіком

або чоловіки... І тепер я задоволений тим, що слово доцільно має більше

загалом розуміти ті речі, які ми інакше називаємо серединою

речі, або речі байдужі; як здоров'я, багатство тощо.

XLI. Як звичайні вистави в театрі та інших подібних місцях,

коли ти їх представляєш, впливай на тебе; як ті самі речі

побачене, і таким же чином, зробити видовище невдячним і нудним; так

все те, що ми бачимо все життя, має впливати на нас. Для всіх

речі вгорі і внизу залишаються тими самими і з тих самих причин.

Коли ж тоді буде кінець?

XLII. Нехай кілька смертей людей всяких і всяких

професій і всіх видів націй, бути вічним об’єктом твого

думки,... щоб ти міг навіть спуститися до Філістіона, Феба та

Походження. Передайте тепер іншим поколінням. Туди ми підемо після багатьох

зміни, де стільки відважних ораторів; де стільки могил

філософи; Геракліт, Піфагор, Сократ. Звідки стільки героїв

старі часи; а потім стільки хоробрих капітанів останніх часів; і так

багато королів. Після всіх цих, де Евдокс, Гіппарх, Архімед; де

стільки інших різких, щедрих, працьовитих, тонких, безапеляційних

диспозиції; і серед інших, навіть ті, що були найбільшими

насмішки та висміювачі слабкості та короткочасності цього нашого людського життя;

як Меніпп та інші, скільки було таких, як він. З усіх

вони вважають, що всі вони вже давно мертві й зникли. І що робити

вони від цього страждають! Ні, ті, від яких не залишилося навіть імені, чим вони гірші за це? Одне є, і те тільки, яке вартий нашого часу в цьому світі, і ми повинні його високо цінувати; і тобто згідно з істиною та праведністю, лагідно та з любов'ю до розмовляйте з фальшивими та неправедними людьми.

XLIII. Коли ти хочеш себе втішити і підбадьорити, згадай кілька їхніх дарів і чеснот, з якими ти щодня розмовляєш; як наприклад, промисловість одного; скромність іншого; в ліберальність третини; іншого щось інше. Бо нічого так не може дуже тішить тебе, як подібності та паралелі кількох чеснот, видимий і видатний у настроях тих, хто живе з тобою; особливо, коли всі разом, якнайближче, як це можливо, вони представляють себе до тебе. І тому ти повинен мати їх завжди напоготові.

XLIV. Ти сумуєш, що важиш лише стільки фунтів, а ні швидше триста? У тебе стільки ж причин сумувати, скільки у тебе треба жити але стільки років, а не більше. Для обсягу та речовини ти задовольняєшся тією часткою, яка призначена тобі, так і ти повинен на час.

XLV. Давайте докладемо всіх зусиль, щоб переконати їх; але однак, якщо розум і справедливість ведуть тебе до цього, зроби це, хоча їх ніколи не буде так багато

проти цього. Але якщо хтось буде протистояти тобі силою і перешкоджати тобі

це, перетвори свою доброчесну схильність з одного об'єкта на інший, з

справедливість до задоволеної незворушності та веселого терпіння: щоб те, що в

один є твоєю перешкодою, ти можеш використати його для здійснення

інша чеснота: і пам'ятайте, що це було з належним винятком, і

застереження, що ти спочатку схилявся і бажав. Бо ти це зробив

не думай про те, що неможливо. На чому тоді? що все твоє

бажання коли-небудь можуть бути помірковані з таким належним застереженням. І

це ти маєш і завжди можеш отримати, незалежно від того, чи є те, чого хочеш

твоя сила чи ні. І що мені більше, якщо те, для чого я народився

і вивів у світ (щоб керувати всіма моїми бажаннями розумом і

розсуд) може бути?

XLVI. Амбіційний припускає вчинок іншої людини, похвалу й оплески

бути своїм щастям; хтивий власний сенс і почуття; але він

це мудрий, його власний вчинок.

XLVII. У твоїй владі повністю виключити будь-яку зарозумілість

і думка щодо цього питання; і тим же способом виключити

всяке горе і смуток з твоєї душі. Бо що стосується речей і предметів

самі, вони самі по собі не мають такої влади, за допомогою якої породжувати і

нав'язувати нам будь-яку думку взагалі.

XLVIII. Використовуйте себе, коли хтось говорить до вас, щоб слухати

його, як що тим часом ти не даєш виходу жодним іншим думкам; що

тож ти можеш (наскільки це можливо) здаватися фіксованим і прив’язаним до нього самого

душу, хто б він не говорив з тобою.

XLIX. Те, що не добре для вулика, не може бути корисним для

бджола.

Л. Причепляться і скаржаться або пасажири, або пацієнти

один, якщо вони добре переносяться, чи інші, якщо добре вилікувані? Чи беруть

піклуватися про щось більше, ніж це; той, що їхній капітан може привезти їх

безпечно приземлитися, а інший, щоб їх лікар міг вплинути на них

відновлення?

LI. Скільки з них, які з'явилися на світ одночасно зі мною

зробили, вже вийшли з цього?

LII. Хворим на жовтяницю мед здається гірким; і до

тим, що покусав скажений пес, вода страшна; і дітям, а

маленький м'яч здається гарною річчю. А чого ж тоді я маю сердитися? або я

думаю, що помилка і хибна думка менш сильні, щоб зробити людей

переступати, ніж будь-який холер, будучи непомірним і надмірним, викликати

жовтяниця; чи отрута, щоб викликати гнів?

LIII. Ніхто не може перешкодити тобі жити так, як того вимагає твоя природа. нічого

може статися з тобою, але те, що вимагає загальне благо природи.

LIV. Які вони люди, яким вони прагнуть догодити, і що

отримати, і якими діями: як скоро час все покриє і поховає,

а скільки вже поховав!

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

КНИГА СЬОМА

I. Що таке зло? Це те, що ти маєш багато разів і часто

вже бачене і відоме в світі. І так часто все трапляється

що інакше могло б вас непокоїти, нехай ця пам’ятка негайно прийде до вас

розум, що це те, що ти вже часто бачив і знав.

Загалом, зверху й знизу ви знайдете однакові речі. Саме

ті самі речі, про які стародавні історії, історії середнього віку та нові історії

повні міста, повні доми. Немає нічого такого

новий. Все, що є, і звичайне, і малотривале.

II. Який страх перед твоїми догматами чи філософськими постановами

і висновки, повинні стати мертвими в тобі і втратити свою належну силу

і ефективність, щоб зробити тобі жити щасливим, до тих пір, поки ті належні і

корелятивні фантазії та уявлення про речі, на яких вони взаємодіють

залежати (який постійно розбурхувати й відроджувати в твоїх силах,) є

все ще залишається свіжим і живим? Це в моїх силах щодо цієї речі

трапляється, що б це не було, думати про те, що є правильним і істинним.

Якщо так, то чому я хвилююся? Ті речі, які без мене

розуміння, не мають до нього нічого: і це єдине, що робить

належним чином стосуватися мене. Будь завжди в цьому розумі, і ти будеш правий.

III. Те, чому більшість чоловіків вважають себе найбільш щасливими, і

воліли б перш за все, якби Боги дарували їм це пізніше

їхню смерть ти можеш дарувати собі, поки живий; жити

знову. Знову подивіться на речі світу такими, якими ви їх уже бачили.

Для чого ще жити знову? Публічні шоу та урочистості з багатьма

помпезність і марнославство, сценічні ігри, отари і стада; конфлікти та суперечки:

кістка, кинута компанії голодних кур; наживка для ненажерливих риб; в

хворобливість і постійне носіння жалюгідних мурашок, що біжать до

і звідти наляканих мишей: маленькі ляльки, витягнуті вгору та вниз за допомогою дротів і

нерви: це об'єкти світу серед усього цього, ти повинен стояти

непохитний, лагідно вражений і вільний від будь-якого обурення; з

це правильне мислення та побоювання; що як цінність тих

те, на що людина впливає, насправді, кожна людина коштує більше

або менше.

IV. Слово за словом, кожне окремо, має те, що є

сказане бути осмисленим і зрозумілим; і тому те, що зроблено,

мета за метою, кожна сама по собі так само. І як у справі

цілей і дій, ми повинні зараз зрозуміти, що є правильним використанням і

відношення кожного; тому слова ми повинні бути готові, щоб розглянути

кожен, що є істинним значенням і значенням цього відповідно

істини та природи, як би це не було загальновживаним.

V. Чи достатньо для цього мого розуму та розуміння чи ні? Якщо це буде

достатній, без будь-яких приватних оплесків чи публічної демонстрації

інструмент, яким я наділений від природи, я буду ним користуватися

робота в руках, як інструмент, яким я забезпечений від природи.

якщо це не так, і що в іншому випадку воно не належить мені особливо як а

приватний обов'язок, я або віддам його, і залишу це комусь іншому

може краще вплинути на це: або я буду намагатися це; але за допомогою деяких

інший, який за спільною допомогою мого розуму може дещо довести до

пас, що тепер буде сезонним і корисним для загального блага. для

що б я не робив сам або з кимось іншим, єдине, що

Я маю намір, щоб це було добре і доцільно для громадськості. Для як

для похвали подумайте, скільки тих, хто колись дуже хвалили, зараз є

вже зовсім забуті, та ті, що хвалили їх, як навіть вони

самі вже давно мертві і зникли. Тому не соромся,

щоразу, коли вам доведеться скористатися допомогою інших. За що б то не було

лежить на тобі, ти повинен запропонувати це собі, як

масштабування стін - до солдата. А що, якщо ти пройдеш

кульгавість або якась інша перешкода, мистецтво не може досягти вершини

одні зубці, які ти можеш зробити за допомогою іншого; в'яне

тому ти відмовляєшся від цього або робиш це з меншою сміливістю

спритність, тому що ти не можеш це зробити сам?

VI. Хай майбутнє не турбує тебе. Бо якщо цього вимагає необхідність

вони здійсняться, тобі (що б це не сталося) буде забезпечено їх

з тієї самої причини, через яку все, що зараз присутнє, робиться обома

стерпним і прийнятним для вас. Всі речі пов'язані і в'язані

разом, і вузол святий, ні в світі нічого немає,

що не є добрим і природним щодо будь-якої іншої речі, або, що має

не якась референція і природна відповідність з тим, що є

у світі крім того. Бо всі речі оцінюються разом, і цим

пристойність свого належного місця та порядок, якого дотримується кожен окремий,

вони всі погоджуються разом створювати одне й те саме

κόσμος або світ: як би ви сказали, гарний

твір або впорядкована композиція. У всьому є але

один і той же порядок; і через усе один і той самий Бог

та сама субстанція і той же закон. Є одна загальна причина, і одна

загальна істина, яка належить усім розумним створінням, бо жодна з них не є

є одна досконалість усіх створінь, які належать до того самого роду, і

учасники тієї самої причини.

VII. Все, що є матеріальним, незабаром зникає в загальному

субстанція цілого; і все, що є формальним, або все, що робить

одушевлення того, що є матеріальним, незабаром відновлюється в загальну причину

ціле; і слава і пам'ять про будь-що незабаром поглинаються

загальний вік і тривалість ціл.

VIII. Для розумної істоти одна і та ж дія є відповідною

до природи і відповідно до розуму.

IX. Прямий сам по собі, не зроблений прямим.

X. Як кілька членів в одному тілі об’єднані, так і розумні створіння в

тіло розділене та розпорошене, все створене та підготовлене для одного спільного

операція. І це ти краще зрозумієш, якщо скористаєшся

собі часто говорити собі, я μέλος, або

член маси і тіла розумних речовин. Але якщо ви будете

скажи, що я μέρος, або частина, ти ще не робиш

люби чоловіків від душі. Радість, яку ти отримуєш від вправ

винагорода, ще не ґрунтується на належній раціоцинації та праві

розуміння природи речей. Ви все ще використовуєте це

ця земля ледве, як річ зручна і годна; не, як робити добро

собі, коли робиш добро іншим.

XI. З речей, які є зовнішніми, відбувається те, що хочеться з тим, що може

страждають від зовнішніх нещасних випадків. Ті, хто страждає, нехай скаржаться

самі, якщо захочуть; Що стосується мене, поки я не задумаю нічого такого,

що те, що сталося, є злим, я не маю шкоди; і це в моїх силах

не думати про щось подібне.

XII. Що б хтось не робив або говорив, ти повинен бути добрим; не для

заради будь-якої людини, але не заради власної природи; ніби чи то золото, чи то своє

смарагдовий або фіолетовий, повинні колись говорити собі: «Що б то не було».

людина або робить, або каже: я все ще маю бути смарагдом і я повинен зберегти своє

колір.

XIII. Це може колись бути моїм комфортом і безпекою: я так розумію

панує над усіма, сам по собі не принесе біди та досади

себе. Це я кажу; ні в який страх не введе, не поведе

себе в будь-яке бажання. Якщо це буде у владі будь-кого іншого

змусити його боятися або сумувати, він вільний для використання своєї влади. Але

впевнений, якщо сам не робить сам по собі через якусь помилкову думку чи припущення

схилятися до будь-якої такої позиції; страху немає. Для того, що стосується

Тіло, чому я повинен робити горе свого тіла горем свого розуму?

Якщо це само по собі може боятися або скаржитися, нехай. Але щодо душі,

що, справді, може бути по-справжньому чутливим лише до страху чи горя; до якого

тільки воно належить відповідно до його різних уяв і думок

визнавати будь-яке з них або їх протилежності; ви можете подивитися на це

себе, щоб воно нічого не страждало. Не спонукайте її до такої думки або

переконання. Розуміння само по собі є достатнім для себе, і

не потребує (якщо сам не змушує себе потребувати) нічого іншого

окрім себе, і, отже, як воно нічого не потребує, так і не може

бути занепокоєним або заважати будь-чим, якщо це само не заважає і не заважає

себе.

XIV. Що є

εὐδαιμονία, або

щастя: але ἀγαθὸς

δαίμων, або, добрий демон, чи дух? Що

то ти тут робиш, о думка? Богами я заклинаю тебе, що ти

Іди, як хочеш, бо ти мені не потрібен. Ти справді серйозний

до мене згідно з Твоїм давнім звичаєм. Це те, що всі чоловіки

коли-небудь підлягали. Що ти прийшов, тому я не серджуся

з тобою, лише тепер, коли я знайшов тебе, що ти є.

XV. Хіба хтось настільки дурний, щоб боятися змін, до чого все це

колись не були зобов'язані своїм існуванням? А що це, що радує і

більше знайомі з природою Всесвіту? Як ти сам міг використати

твої звичайні гарячі ванни не повинні бути дровами, які їх спочатку розігрівають

змінився? Як ти міг харчуватися тим, що

ти їв, чи не треба їх міняти? Майже що-небудь ще можна

(що є корисним і прибутковим) здійснити без змін? як

тоді ти не розумієш, що й для тебе через смерть прийти до тями

зміна, є річчю тієї самої природи, і як необхідна для

природа Всесвіту?

XVI. Крізь речовину всесвіту, як крізь потік проходять

всі окремі тіла, будучи всі однакової природи, і всі спільні працівники

з самим Всесвітом, як з одним із наших тіл, серед яких так багато членів

себе. Скільки таких, як Хрісипп, скільки таких, як Сократ, як

багатьох, таких як Епіктет, вік світу давно поглинув

і зжерли? Нехай це, чи то чоловіки, чи то бізнес, є у вас

привід подумати, щоб ваші думки не відволікалися і

твій розум надто серйозно налаштований на що-небудь, при кожній такій нагоді

наразі спадають на думку. З усіх моїх думок і турбот одна єдина

Мета полягає в тому, що я сам не роблю нічого належного

конституція людини (або щодо самої речі, або щодо

способу або часу виконання) суперечить. Час, коли ти

має забути все, під рукою. І цей час також настав

руку, коли ти сам будеш забутий усіма. Поки ти є, подавай заявку

себе до того, що для людини, оскільки вона є торговцем, є найбільш відповідним

і приємно, а це означає, що людина навіть любить тих, хто грішить

проти нього. Це має бути, якщо в той самий час, що щось таке робить

трапляється, згадаєш, що вони твої родичі; що це наскрізь

невігластво і проти їхньої волі, що вони грішять; і це в межах дуже

Невдовзі не буде ні тебе, ні його. Але перш за все

речі, що він не зробив тобі нічого поганого; за те, що ним твій розум і

розуміння не стало гіршим або мерзеннішим, ніж було раніше.

XVII. Природа Всесвіту, загальної субстанції всіх речей

ніби з такої кількості воску тепер, можливо, сформувався кінь; а потім,

руйнування цієї фігури по-новому загартувало й модифікувало її матерію

у форму і суть дерева: потім знову у форму і

речовина людини: а потім це знову в якесь інше. Тепер кожен із

вони існують, але дуже ненадовго. Щодо розпуску, якщо воно

не будьте шкідливими для скрині чи тулуба, щоб їх з’єднати разом; чому

хіба гірше бути розлученим?

XVIII. Гнівне обличчя дуже суперечить природі, і це часто буває

належне обличчя тих, що на межі смерті. Але чи було це

так, щоб уся злість і пристрасть так ретельно вгамувалися в тобі, що

було взагалі неможливо запалити його більше, але це не повинно бути

ти будеш задоволений, але й надалі докладай зусиль через добрі наслідки правди

raticination, прекрасно уявити і зрозуміти, що весь гнів і

пристрасть проти розуму. Бо якщо ти не будеш розумним своїм

невинність; якщо й це відійде від тебе, втіха добра

сумління, щоб ти все робив згідно з розумом: те, що повинен

ти ще живеш? Усе, що ти зараз бачиш, лише для а

момент. Та природа, якою керує все у світі,

незабаром принесе зміни й зміни на них, а потім і на них

субстанції роблять інші речі подібними до них, а потім незабаром інші

знову про матерію та суть цих: що так за допомогою цих засобів,

світ все ще може здаватися свіжим і новим.

XIX. Щоразу, коли хтось звинувачує іншого, негайно подумайте

з тобою, що він вважав за добро, а що за зло,

коли він порушив межу. За це, коли ти дізнаєшся, ти його пожалієш

не матиме приводу ані дивуватися, ані гніватися. Для вас

ти сам порох, але живи в цій помилці та невігластві, як це ти порох

припустімо, або те саме, що він робить, або щось інше, подібне до мирського

річ, бути добрим; і тому ти зобов'язаний вибачити його, якщо він це зробив

те, що ти в такому випадку зробив би сам. Або якщо так

щоб ти більше не вважав одні й ті самі речі добрими чи злими,

що він робить; як ти можеш не бути лагідним до того, хто помиляється?

XX. Не уявляйте собі речі майбутнього, ніби вони вже є

але з тих, що присутні, відбери частину, що ти візьмеш найбільше

користь, і розглянути їх особливо, як чудово ти

хотів би їх, якби їх не було. Але будьте уважні, щоб не

що, поки ти розкладаєш своє задоволення наявними речами, ти ростеш

вчасно так, щоб переоцінити їх, оскільки цього не вистачає (коли б це не було

так випаде) повинно бути для вас проблемою та досадою. Завести

себе в себе. Така природа твого розумного командування

частина, як що якщо вона здійснює справедливість, і тим самим має спокій

всередині себе, він повністю задоволений собою без будь-кого іншого

річ.

XXI. Зітріть усі думки, збережіть силу і насильство нерозумного

пожадливості та прихильності: обмежте теперішній час, дослідіть будь-що

будь що трапилося, або з тобою, або з іншим: розділи всіх присутніх

об'єкти, або в тому, що є формальним або матеріальним, думають про останнє

година. Те, що вчинив твій сусід, де провина того

лежить, там нехай відпочиває. Розгляньте по порядку все, про що йдеться. Нехай твоє

розум проникає і в наслідки, і в причини. Радійте самі

зі справжньою простотою та скромністю; і це все середнє між ними

чеснота й порок тобі байдужі. Нарешті, любіть людство; підкорятися

Бог.

XXII. Усе (каже він) відбувається за певним порядком і призначенням. І

що, якщо тільки елементи.

Досить буде пам'ятати, що все в цілому є певним

порядок і призначення: або якщо їх небагато. А щодо смерті, то

або дисперсія, або атоми, або анігіляція, або вимирання, або

буде переклад. А що стосується болю, то те, що є

нестерпний незабаром закінчується смертю; і те, що довго тримається, має потреби

бути терпимим; і що розум тим часом (що є все в усьому) може

шляхом включення або перехоплення, зупиняючи будь-які способи

комерція та співчуття до тіла, все ще зберігає свій власний спокій.

Ваше розуміння від цього не погіршується. Що стосується тих частин, які страждають,

нехай, якщо можуть, самі виявляють своє горе. Що стосується похвали і

похвала, подивіться на їхній розум і розуміння, в якому вони стані;

які речі вони літають, і які речі вони шукають: і що як

на березі моря все, що можна було побачити раніше, є безперервним

послідовність нових куп піску, накиданих одна на одну, незабаром сховалася і

покритий; тому в цьому житті все колишнє тим, що негайно

досягти успіху.

XXIII. З Платона. Тоді той, чий розум наділений правдою

великодушності, який привчив себе до споглядання обох усіх

часів і всього загалом; чи може це смертне життя (як ти думаєш)

здається йому великою справою? Не можна, відповів він. Потім

і не вважатиме він смерть тяжкою річчю? Ні в якому разі».

XXIV. З Антисфена. «Це княжа справа — робити добре й бути

погано сказано. Це ганебна річ, якій підлягає обличчя

розум, щоб бути приведеним у будь-яку форму, яку він забажає, і бути одягненим ним, як він

воля; і що розум не повинен надавати стільки турботи про себе, щоб

модити себе і одягатися так, як їй личить».

XXV. З кількох поетів і коміксів. «Це мало тобі допоможе,

звернути твій гнів і обурення на те, що має

впав до тебе. Бо вони не розуміють цього,

і с. Ти зробиш себе посміховиськом; обидва для богів

і чоловіки тощо. Життя наше зжате, як стиглий колосок; один ще є

стоячи, а інший внизу тощо. Але якщо так, то я і мої діти

бути знехтуваним богами, навіть для цього є певна причина тощо. як

якщо право і справедливість на моєму боці тощо. Щоб не сумувати з ними,

не тремтіти тощо.'

XXVI. З Платона. «Моя відповідь, сповнена справедливості та справедливості, має бути такою

це: Твоя мова неправа, о чоловіче! якщо ти припускаєш, що той, хто з

будь-яка цінність взагалі повинна сприймати або життя, або смерть, як питання

велика небезпека і небезпека; і не повинен робити це скоріше своєю єдиною турботою, до

перевірити власні дії, справедливі чи несправедливі: чи дії а

доброго чи злого чоловіка тощо. Бо це справді так,

О ви, чоловіки Афіни. Яке місце або станцію не обрав чоловік

самому собі, вважаючи це найкращим для себе; або законною владою ставиться і

влаштувався, я думаю, там (незважаючи на всі видимі небезпеки)

щоб він продовжував, як той, хто не боїться ні смерті, ні нічого

інакше, настільки, наскільки він боїться вчинити щось, що є порочним і

соромно тощо. Але, о благородний пане, подумайте про те, чи це правда

щедрість і справжнє щастя полягають не в чомусь іншому,

ніж у збереженні чи нашого, чи життя інших людей. Бо це так

не та частина людини, яка є справді людиною, бажати жити довго чи

зробіть багато з його життя, поки він живе: але краще (той, хто є таким) буде

у цих речах повністю посилається на Богів і вірить у це

що кожна жінка може сказати йому, що жоден чоловік не може уникнути смерті; єдиний

те, про що він думає і піклується, це те, що час він

живе, він може жити так добре і так само чеснотливо, наскільки це можливо, і т.д.

Оглядатися, а очима слідкувати за ходом зірок і

планети, ніби ти хочеш бігти з ними; і пам'ятати постійно

кілька змін елементів один в інший. Для таких фантазій і

уяви, дуже допомагають очистити від шлаку й бруду цього нашого

земне життя» тощо. Це також чудовий уривок Платона, де він

говорить про мирські речі такими словами: «Ти також повинен як від деяких

вище місце дивитися вниз, так би мовити, на речі цього світу, як

стада, армії, хліборобська праця, шлюби, розлучення, покоління,

смерті: метушня судів і судових засідань; пустельні місця;

кілька народів варварів, публічні свята, траури, ярмарки,

ринки.' Як усе на землі безладно; і як дивовижно

речі, протилежні одна одній, збігаються в красі та досконалості

цей всесвіт.

XXVII. Щоб озирнутися на речі минулих віків, як на різноманіття

зміни та перетворення кількох монархій і співдружностей. Ми можемо

також передбачте речі в майбутньому, бо всі вони будуть одного роду;

також неможливо, щоб вони залишили мелодію або порушили її

концерт, який зараз розпочато, так би мовити, цими речами, які зараз зроблені

і здійснено у світі. Це все до одного, отже, чи а

людина бути глядачем речей цього життя, але сорок років, або чи

він бачить їх десять тисяч років разом: бо що він побачить більше? «І

що стосується тих частин, які прийшли із землі, вони повернуться до

знову земля; і ті, що прийшли з небес, до них також повернуться

ці райські місця». Будь то звичайне розірвання та розв’язування

різноманітність хитросплетінь і заплутаних атомів; або деякі

таке розсіювання простих і нетлінних елементів... 'З м'ясом

і напої та водолазні чари, вони прагнуть відвести русло, що вони

може не померти. Але ми повинні витримати цей порив вітру, який надходить

згори, хоча ми ніколи не працюємо так багато».

XXVIII. У нього сильніше тіло, і він кращий борець, ніж я. Що

потім? Він більш щедрий? він скромніший? Він несе всі несприятливі

шанси з більшою незворушністю: або з більшою кількістю злочинів свого сусіда

лагідність і лагідність, ніж я?

XXIX. Де справа може бути здійснена відповідно до цієї причини, яка

як для богів, так і для людей є спільним, не може бути справедливої причини для горя

або печаль. Бо де плоди та користь від добре розпочатої дії

переслідуваний відповідно до належної конституції людини може бути пожатий і

отримано, або є впевненим і певним, це проти розуму, що будь-яка шкода

слід підозрювати. У всіх місцях і в усі часи воно в тобі

влада релігійно прийняти все, що Боже призначення сталося

тобі, і справедливо розмовляти з тими людьми, яких ти маєш зробити

з, і точно розглядати кожну фантазію, яка представляє себе, що

ніщо не може прослизнути і вкрасти, поки ти правильно не затримаєш

справжня природа цього.

XXX. Не дивіться на розум і розуміння інших людей; але подивіться

прямо вперед, куди природа, і всесвіт, і ті

речі, які трапляються з тобою; і твоя, зокрема, у цих речах

що зроблено тобою: веде і спрямовує тебе. Тепер кожен зв'язаний

робити те, що є послідовним і прийнятним для тієї мети, яка його

справжньої природної конституції, на яку він був посвячений. Що стосується всього іншого,

вони призначені для використання розумними створіннями: як у всьому ми

бачите, що те, що гірше і нижче, створено для того, що є

краще. Розумні створіння, вони призначені одне для одного. що

отже, що є головним у будові кожної людини, це те, що вона має намір

загальне благо. По-друге, щоб він не піддавався жодним пожадливостям і рухам

плоті. Бо це частина і привілей розумних і

інтелектуальний факультет, що вона може так зв'язати себе, як це ні

ні чутливість, ні здібності до апетиту все одно не можуть переважати над нею.

Для обох це жорстоко. І тому вона кидає виклик обом

майстерність, і в будь-якому випадку не може терпіти, якщо вона в її хорошому характері, бути підлеглим

будь-якому. І це дійсно цілком справедливо. Бо від природи вона була призначена

командувати всім в тілі. Третя властива людині її

конституції, полягає в тому, щоб уникати будь-якої необдуманості та поспішності; і не бути

можливі помилки. Тоді дозвольте розуму зосередитися на цих речах і йти

прямо, не відволікаючись на інші речі, і вона має своє

кінець і, як наслідок, її щастя.

XXXI. Як той, хто жив і тепер мав померти по праву, що б там не було

але залишившись, віддай це цілковито як благодатний надлишок доброчесним

життя. Любіть і впливайте лише на це, що б це не сталося і не було

долями призначеними тобі. Бо що може бути розумнішим? І як

що-небудь станеться з тобою через хрест або нещастя, згадай

зараз і поставити перед твоїми очима, приклади деяких інших людей, щоб

з ким колись сталося те саме. Ну і що вони зробили?

Вони сумували; вони дивувалися; скаржилися вони. І де вони зараз? всі

мертвий і пішов. Чи ти теж будеш таким, як один із них? А точніше залишити

люди світу (чиє життя як щодо них самих, так і щодо них

вони спілкуються з, є не що інше, як проста мінливість; або такі ж непостійні чоловіки

розуми, як мінливі тіла; постійно змінювалися і незабаром змінилися самі) нехай

будь твоєю єдиною турботою та вивченням того, як правильно використовувати все це

аварії. Бо з них можна добре використовувати, і вони доведуться

підходяща справа, над якою можна працювати, якщо це буде і тобою, і тобою

прагнення, щоб все, що ти робиш, тобі самому подобалося і схвалювалося

себе за це. І те, і інше, бач, ти добре пам'ятаєш, згідно з як

різноманітність матерії дії, якою ти займаєшся

вимагати. Подивіться всередину; всередині є джерело всього добра. Такий фонтан,

де джерельна вода ніколи не перестає, тому ти копай ще глибше і

глибше.

XXXII. Ви також повинні використовувати себе, щоб тримати своє тіло нерухомим і стійким;

вільний від будь-яких вільних коливань або руху, або пози. І як на твоєму

обличчя та погляди, твій розум легко має владу над ними, щоб утримувати їх у цьому

який серйозний і пристойний; тож дозвольте йому кинути виклик такій же владі над

все тіло також. Але так дивіться на все в такому вигляді, як воно є

без будь-якої манери афектації.

XXXIII. Мистецтво справжнього життя в цьому світі більше схоже на борцівське,

ніж практика танцюриста. Бо в цьому обоє згодні, щоб навчити людину

все, що на нього випаде, щоб він був готовий до цього, і щоб нічого

може скинути його.

XXXIV. Ви повинні постійно розмірковувати і розглядати з собою, що

манера людей вони бути, і для їхніх розумів і розуміння те, що є

їхній теперішній маєток, доброго слова і свідчення яких ти бажаєш. для

тоді ти також не побачиш причини скаржитися на тих, хто ображає

їхні заповіти; або знайти нестачу їхніх оплесків, якщо одного разу ви це зробите, але

проникнути в справжню силу і обґрунтувати як їхні думки, так і о

їхні бажання. «Жодна душа (каже він) добровільно не позбавляється правди» і

через наслідок ані справедливості, ані поміркованості, ані доброти, а

м'якість; ні чогось такого ж роду. Це найпотрібніше

що ти повинен завжди пам'ятати про це. Бо ти станеш набагато більшим

ніжна і поміркована до всіх чоловіків.

XXXV. Який би біль ти не відчував, нехай це зараз прийде тобі на думку,

що це не те, чого тобі потрібно соромитися, також це не а

те, за допомогою чого твоє розуміння, яке керує всім, може бути

стало гірше. Бо ні щодо суті цього, ні щодо

кінець цього (що полягає в намірі спільного блага) чи може це змінити і

зіпсувати його. Це також Епікура, щоб ти в найважчих випадках знайшов якусь допомогу

того, що це не є "ані нестерпним, ані вічним"; тож тримайся

справжні межі та межі розуму і не давайте місця думці. Це

також ти повинен враховувати, що багато речей є, які часто

нерозумно турбувати і докучати тобі, як не озброєний проти них терпінням,

тому що вони зазвичай не йдуть під назвою болю, що насправді

мають ту ж природу, що й біль; як неспокійно спати, терпіти спеку,

бажати апетиту: коли, отже, щось із цього збудить тебе

незадоволений, перевір себе цими словами: Тепер біль завдав тобі

фольга; твоя мужність підвела тебе.

XXXVI. Будьте уважні, щоб у будь-який час ви не постраждали так, хоча б до

неприродні злі люди, оскільки звичайні люди зазвичай ставляться один до одного.

XXXVII. Звідки ми знаємо, чи справді Сократ був таким видатним і таким

надзвичайна вдача? За те він загинув славніше, що він

сперечався з софістами про більшу витонченість; що він спостерігав на морозі

більш старанно; що отримав наказ привести невинного Саламінія, він

відмовився робити це щедріше; все це не служитиме. Ні що він

ходив вулицями з великою серйозністю та величністю, як і заперечували

його противниками: в чому, проте, людина цілком може сумніватися,

чи було це так, чи ні, або, що понад усе інше, якщо так, то воно

було б правдою, чоловік би добре розглянув, чи похвально, чи

непохвальний. Отже, ми повинні дослідити ось що;

який характер душі мав Сократ: чи була така його вдача; як

що все, на що він тримався і чого прагнув у цьому світі, ледве було

це, щоб він міг завжди поводитися з людьми справедливо і свято

до богів. І не докучає собі безглуздо

інших, ані ніколи не поблажливий до злого факту чи зла будь-якої людини

наміри, або через страх, або через дружбу. Чи є

те, що сталося з ним за Божим призначенням, він також не зробив

дивуватися будь-якому, коли це сталося, або вважав це нестерпним під час судового розгляду

цього. І нарешті, чи він ніколи не терпів свого розуму, щоб співчувати йому

почуття та відчуття тіла. Бо ми не повинні думати, що Природа

так змішала і загартувала це з тілом, що вона не має сили

обмежити себе і сама досягти власних цілей і причин.

XXXVIII. Бо цілком можливо, що чоловік повинен бути дуже

божественна людина, і все ж бути зовсім невідомим. Це ти повинен завжди пам'ятати

також, що справжнє щастя людини полягає в небагатьох

речі. І хоча ти впадаєш у відчай, ти колись станеш

хороший або логік, або натураліст, але ти ніколи не буваєш далі

це бути або ліберальним, або скромним, або милосердям, або слухняним

Бог.

XXXIX. Ти вільний від усякого примусу в усій життєрадісності й швидкості

може закінчитися твій час, хоча люди ніколи не повинні вигукувати проти тебе

багато, і дикі звірі повинні розтягнути бідні члени твої

розпещена маса плоті. Для чого в одному з цих чи подібних випадках

повинна перешкоджати розуму зберегти власний спокій і спокій, що складається

як у правильному судженні про те, що з нею відбувається, так і в

готове використання всіх теперішніх справ і випадків? Так що її судження

може сказати тому, що випало на її долю на хресті: у цьому ти перебуваєш

саме вчинок, і відповідно до вашої справжньої природи: незважаючи на те, що в

судження думки ти пил з'явитися інакше: і її розсуд до

присутній об'єкт; ти той, кого я шукав. Як би там не було,

те, що зараз є, завжди буде прийнято мною як придатне та сезонне

об'єкт, як для мого розумного факультету, так і для мого товариського, або благодійного

схильність працювати над. І головне в цьому питанні є

щоб це можна було віднести або на хвалу Богу, або на благо

чоловіки. Бо чи для Бога, чи для людини, незалежно від того, що відбувається в

світ має своє належне відношення до звичайного ходу природи; ні

чи є щось нове або небажане щодо природи

і нерозв'язні, але всі речі і звичайні, і легкі.

XL. Тоді людина досягла стану досконалості у своєму житті і

розмова, коли він так проводить кожен день, ніби це його останній день:

ніколи не був гарячим і палким у своїх почуттях, але не був таким холодним і дурним, як

той, що не мав розуму; і вільний від будь-якого виду удаваності.

XLI. Чи можуть боги, які є безсмертними, протягом стількох століть

терпіть без обурення таких і багатьох грішників, якими були будь-коли,

так, не тільки так, але й так дбати про них, що вони нічого не хочуть;

і порох ти так тяжко береш на себе, як той, хто не міг би їх винести

довший; ти це лише на мить часу? так, ти один із них

самі ті грішники? Це дуже смішна річ, яку повинен робити кожен чоловік

позбутися від пороку і зла в собі, що в його владі

стримувати; і повинен піти на те, щоб придушити це в інших, що є

взагалі неможливо.

XLII. З якою б метою не зустрічався наш розумний і товариський факультет

з, що не дає нічого ні для задоволення розуму, ні для

практика милосердя, вона гідно вважає себе негідною.

XLIII. Коли ти вчинив добре, а інший отримав користь від твоїх дій,

ти повинен, як дуже дурень, шукати ще щось третє, якщо це можливо

показати іншим також, що ти вчинив добре, або щоб ти міг увійти

час, отримати один хороший поворот за інший? Жодна людина не втомлюється від цього

що йому вигідно. Але кожна дія згідно з природою є

вигідно. Тож не втомлюйся робити те, що тобі корисно,

тоді як для інших це так.

XLIV. Природа Всесвіту робила один раз, безсумнівно, до того, як він був

створено, незалежно від того, що воно робило з тих пір, навмисно і таким чином вирішує на

створення світу. Тепер з того часу, що б це не було, це і

відбувається у світі, є або наслідком того, що одне і перше

обговорення: або, якщо так, ця правляча раціональна частина світу,

особливо думає про речі й піклується про них, вони, безсумнівно, належать йому

розумні та головні створіння, які є належним об'єктом його

особлива турбота і провидіння. Про це часто думають, багато чого сприятиме

до твого спокою.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

ВОСЬМА КНИГА

I. Це також, серед іншого, може служити для того, щоб уберегти вас від марнославства;

якщо ти будеш вважати, що ти тепер абсолютно нездатний до цього

похвала того, хто все життя чи принаймні з юності,

прожив життя філософа. І для інших, і для себе

особливо добре відомо, що ти робив багато чого протилежного

та досконалість життя. Тому ти був збентежений у своєму

звичайно, і відтепер тобі буде важко відновити титул і

заслуга філософа. І до цього твоє покликання і професія

огидний. Отже, якщо ти справді розумієш, з чого це

дійсно момент; а щодо твоєї слави та честі, не думай і не піклуйся

що: нехай тобі вистачить, якщо все інше твоє життя, будь то більше чи менше,

ти будеш жити так, як того вимагає твоя природа, або згідно з істинним і

природний кінець твого творіння. Тому постарайтеся дізнатися, що це таке

Твоя природа вимагає, і нехай ніщо інше тебе не відволікає. Ви маєте

вже мав достатній досвід, що з тих багатьох речей, що досі

ти помилявся і блукав, ти не міг знайти щастя в жодному

з них. Не в силогізмах, а логічних тонкощах, не в багатстві, не в

честь і репутація, а не задоволення. Ні в одному з усіх цих. При чому тоді

це можна знайти? У практиці ті речі, які природа

людина, оскільки вона є людиною, вимагає. Як тоді він буде робити ці речі? якщо

його догмати, або моральні принципи та думки (з яких усі рухи та

дії тривають), бути правильними та правдивими. Які це догмати? Ті, що

дбайте про те, що є добрим чи злим, як про те, що немає нічого справді доброго

і корисний для людини, але те, що робить його справедливим, поміркованим,

мужній, ліберальний; і що немає нічого справді злого і шкідливого

людина, а те, що викликає протилежні наслідки.

II. При кожній дії, про яку ти збираєшся, став це питання собі;

Як це, коли це буде зроблено, погодиться зі мною? Чи не матиму нагоди

розкаятися в цьому? Ще зовсім небагато, і я мертвий і зник; і все

справи підійшли до кінця. Що тоді мені більше за це, те моє теперішнє

дія, якою б вона не була, може бути правильною дією того, хто є

розумний; чия мета — загальне благо; яким у всьому керують і

керується тим самим законом права й розуму, яким керується Сам Бог.

III. Олександр, Кай, Помпей; що це Діогену, Геракліту,

а Сократ? Вони проникали в справжню природу речей; у всіх

причини та всі предмети: і на них вони застосовували свою владу та

авторитет. Але що стосується тих, наскільки масштабною була їхня помилка, так і було

їхнє рабство поширюється.

IV. Те, що вони зробили, вони ще зроблять, хоч ти повинен повісити

себе. Перший; нехай це не турбує тебе. За все як добре, так і

зло: відбувається відповідно до природи та загального стану

всесвіт, і через дуже короткий час усе прийде кінець; немає

людину запам'ятають: як тепер про Африкана (наприклад) і Августа

вже збулося. Потім по-друге; зосередити свій розум на справі

себе; подивися на це і пам'ятай про себе, що ти зв'язаний

тим не менше бути хорошою людиною, і те, чого вимагає твоя природа

ти, як людина, не відвертайся від того, чим ти займаєшся, і

говоріть те, що здається вам найбільш справедливим: говоріть тільки ласкаво,

скромно і без лицемірства.

V. Те, чим зайнята природа всесвіту, є;

те, що є тут, щоб перенести це туди, змінити це, і звідти знову

забрати його та перенести в інше місце. Так що тобі потрібно

не боятися нічого нового. Бо все звичайне і буденне; і все

речами розпоряджаються рівноправно.

VI. Кожна окрема природа має зміст, коли перебуває у своєму власному руслі

це швидкість. Розумна природа тоді прискорюється, коли перша в питанні

фантазії та уяви, він не дає згоди на те, що є

помилково невизначений. По-друге, коли в усіх своїх рухах і постановах це

займає свій рівень лише на загальному благу, і що він нічого не бажає, і

летить з нічого, поставтеся на те, що в його власних силах, щоб обстежити або уникнути. І

нарешті, коли він охоче і радо приймає все, що має справу

призначений до нього загальною природою. Бо це його частина; навіть як

Природа будь-якого одного листка є частиною загальної природи всіх рослин і

дерева. Але природа листка є частиною природи обох

нерозумний і нерозумний, і який у своєму належному кінці може бути перешкоджений;

або, що є рабським і рабським: тоді як природа людини є частиною а

загальна природа, якій не можна перешкодити, і яка є одночасно розумною та розумною

просто. Звідки й те, що за вартістю всього,

вона робить такий рівномірний розподіл усіх речей, як тривалості,

форма речовини, функціонування, а також подій і нещасних випадків. Але тут

не думай, чи знайдеш ти цю рівність у всьому

абсолютно і само по собі; але чи у всіх подробицях якогось одного

річ, взяту разом, і порівняну з усіма подробицями якоїсь іншої

річ, і їх разом так само.

VII. У вас немає ні часу, ні можливості читати. що тоді? Маєш ти

немає часу й можливості вправлятися, не шкодити собі; до

боріться проти всіх тілесних насолод і страждань, щоб взяти гору

з них; зневажати честь і марнославство; і не тільки, щоб не злитися

з ними, яких ти вважаєш нерозумними і невдячними до себе;

але також піклуватися про них і про їхній добробут?

VIII. Стримайтеся відтепер скаржитися на неприємності придворного життя,

або публічно перед іншими, або приватно сам.

IX. Покаяння - це внутрішнє і самодокору за нехтування або

упущення того, що було вигідно. Тепер все, що добре, також є

вигідно, і це частина чесної доброчесної людини, щоб встановити це, і

щоб розрахувати це відповідно. Але жодна чесна доброчесна людина ніколи не робила цього

покаятись у нехтуванні чи упущенні будь-якої плотської насолоди: ніякої плотської

тоді задоволення або добре, або прибуткове.

X. Це, те, що воно само по собі, і саме по собі, відповідно до свого

конституція? У чому його суть? У чому справа, чи правильно

використовувати? Яка форма чи ефективна причина? Для чого це в цьому світі,

і як довго це буде стояти? Таким чином, ти повинен перевірити все, що представляють себе тобі.

XI. Коли тебе важко розбудити і розбудити зі сну,

напоумити себе і згадати, що виконувати дії, спрямовані на загальне благо - це те, що є твоєю належною конституцією, і те, що природа людини вимагає. Але спати — це загальне для нерозумного істоти також. І що правильніше і природніше, та що добріше і приємніше, ніж те, що відповідає природі?

XII. Оскільки будь-яка фантазія та уява постають перед тобою, подумай (якщо це можливо) справжню природу та належні її якості, і поміркуйте з собою про це.

XIII. При першій зустрічі з будь-ким негайно скажіть собі:

Ця людина, яка його думка щодо того, що є добром чи злом? як про біль, задоволення та причини обох; щодо честі, і безчестя, що стосується життя і смерті? таким чином і таким чином. Тепер, якщо це буде ні

дивно, що людина повинна мати такі-то думки, як це може бути а дивно, що він повинен робити такі-то речі? Тоді я згадаю це він не може не робити, як він робить, дотримуючись тих думок, які він робить.

Пам'ятайте, що як соромно будь-якому чоловікові дивуватися, що фігове дерево

має приносити фіги, тому також дивуватися, що світ має щось приносити,

що б це не було в звичайному ході природи. До а

лікарю також і пілоту соромно або тому, хто дивується,

що такий-то повинен мати ague; або для іншого, що

вітри повинні довести протилежне.

XIV. Пам'ятайте, що змінювати свою думку при нагоді, і слідувати за ним

що здатне виправити тебе, так само простодушно, як і з’ясувати на

по-перше, що є правильним і справедливим, без сторонньої допомоги. Бо від тебе нічого немає

вимагається, ти, виходить за межі твоїх власних міркувань і джун.

заслуги та власне розуміння.

XV. Якби це був твій вчинок і у твоїй власній владі, ти б зробив це

це? Якщо ні, то кого звинуватити? атоми чи боги? Для того, щоб

робити будь-яке, роль божевільної людини. Тому ви не повинні звинувачувати нікого, але якщо

нехай це буде у твоїй владі, виправи те, що не так; якщо ні, то до чого це

скаржитися? Бо нічого не слід робити, крім певної мети.

XVI. Все, що помирає і падає, як і де б воно не помирало

і падіння, воно не може випасти зі світу, тут воно має свою обитель і

зміна, тут вона також матиме своє розчинення на свої належні елементи.

Стихії світу та стихії, які ти робиш, однакові

складаються. І коли змінюються, не нарікають; чому повинен

ти?

XVII. Все, що є, створено для чогось: як кінь, як виноградна лоза. чому

тобі цікаво? Сонце саме скаже, я створений для

щось; і кожен бог має свою належну функцію. Що тоді були

зроблено для? розважитися і потішити себе? Подивіться, як навіть здоровий глузд і

розум не може цього витримати.

XVIII. Природа також має свій кінець у кінці й остаточному завершенні

все, що є, як у дев'ятому початку та його продовженні.

XIX. Як той, що підкидає м'яч. А який м'яч краще, якщо

рух його бути вгору; або ще гірше, якщо вона буде спрямована вниз; або якщо це

можливість впасти на землю? Отже, для бульбашки; якщо це продовжиться, що це

чим краще? і якщо він розчиняється, що це ще гірше

свічка теж. І так ти повинен міркувати сам із собою, як щодо слави,

і в справі смерті. Що стосується самого тіла, (тема смерті)

чи хотів би ти знати всю мерзенність цього? Поверни це так, як хочеш

подивіться на нього найгіршими сторонами вгору також, як і на його більш звичайному

приємна форма; як воно виглядає, коли воно старе та висохле? коли хворий

і боляче? коли в акті пожадливості та розпусти? А щодо слави.

Це життя коротке. І той, хто хвалить, і той, кого хвалять; він що

пам'ятає, а хто пам'ятається, скоро стане прахом і попелом.

Крім того, ти перебуваєш лише в одному куточку цієї частини світу

хвалив; і все ж у цьому кутку ти не маєш спільної похвали всіх

чоловіки; ні, ні мало когось постійно. А ще сама вся земля,

що це, як не одна точка, відносно всього світу?

XX. Те, що має бути предметом вашого розгляду, є або

сама матерія, або догма, або операція, або справжній сенс і

значення.

XXI. Справедливо те, що це сталося з тобою: чому б і ні

ти виправляєш? О, але краще б ти завтра став добрим, ніж бути таким

сьогодні.

XXII. Мені це зробити? я буду; тому кінець моїх дій — робити добро

чоловіки. Чи трапилося зі мною щось через хрест чи нещастя? Я приймаю

це з посиланням на Богів та їхнє провидіння; фонтан о

усе, від чого все відбувається, висить і залежить.

XXIII. За однією дією судіть про решту: це купання, яке зазвичай приймає

так багато нашого часу, що це? Масло, піт, бруд; або сорти

тіло: екскрементна в'язкість, виділення масла та ін

мазі, що використовуються на тілі, і змішуються з хворобами тіла: все

підлий і огидний. І такою є майже кожна частина нашого життя; і кожен

мирський об'єкт.

XXIV. Луцилла поховала Вера; потім сама Лусілла була похована іншими.

Отже, Секунда Максимус, потім сама Секунда. Так Epitynchanus, Diotimus; потім

сам Епітинчан. Тож Антонін Пій, його дружина Фаустина; потім Антонін

себе. Це курс світу. Перший Целер, Адріан; потім

Сам Адріан. І ті суворі; ті, що передвіщали чужі

смерті; ті, що були такі горді й величні, де вони тепер? Ті

Я маю на увазі строгі, такі як Харакс, Деметрій Платон і

Евдемон та інші подібні до них. Усі вони були лише на один день; все

мертвий і давно зник. Деякі з них не вмирають, а забуваються.

Інші незабаром перетворилися на байки. З інших, навіть те, що було казковим,

зараз давно забуто. Після цього ти повинен пам'ятати це

з чого б ти не був складений, незабаром буде розсіяно, і це твоє

життя і дихання, або твоя душа, або більше не буде, або буде переведено

(sp.), і призначений на якесь певне місце і станцію.

XXV. Справжня радість людини полягає в тому, щоб робити те, що належним чином належить а

людина. Те, що найбільше властиве людині, це, по-перше, бути доброю

вплинути на тих, хто такого ж роду і природи, як він

себе зневажати всі чуттєві рухи та бажання, правильно розрізняти

всі правдоподібні фантазії та уяви, щоб споглядати природу

всесвіт; як воно, так і те, що в ньому робиться. В якому вигляді

Споглядання три кілька відносин повинні спостерігатися Перше, до

очевидна вторинна причина. Від другого до першої першопричини, Бога,

від якого спочатку походить усе, що відбувається у світі. The

третій і останній, для тих, з ким ми живемо і з якими спілкуємося: яка може бути користь

зроблені з нього, для їх використання та користі.

XXVI. Якщо біль є злом, або це стосується тіла; (і те

не може бути, бо тіло саме по собі взагалі нечуттєве:) або в

Зважаючи на душу Але у владі душі зберегти своє

мир і спокій, і не вважати, що біль є злом. Для всіх

судження та обмірковування; все переслідування або відраза відбувається зсередини,

куди почуття зла (окрім того, що воно впущене думкою) не може

проникати.

XXVII. Зітріть усі марні фантазії і безперервно кажіть собі; Зараз

якщо я хочу, то в моїх силах уберегти від цієї моєї душі все зло,

всяку пожадливість і пожадливість, всяку біду й плутанину. Але на

всупереч спогляданню та розгляду всіх речей відповідно до їх справжньої природи,

і ставитися до всього відповідно до його справжньої цінності.

Згадай тоді цю свою силу, яку дала тобі природа.

XXVIII. Незалежно від того, чи ти виступаєш у Сенаті, чи ти говориш з кимось

зокрема, нехай твоя мова завжди серйозна і скромна. Але ти не повинен

відкрито і вульгарно спостерігати за тим звуком і точною формою мовлення,

щодо того, що є справді добрим і справді цивільним; марнославство

світу та мирських людей: що інакше робить правда та розум

прописувати.

XXIX. Август свій двір; його дружина, його дочка, його племінники, його

зяті його сестра, Агріппа, його родичі, його слуги, його друзі;

Арей, Меценат, його вбивці звірів для жертвопринесення та ворожіння: там

ти маєш смерть цілого двору разом. Тепер перейдіть до решти

які були з часів Августа. Невже смерть жила з ними

інакше, хоч їх було так багато і вони були такими величними, поки вони жили, ніж це так

використовувати, щоб мати справу з якимось конкретним чоловіком? Розглянемо тепер смерть а

цілий рід і родина, як у Помпеїв, так і в тому

на деяких пам'ятниках пишуть, ВІН БУВ ОСТАННІМ З ЙОГО

РІДНІ. О як дбали його попередники, щоб вони

може залишити наступника, але ось нарешті той чи інший повинен бути

необхідність бути ОСТАННІМ. Ось знову тому розглянемо своє

смерть цілого роду.

XXX. Зведіть усе своє життя до міри та пропорції одного

дію. І якщо в кожній конкретній дії ти робиш те, що є

відповідний до крайньої сили твоєї, нехай цього тобі вистачить. А хто може

заважати тобі, але щоб ти зробив те, що годиться? Але може бути

бути деяким зовнішнім дозволом і перешкодою. Не будь-який, який може тобі завадити, а

щоб усе, що ти робиш, ти міг робити це справедливо, стримано та з

хвала Божа. Так, але може бути певна операція

або інші ваші можуть бути перешкоджені. І тоді, з тим самим, що

перешкоджає, ви можете йому добре, і тому цим ніжним і

незворушне навернення твого розуму до того, що може бути, замість цього

який ти спочатку мав намір, у кімнаті тієї колишньої дії там

наступає інший, який також узгоджується з цим твоїм скороченням

життя, про яке ми зараз говоримо.

XXXI. Отримайте мирські благословення без показухи, коли вони послані

і ти зможеш розлучитися з ними з усією готовністю та легкістю

коли їх знову заберуть у тебе.

XXXII. Якби ти коли-небудь бачив лежачу руку, чи ногу, чи голову

сам, у тому чи іншому місці, як відрізаний від решти тіла,

таким ти повинен уявити його, щоб зробити себе, наскільки в ньому лежить,

що будь-який ображений будь-чим, що сталося, (що б це не було

бути) і як би відділяє себе від нього: або що вчиняє що-небудь

проти природного закону взаємної відповідності та суспільства між людьми:

або той, хто вчиняє будь-який акт немилосердя. Хто б ти не був,

ти такий, ти вигнаний невідомо куди з генерала

єдності, яка є згідно з природою. Ти справді народився частиною, але

тепер ти відрізав себе. Однак тут справа в радості і

радість, що ти знову можеш бути об’єднаний. Бог не дав цього

будь-яка інша частина, яка колись відокремлена та відрізана, може возз’єднатися,

і зібратися знову. Але, бач, те ДОБРО як

це чудово і чудово! яка так шанувала ЛЮДИНУ.

Оскільки спочатку він був таким створеним, що йому не потрібно було, окрім як він сам,

відокремив себе від цілого; тому колись розділений і відрізаний,

ВОНО так передбачив і наказав це, що, якщо він буде

сам, він може повернутися, і знову зрости разом, і бути допущеним

його колишній чин і місце частини, яким він був раніше.

XXXIII. Як і майже всі інші її здібності та властивості природи

всесвіт передав кожній розумній істоті, тому це в

зокрема ми отримали від неї, що як би не було проти

сам до неї, і протистоїть їй у її цілях і намірах,

вона, хоч і проти своєї волі та наміру, спричиняє це до

себе, щоб служити собі цим у виконанні свого власного призначення

закінчується; і тому цією, хоч і не передбачуваною співпрацею з нею самою

робить це частиною себе незалежно від того, буде це чи ні. Так може кожен розумний

істота, які хрести та перешкоди, з якими б вона не зустрічалася в ході

цього смертного життя, воно може використовувати їх як придатні та належні об’єкти для

сприяння всьому, що він задумав і абсолютно пропонував собі

як його природний кінець і щастя.

XXXIV. Не дозволяйте собі загальне уявлення про

жалюгідність цього нашого смертного життя, непокоїть тебе. Нехай не твій розум

блукати вздовж і вниз, і накопичувати разом у своїх думках багато проблем

і жахливих лих, яким ти підвладний, як і будь-хто інший. Але

оскільки все відбувається конкретно, постав це питання собі,

і скажи: Що тобі здається таким у цій справі?

нестерпний? Бо тобі буде соромно зізнатися в цьому. Тоді на цьому

зараз згадують, що ні те, що є майбутнім, ні те, що

минуле може зашкодити тобі; але лише те, що присутнє. (І це також є

значно зменшується, якщо ви злегка обмежите його:), а потім перевірите свій

пам'ятайте, якщо так мало часу, (проста мить), він не може протриматися

терпіння.

XXXV. що? чи то Пантея, чи то Пергам дотримуються своїх донині

могили майстрів? чи Хабрія чи Діотіма за Адріаном? О

дурниця! Бо що, якби вони це зробили, чи їхні господарі зрозуміли б це? або

якщо б розумно, чи були б вони цьому раді? або якщо раді, то чи були вони безсмертні?

Хіба їм також (чоловікам і жінкам) не було призначено старіти

час, а потім померти? А ці колись мертві, що з ними буде

колишній? І коли все зроблено, для чого це все, як не для простого мішка

кров і корупція?

XXXVI. Якщо ти швидкозорий, будь таким і в судженні, і

найкращий розсуд, сказав він.

XXXVII. У всьому будові людини я не бачу жодної протилежної чесноти

до справедливості, завдяки чому їй можна протистояти. Але один, яким

насолоді та хтивості можна протистояти, я бачу:

стриманість.

XXXVIII. Якщо ви можете, але відмовитися від зарозумілості та думки щодо цього

що може здатися болючим і образливим, ти сам у безпеці, у безпеці

може бути. Ви самі? і хто це? Твоя причина. «Так, але я ні

причина.' Ну нехай буде так. Однак нехай не ваш розум чи розуміння

зізнайся в горі, і якщо в тобі є щось засмучене, нехай

що (що б це не було) задумати власне горе, якщо це можливо.

XXXIX. Те, що є перешкодою для почуттів, є злом для

чутлива натура. Те, що є перешкодою апетиту і

прокурорський факультет, є злом для чутливої натури. Станом на

чутливий, тому вегетативна конституція, будь-що є перешкодою

для нього також є злом для нього. І так само,

усе, що є перешкодою для розуму та розуміння, повинно бути

власне зло розумної природи. Тепер застосуйте всі ці речі

себе. Тебе охоплює біль чи насолода? Нехай почуття дивляться

що. Чи стикалися ви з якоюсь перешкодою у своїй меті та

намір? Якби ти зробив пропозицію без належних застережень і винятків зараз

дійсно, твоя розумна частина отримала удар, але якщо в цілому ти

ти запропонував собі те, що б не могло бути, ти цим не є

або боляче, або належним чином перешкоджали. Бо в тих речах, що правильно

належать розуму, їй не може перешкодити жоден чоловік. Це не вогонь,

ні заліза; ні влада тирана, ні влада наклепницького язика;

ні нічого іншого, що може проникнути в неї.

XL. Якщо колись круглий і твердий, немає страху, що він коли-небудь зміниться.

XLI. Навіщо мені журитися; хто ніколи добровільно не сумував

інший! Одне радує одне, інше інше. Як на мене, це

це моя радість, якщо моє розуміння буде правильним і здоровим, як ні проти

жодної людини, ані відмовлятися від будь-якого з тих речей, яким я як чоловік підвладний

до; якщо я можу дивитись на все у світі лагідно й доброзичливо; прийняти

все і веду себе до всього відповідно до справжньої цінності

самої речі.

XLII. Цей час, який зараз є, віддай собі. Вони що

скоріше полювання на славу після смерті, не вважайте, що ті люди, що

буде в майбутньому, буде навіть таким, як ці, кого тепер вони можуть так

навряд чи терпіти. І крім того, вони також будуть смертними людьми. Але щоб

подумайте про річ у собі, якщо так багато з такою кількістю голосів зробить

такий-то звук, або повинен мати таку-то думку щодо

ти, що тобі до цього?

XLIII. Візьми мене і кинь куди хочеш: я байдужий. Для там

також я матиму той дух, який у мені, поблажливий; це добре

задоволений і цілком задоволений як у цьому постійному розпорядженні, так і з

ті конкретні дії, які належать до його власної конституції

придатний і згодний.

XLIV. Хіба це річ такої вартості, що для неї моя душа повинна

страждати, і ставати гірше, ніж було? як підло пригнічений, або

безладно вражений, або збентежений у собі, або наляканий? Що

Чи може ти так поважати?

XLV. Ніщо не може статися з тобою, що не випадково з тобою, як

ти чоловік. Як нічого не може статися ні з волом, ні з лозою, ні з

камінь, який їм не випадковий; кожному в своєму роді.

Якщо отже, ні з чим не може трапитися нічого, що не є як звичайним, так і

природний; чому ти незадоволений? Звичайно, спільна природа всіх не буде

завдати будь-кому нічого, що було нестерпним. Отже, якщо це річ

зовнішнє, що викликає твоє горе, знай, що це не те, що правильно

викликає це, але ваше власне самолюбство та думка щодо речі:

якого ти можеш позбутися, коли забажаєш. Але якщо це буде трохи

що погано в твоєму власному розпорядженні, що засмучує тебе, будь тобі

не виправляти своїх моральних принципів і думок. Але якщо це тебе засмучує, це

ти не робиш того, що здається тобі правильним і справедливим, чому

Хіба ти не вибираєш краще виконати це, ніж сумувати? Але дещо

те, що сильніше за тебе, заважає тобі. Хай це тебе не засмучує

тоді, якщо це не твоя вина, що річ не виконана. 'Так, але це

це річ такого характеру, як те, що твоє життя не варте того часу, за винятком

це може бути виконано.' Якщо це так, за умови, що ти будеш люб'язним і

люблячи до всіх людей, ти можеш піти. Бо вже тоді, як

багато в чому в будь-який час, ти в дуже гарному стані продуктивності, коли

ти помреш у милосерді з тими, хто є перешкодою для тебе

продуктивність.

XLVI. Пам’ятайте, що ваш розум має таку природу, якою він є

зовсім нездоланна, коли одного разу згадати в собі, вона шукає ні

іншого змісту, крім цього, що її не можна змусити: так, хоч це так впаде

щоб це було навіть проти самого розуму, що це тканина bandy. Скільки

менше, коли за допомогою розуму вона здатна судити про речі

розсуд? І тому нехай твоєю головною фортецею і місцем оборони буде а

розум вільний від пристрастей. Міцніше місце, (куди знайти свій притулок,

і тому стати неприступним) і кращого укріплення, ніж це, не має жодна людина.

Хто цього не бачить, той невчений. Той, хто бачить це, та не бере

сам до цього місця притулку, нещасливий.

XLVII. Тримайся до перших голих і голих побоювань речей,

як вони представляють себе перед тобою, і не додавай до них. Це так

повідомив тобі, що такий погано говорить про тебе. добре; що він

погано говорить про тебе, так багато повідомляється. Але що тобі від цього боляче,

не повідомляється: це додавання думки, яке ти повинен виключити.

Я бачу, що моя дитина хвора. Що він хворий, я бачу, але що він всередині

небезпеки для його життя також, я цього не бачу. Таким чином ви повинні використовувати, щоб зберегти себе

до перших рухів і сприйняття речей, як вони представляють

себе зовні; і не додавайте до них ізсередини себе через

просто зарозумілість і думка. А точніше додати до них: хата як той

розуміє справжню природу всього, що відбувається у світі.

XLVIII. Огірок гіркий? відкладіть його. Ожина заважає?

уникайте їх. Нехай цього вистачить. Додайте зараз не розмовляти сам із собою,

Для чого ці речі служать у світі? Для цього, що є

знайомий із таємницями природи, буде сміятися з тебе за це; як а

тесля б або швець, якщо зустрітися в будь-якому з їхніх цехів с

якісь стружки чи дрібні залишки їхньої роботи, ти маєш звинувачувати їх

для цього. І все-таки ті люди, це не через брак місця, куди кинути

їх, що вони деякий час тримають їх у своїх магазинах: але природа

Всесвіт не має такого зовнішнього місця; але в цьому полягає її диво

мистецтво та майстерність, що вона колись обмежила себе деякими

певні рамки та межі, все, що всередині неї здається

зіпсований, або старий, або нерентабельний, вона може змінити його на себе та на

саме ці речі можуть створювати нові речі; так що їй не потрібно шукати

в іншому місці поза собою або для нового запасу матерії та речовини,

або для місця, куди викинути все, що є безповоротно гнилим і

корумпований. Таким чином, вона, як для місця, так і для матерії та мистецтва, є собою

достатня сама собі.

XLIX. Не бути розслабленим і недбалим; або вільний, і безглуздий у твоєму

дії; не сварливий і неприємний у твоїй розмові; ні блукати

і блукати у твоїх фантазіях і уявах. Не підкорятися твоєму

душа; ні завзято вилазити з ним, ні люто кинутися як

це було, ані ніколи не хотіти роботи.

L. «Вони вбивають мене, вони ріжуть моє тіло; вони переслідують мою особу

прокляття». що тоді? Нехай твій розум не залишатиметься чистим, розсудливим,

помірний, просто? Як джерело солодкої та чистої води, хоч вона

проклятий деяким стоячим, але її пружини все одно працюють як

солодкий і чистий, як раніше; так, хоч і бруд, або гній кидають,

але її не встигли кинути, ніж розігнали, і вона очистилася. Вона не може бути

пофарбовані або інфіковані ним. Що ж я маю робити, щоб мати в собі

повне джерело, а не колодязь? Зароджуй себе постійними стражданнями

і прагне до справжньої свободи з милосердям і справжньою простотою

скромність.

LI. Хто не знає, що таке світ, той не знає, де він сам

є. І той, хто не знає, для чого створений світ, не може

знати або які якості, або яка природа світу.

Тепер той, хто в будь-якому з них має шукати, бо те, що він сам був створений

також невіглас. Що тоді ти думаєш про того чоловіка, який робить пропозицію

сам, як питання великого моменту, шум і оплески чоловіків, які

і те, де вони є, і те, чим вони самі є, є цілком

невіглас? Чи хочеш ти, щоб той чоловік похвалив тебе, який тричі в одному

час, можливо, сам себе проклинає? Чи хочеш ти догодити

той, хто не догоджає собі? чи ти думаєш, що йому подобається?

сам, хто використовує, щоб покаятися майже в усьому, що він робить?

LII. Не тільки тепер, щоб мати спільний подих або затримувати

відповідність дихання тому повітрю, що оточує нас; але щоб

мати спільний розум, або підтримувати відповідність розуму також з цим

розумна субстанція, яка охоплює всі речі. Бо, це теж з

сама по собі та її власна природа (якщо людина може втягнути це так, як йому належить)

скрізь розсіяний; і проходить через усе, не менше, ніж повітря

робить, якщо чоловік може це всмоктати.

LIII. Злочестивість взагалі не шкодить світу. Особливий

злочестивість нікому не завдає шкоди: лише йому вона шкодить, будь-кому

той, хто ображає, кому це дано у великій прихильності та милості,

щоб, коли він сам спочатку цього забажає, він міг бути зараз

доставлено з нього. До моєї волі - волі мого ближнього, хто б він не був

бути, (як його життя чи його приналежність), цілком байдуже. Бо хоч ми

всі вони створені один для одного, але кожен має свій розум і розуміння

їх власну та обмежену юрисдикцію. Для іншого чоловіка

зло може бути моїм злом, якого Бог не хотів би, щоб його не було

у владі іншої людини зробити мене нещасним: що зараз нічого не може зробити, крім

моє власне зло.

LIV. Здається сонце заграло за кордон. І справді, це розсіяно, але ні

витікає. Бо ця дифузія є τάσις або

розширення. Бо так і звуться балки його

ἀκτῖνες від слова

ἐκτείνεσθαι до

бути розтягнутим і розширеним. Що таке сонячний промінь, можливо, ти знаєш

ти спостерігаєш світло сонця, коли крізь якийсь вузький отвір воно

проникає в якусь темну кімнату. Бо завжди на прямій лінії.

І як будь-яке тверде тіло, з яким воно зустрічається так, як це не так

проникаючий повітрям, він розділений і різкий, але жодний не ковзає

або падає, але все одно залишається там: так повинно бути

дифузія у свідомості; не випіт, а розширення. Що

перешкод і перешкод, які б вона не зустріла на своєму шляху, вона не повинна

насильно, і шляхом стрімкого початку світла на них; не повинен

вона впала; але вона повинна стояти і давати світло тому, що робить

визнати це. Бо що стосується того, хто цього не робить, то він сам винен і

втрати, якщо воно позбавить себе її світла.

LV. Той, хто боїться смерті, або боїться, що він втратить розум

все, або що його почуття не будуть такими ж. Тоді як скоріше він повинен

втішає себе, що або зовсім немає сенсу, а тому немає сенсу зла; або

якщо якийсь сенс, то інше життя, а тому без смерті належним чином.

LVI. Усі люди створені один для одного: або навчи їх краще, або

терпіти їх.

LVII. Рух розуму не схожий на рух дротика. для

розум, коли він обережний і обережний, і шляхом старанності

обережність обертається багатьма способами, тоді також можна сказати, що йде

прямо до об'єкта, як коли він не використовує такої обережності.

LVIII. Пронизати і проникнути в маєток кожного

розуміючи, що ти маєш справу з: як і зробити маєток

твій відкритий і проникливий для будь-кого іншого.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

КНИГА ДЕВ'ЯТА

I. Хто несправедливий, той також нечестивий. Для природи Всесвіту,

зробивши всі розумні створіння одне для одного, щоб вони

повинні робити один одному добро; більш-менш відповідно до кількох осіб

і випадки, але жодним чином не шкодять один одному: очевидно, що він, що

порушує свою волю, винна в нечестиві по відношенню до

найдавніший і шанований з усіх божеств. Для характеру

Всесвіт, є природою, яка є загальним батьком усіх, і тому благочестиво до неї

спостерігайте за всім, що є, і тим, що є зараз, до будь-чого

перший був і дав йому своє існування, має кровний зв’язок і спорідненість. вона

також називається істиною і є першопричиною всіх істин. Тому він

хто добровільно та свідомо бреше, нечестивий у тому, що він отримує,

і так чинять несправедливість: але той, хто проти своєї волі, в цьому він

не погоджується з природою Всесвіту, і в цьому прагне з

Природу світу він робить у своєму частному, порушує загальний порядок

світу. Бо він не робить нічого кращого, як боротися і воювати проти нього, хто

протилежний своїй природі відноситься до того, що суперечить

правда. Бо раніше природа наділила його інстинктами і

можливості, достатні для її досягнення; які він має

яким досі нехтували, тепер не в змозі розрізнити те, що є фальшивим

те, що правда. Він також женеться за насолодами, як те, що є істинно добре і летить від болю, як те, що справді зло: неблагочестиве. Для такого треба часто звинувачувати звичайну природу, як роздаючи багато речей і злим, і добрим, не відповідно до пустель будь-якого: як до поганих частих задоволень, і причини насолод; так до добра, болю та випадків болі. Знову, хто боїться болю і хрестів у цьому світі, той боїться деякі з тих речей, які через деякий час повинні відбутися в світ. І що ми вже показали, що ми нечестиві. І той, хто переслідує після задоволень, не пошкодує, щоб охопити свої бажання, робити те, що є несправедливим, і це явно нечестиво. Тепер те, що до природа однаково байдужа (бо вона не створила обох, обидва болі і задоволення, якби обидва не були їй однаково байдужі): вони які будуть жити згідно з природою, повинні в тих речах (як бути з той самий розум і вдача, що й вона) бути настільки ж байдужим. Будь-хто, отже, у питаннях задоволення та болю; смерть і життя; честь і безчестя, (які речі характерні в управлінні світ, яким байдуже користується), не такий байдужий, як і є видно, що він неблагочестивий. Коли я кажу, що звичайна природа має байдуже використовувати їх, я маю на увазі, що вони трапляються байдуже в звичайному ході речей, які необхідним наслідок, будь то основний чи допоміжний, має місце у світі,

згідно з тим першим і давнім роздумом Провидіння, яким

вона з певного початку вирішила створити такий

світ, зачавши тоді в її лоні як би якийсь певний раціональний

генеративні насіння та здібності речей майбутнього, будь то предмети,

зміни, спадкоємства; і такі, і такі, і просто стільки.

II. Людині справді було щасливіше і зручніше виїхати

цього світу, проживши все своє життя чистим від усякої брехні,

лицемірство, хтивість і гордість. Але якщо цього не може бути, то це так

якийсь комфорт для чоловіка, який радісно відійде, як стомлений і з любові

ті; а не бажати жити й довго перебувати в тих злих

курси. Хіба ще досвід не навчив тебе рятуватися від чуми? для а

набагато більшою чумою є псування розуму, ніж будь-яка певна зміна

і чума звичайного повітря може бути. Це мор істот, як

вони живі істоти; але про людей, які вони є людьми або розумними.

III. Ти не повинен перед смертю ставитися до себе зневажливо, а як

той, який дуже задоволений цим, як одна з тих речей, які природа

призначив. Для того, що ти думаєш про це, про хлопчика, щоб стати

молодий чоловік, постаріти, вирости, дозріти, отримати зуби, або бороду, або

сиве волосся, щоб породити, винести або бути доставленим; або яка інша дія

що б це не було, це природно для людини відповідно до кількох сезонів

його життя; така річ також має бути розчинена. Тому це

Частина мудрої людини, коли йдеться про смерть, ні в якому разі не бути мудрим

або жорстоко, або гордо, але терпляче чекати цього, як один із

дії природи: що з таким же розумом, як зараз, ви очікуєте, коли

те, що ще є ембріоном у животі твоєї дружини, вийде, ти

Ви також можете очікувати, коли ваша душа відпаде від цього зовнішнього пальто або

шкіра: як дитина в животі, вона лежить втягнута і мовчить. Але

ти хочеш більш популярного, і хоча не такого прямого та філософського,

але дуже потужний і проникливий рецепт проти страху смерті,

ніщо не змусить їх з більшою готовністю розлучитися з твоїм життям, ніж ти

подумайте про те, якими є самі предмети, яких ви розділите

з, і який спосіб розпорядження тобі більше не доведеться мати справу з.

Правда, ні в якому разі не можна ображатися на них, але

піклуйся про них і лагідно терпи їх. Однак це ти можеш

пам'ятай, що коли б не сталося, що ти підеш, цього не буде

від людей, які дотримувалися тих самих думок, що й ти. Для цього справді, (якщо

це було так) це єдине, що може викликати у вас огиду до смерті, і

готовий залишитися тут, якби тобі випало жити з людьми, які мали

отримав ту саму віру, що й ти. Але тепер, яка це робота

тобі жити з людьми різних поглядів, ти бачиш: так що ти маєш

скоріше нагода сказати: Поспіши, я благаю тебе, о Смерте; щоб я також не вчасно

забути себе.

IV. Хто грішить, той сам собі грішить. Хто несправедливий, той завдає болю

себе, оскільки він робить себе гіршим, ніж був раніше. Не тільки він

що робить, але й той, хто щось пропускає, часто

несправедливий.

V. Якщо моє теперішнє уявлення про об'єкт правильне, і моє теперішнє

дія благодійна, і це, щодо всього, що походить від Бога, бути

моє теперішнє розташування, щоб бути ним задоволеним, цього достатньо.

VI. Знищити фантазію, використати обдумування, вгамувати пожадливість, щоб

тримати розум вільним для себе.

VII. З усіх нерозумних створінь є лише одна нерозумна душа;

і з усіх, що є розумними, але одна розумна душа, розділена між собою

їх усіх. Як і все земне, є тільки одна земля, і тільки одна

світло, яким ми бачимо; і лише одне повітря, яке ми вдихаємо, стільки, скільки

або дихати, або бачити. Тепер все, що є частиною якоїсь звичайної речі,

природно впливає і схиляє до того, частиною чого він є, будучи одним

добрий і природа з ним. Все, що є земне, тисне донизу

спільна земля. Усе, що є рідиною, тече разом. І все, що є

airy, були б разом так само. Щоб без перешкоди, а яка

вид насильства, їх неможливо тримати окремо. Все, що вогненно,

чи не тільки через елементарний вогонь прагне вгору; але й тут

настільки готовий об'єднатися і спалити разом, що все, що хоче

достатню вологість, щоб створити стійкість, легко підпалити. Що завгодно

отже, є учасником цієї розумної спільної природи, природно, як

багато і більше довго після його власного роду. Бо наскільки в його власній природі

воно перевершує всі інші речі, тим більше, що воно бажає приєднатися

і об'єднані з тим, що має свою власну природу. Що стосується нерозумного

істоти тоді, вони були недовго, але зараз почали серед них

зграї, і зграї, і виводки молодняку, і якась взаємна любов

і прихильність. Бо хоч і нерозумні, але таку душу вони мали,

і тому це природне бажання об'єднання було більш сильним і інтенсивним

їх, як у створінь більш чудової природи, ніж у рослин,

або каміння, або дерева. Але серед розумних створінь, започаткованих громад,

дружні стосунки, сім'ї, публічні зустрічі та навіть їхні війни,

конвенції, перемир'я. Тепер серед них були ще кращі

природа, як зірки та планети, хоча за своєю природою далека

від іншого, але навіть між ними почалося деяке взаємне листування і

єдність. Таким чином, доречно високому ступені впливати на єдність, як

що навіть у таких далеких речах це може діяти взаємно

співчуття. Але тепер ось, що тепер сталося. Ті істоти, що

розумні, тепер єдині істоти, які забули про своє

природна прихильність і схильність один до одного. Серед них один

з усіх інших речей, які є одного роду, не можна знайти а

загальна схильність до течії. Але хоч вони і летять від природи, все ж

чи вони зупинені на своєму шляху та затримані. Роблять те, що можуть,

природа перемагає. І так ти зізнаєшся, якщо будеш цього дотримуватися.

Бо скоріше ти знайдеш річ земну, де немає нічого земного,

ніж знайти людину, яка природно може жити сама по собі.

VIII. Людина, Бог, світ, кожен у своєму роді приносить певні плоди.

Усім речам є свій час. Хоч за звичаєм, словом

сам по собі став властивим виноградній лозі, і тому подібне, але він є

тому все-таки, як ми вже сказали. Що стосується розуму, то він несе обидва спільні

фрукти для використання іншими особами; і своєрідний, який сам насолоджується. Причина

має дифузний характер, те, що саме по собі, воно породжує в інших,

і так розмножується.

IX. Або навчи їх краще, якщо це у твоїй владі; або якщо цього не буде,

пам’ятайте, що терпляче ставитися до них було м’якістю і

добро даровано тобі. Самі боги добрі до таких; так

і в деяких речах (наприклад, у питаннях здоров'я, багатства, честі) є

часто задоволені тим, що розвивають свої починання: такі вони добрі й милосердні.

А може ти теж не такий? або скажи мені, що тобі заважає?

X. Працюй не як той, кому призначено бути нещасним, ні як один

що або будуть жаліти, або захоплюватися; але нехай це буде тільки твоя турбота

і бажання; тому завжди і в усьому переслідувати або стримуватися, як

закон про благодійність або взаємне товариство вимагає.

XI. Цього дня я вийшов із усіх своїх неприємностей. Ні, я вигнав усіх

моя біда; це має бути скоріше за те, що вас непокоїло

це було, не було без будь-якого місця, з якого ти повинен вийти, але

всередині у твоїх власних думках, звідки воно має бути вигнане перед тобою

може справді і постійно бути спокійним.

XII. Усі ці речі, з точки зору досвіду, є звичайними та буденними;

для їх продовження, але на день; і з їхнього боку, більшість підстав і

брудний. Якими були за днів тих, кого ми поховали, такими й є

тепер також, і ніяк інакше.

XIII. Самі речі, які впливають на нас, вони стоять без дверей,

ані самі нічого не знають, ані не можуть нічого сказати іншим

щодо себе. Що ж тоді виносить їм вирок? The

розуміння.

XIV. Оскільки доброчесність і зло полягають не в пристрасті, а в дії; так

також не складається справжнє добро чи зло розумної милосердної людини

в пристрасті, але в роботі та дії.

XV. Підкинутому каменю, коли він опускається, він не шкодить

це; як ні користь, коли вона піднімається.

XVI. Просіяйте їхній розум і розуміння, і подивіться, які вони люди,

кого ти стоїш у страху від того, що вони будуть судити про тебе, що вони

самі судять про себе.

XVII. Все, що є на світі, завжди в маєтку

зміни. Ти також перебуваєш у постійній зміні, так і нижче

корупція також, в деякій частині: і так само в усьому світі.

XVIII. це не твій, а чужий гріх. Чому це має турбувати

тобі? Нехай дивиться, чий це гріх.

XIX. Операції та мети є закінчення, або ан

дії та мети ми зазвичай кажемо, що це в кінці: від

на думку також є абсолютне припинення, яке є як би смертю

цього. У всьому цьому немає образи. Застосуйте це зараз до віку чоловіка, як

по-перше, дитина; то юнак, то молодий, то старий; кожен

перехід від одного віку до іншого - це свого роду смерть І все це поки тут

без горя ще. Перейдіть тепер спочатку до того життя, до того, що ви

жив то під дідом, то під мамою, то під твоєю

батько. І таким чином, коли ти протягом усього свого життя досі

знайшов і спостерігав багато змін, багато змін, багато видів

закінчення та припинення, поставте це питання собі, що стосується горя

чи ти знайдеш у цьому горе? Або що ти страждаєш

через будь-який із них? Якщо ні в одному з них, то ні в кінцівці і

завершення всього твого життя, яке також є лише припиненням і зміною.

XX. Як вимагатиме нагода, або до вашого власного розуміння, або до

того всесвіту, або його, з ким ти зараз маєш справу, дозволь своєму

притулок бути з усією швидкістю. Своїм, щоб це не вирішилося ні на що

проти справедливості. До того всесвіту, щоб ти міг пам'ятати, розлучайся

з кого ти. З його, щоб ти міг розглянути, чи в маєтку

невігластва чи знання. І тоді ти також повинен згадати це

він твій родич.

XXI. Як і ти сам, ким би ти не був, створений для досконалості та

завершення, будучи його членом, спільного суспільства; так повинен кожен

ваша дія спрямована на досконалість і завершеність життя, яке є

по-справжньому комунікабельний. What action soever of your sother that any

безпосередньо чи далеко, не має відношення до загального блага, тобто

непомірні та неорганізовані дії; так, це крамольно; як один серед

людей, які від такої-то згоди і єдності, повинні фракційно

розділити і відокремити себе.

XXII. Дитячий гнів, звичайні балачки; жалюгідні душі, що несуть мертвих

тіл, щоб вони не зазнали свого падіння так скоро: навіть як це в тому

звичайна жалібна пісня.

XXIII. Перейдіть до якості причини, з якої виникає наслідок

продовжити. Подивіться на це само по собі голе й оголене, відокремлене від усього, що є

матеріал. Тоді розглянемо крайні межі часу, що це викликає, таким чином

і, таким чином, кваліфікований, може існувати та перебувати.

XXIV. Нескінченні ті біди й нещастя, які ти вже маєш

був підданий, тільки через це, тому що це було для всього щастя

недостатньо тобі, або що ти не вважав це достатнім щастям,

що твоє розуміння діяло відповідно до його природного складу.

XXV. Коли будь-хто звинуватить вас у фальшивих звинуваченнях, або

з ненавистю докоряти тобі, або використати будь-який такий перевезення до тебе, get

ти зараз до їхнього розуму та розуміння, і дивись у них, і

подивіться, які вони люди. Ось побачиш, що такого немає

чому це повинно вас турбувати, що такі, як вони, думають про вас.

Але ти все одно повинен любити їх, бо за своєю природою вони твої друзі. І

Самі боги в тому, чого вони від них шукають

великий момент, добре задоволені, всілякі шляхи, як мрії та

оракули, щоб допомогти їм, а також іншим.

XXVI. Вгору і вниз, від одного віку до іншого, йдуть звичайні речі

світ; бути все тим же. І про все зокрема

перш ніж це здійсниться, розум всесвіту розглядає сам себе

і навмисне: і якщо так, то піддайтеся на сором до визначення

таке чудове розуміння: або раз назавжди воно вирішило для всіх

речі взагалі; і оскільки все, що відбувається, відбувається через а

необхідний наслідок, і всі речі неподільно в спосіб і

нерозривно тримаються один за одного. Загалом, або є Бог, і тоді

все добре; або якщо все трапиться випадково та на долю, ти все ж можеш

використовуйте власне провидіння в тих речах, які належним чином стосуються вас; і

тоді ти добре.

XXVII. Через деякий час земля покриє нас усіх, а потім і вона сама

матиме її зміну. І тоді курс буде, з одного періоду

вічність іншому, і тому вічність вічність. Тепер це може будь-який чоловік

подумає про кілька катань або

послідовність багатьох змін і змін, і швидкість усіх

ці постанови; чи може він інакше, як не презирувати в своєму серці і зневажати всіх

мирські речі? Причина всесвіту - ніби сильний потік,

воно все забирає.

XXVIII. А ці ваші декларовані політики, єдині справжні практичні

філософи світу, (як вони думають про себе) настільки сповнені

вплинула гравітація, або такі визнані любителі чесноти та чесності, що

Нещасливі вони на ділі; наскільки мерзотні й презирливі самі по собі? О

людина! що ти тримаєш? Роби те, що зараз вимагає твоя природа.

Вирішіть це, якщо можете, і не думайте про когось

знатиме чи ні. Так, але ти кажеш, що я не повинен сподіватися на Платона

співдружності. Якщо вони приносять прибуток, хоч і не так мало, я повинен бути задоволений;

і багато думати навіть про цей маленький прогрес. Чи тоді хтось із них покине?

їхні колишні хибні думки, що я повинен думати, що вони приносять прибуток? Для без а

зміна думок, на жаль! що це вся показуха, як не просто

жалюгідність рабських умів, які стогнуть приватно, і все ж хотіли б зробити а

прояв покори розуму, а правда? Піди й ти зараз і розкажи мені про це

Олександр і Філіпп і Деметрій Фалерей. Чи зрозуміли

чого вимагає звичайна природа, і можуть керувати собою чи ні, вони самі краще знають. Але якщо вони зберегли життя та пишалися; Я (Боже подякував) не зобов’язаний їх наслідувати. Ефект справжньої філософії полягає в тому,

непорушна простота і скромність. Переконайте мене не показуватись і марнославство.

XXIX. З якогось високого місця як би дивитися вниз і споглядати

тут стада, а там жертви без числа; і всі види

навігація; деякі в бурхливому і штормовому морі, а деякі в спокійному: загальні відмінності або різні стани речей, деякі з них є зараз спочатку по буттю; кілька і взаємні відносини тих речей, що разом; і деякі інші речі, які закінчуються. Їхнє життя

також, які були давно, і їхні, які будуть у майбутньому, і теперішній стан і життя тих багатьох народів варварів, які є зараз у світі, ви також повинні враховувати у своєму розумі. А скільки там будь, хто навіть не чув про твоє ім'я, скільки незабаром забуде це; скільки тих, хто навіть зараз хвалив тебе, за дуже короткий час можливо, будуть говорити про тебе погано. Щоб ні слави, ні честі, ні все інше, що може дозволити собі цей світ, варте того часу. Сума тоді з усіх; все, що трапиться з тобою, причиною чого є Бог, прийняти це із задоволенням: все, що ти робиш, з чого ти сам причину, щоб зробити це справедливо: що буде, якщо і в твоїй резолюції і

у ваших діях немає іншої мети, окрім того, щоб робити добро іншим, як

будучи тим, що своєю природною будовою, як людина, ти зв’язаний

до.

XXX. Багато з тих речей, які вас турбують і обтяжують, знаходяться у вас

влада відсікати, як цілковита залежність від простого самолюбства та думки; і

тоді у вас буде достатньо місця.

XXXI. Осягнути весь світ разом своїм розумом, і ціле

курс цього теперішнього віку, щоб представляти його собі та виправляти свій

думки про раптову зміну кожного конкретного об'єкта. Як коротко

час — від породження будь-чого до розпаду цього;

але наскільки величезним і нескінченним те, що було до покоління,

і те, що буде після народження його. Все, що ти

бачать, незабаром загинуть, а ті, що бачать їхнє зіпсування, будуть

незабаром самі зникають. Хто помре в сто років, а той

що помре молодим, прийде все до одного.

XXXII. Який у них розум і розуміння; і які речі, що

до чого вони звертаються: що вони люблять, а за що ненавидять?

Уявіть собі маєток їхніх душ відкрито, щоб їх бачили. Коли вони

думають, що вони хитро завдають їм болю, про кого вони погано говорять; і коли думають

вони роблять їм дуже добре, кого вони хвалять і вихваляють: О, які ситі!

вони тоді зарозумілості та думки!

XXXIII. Втрати та корупція — це насправді не що інше, як зміни та

зміна; і це те, що природа всесвіту робить найбільше

насолода в, за допомогою якого і відповідно до якого все, що зроблено, добре

зроблено. Бо це був стан мирських речей від початку, і так

це колись буде. Або краще сказати, що все в

світ хворів від самого початку протягом стількох віків і коли-небудь зникне

хворий? І тоді серед такої кількості божеств не можна знайти жодної божественної сили

на цей час, що може виправити речі світу? Або світ,

до безперервних бід і бід, назавжди засуджених?

XXXIV. Яка низька і гнила кожна звичайна справа! Вода, пил і

із суміші цих кісток і всього цього огидного, що є нашим

тіла дійсно складаються з: тому підлягають зараженню та зіпсовані. І знову

ті інші речі, які так цінуються і якими захоплюються, як мармурове каміння,

що вони, як не ядра землі? золото і срібло,

що вони, як не більш грубі фекалії землі? Твій найкоролівніший

одяг, по суті, це, так би мовити, волосся дурної вівці, і

для кольору — сама кров молюска; такого роду є всі інші

речі. Саме твоє життя також є чимось таким; простий видих

кров: і це також, здатне бути змінено на якусь іншу звичайну річ.

XXXV. Буде ця сварливість, це бурмотіння, це нарікання і лукавство ніколи не закінчиться? Що ж тоді вас турбує? Дот щось нове з тобою сталося? Чого ти так дивуєшся? У причина чи справа? Ось будь-який сам по собі, є будь-якої ваги і справді момент? А крім них нічого немає. Але твій обов'язок по відношенню до Богів також, настав час тобі виправдати себе з цього більше добра і простоти.

XXXVI. Це все одне — бачити ці речі сто років разом або на три роки.

XXXVII. Якщо він згрішив, то йому, а не мені. Але, можливо, він не має.

XXXVIII. Або все за провидінням розуму трапляється з кожним окремі, у складі одного загального органу; і тоді це суперечить розуму що частина повинна скаржитися на все, що відбувається для блага цілий; або якщо, за Епікуром, атоми є причиною всіх речей і щоб життя було нічим іншим, як випадковою плутаниною речей, і смерть не що інше, як просто розсіювання і тому все інше: що ти клопочеш про себе?

XXXIX. Ти кажеш цій розумній частині: Ти мертвий; корупція захопила тебе? Чи тоді це також позбавляє від екскрементів? Чи подобається це

або воли, або вівці, пасуть або годують; що воно також має бути смертним, як

ну як тіло?

XL. Або Боги взагалі нічого не можуть зробити для нас, або вони все ще можуть і

усунути всі відволікання та розлади твого розуму. Якщо вони можуть зробити

нічого, чому ти молишся? Якщо вони можуть, то чому б не зробити вам

молися, щоб вони дарували тобі, щоб ти не боявся, ні

жага будь-якого з тих мирських речей, які викликають ці відволікання та

смути цього? Чому б і ні, щоб ти не міг ні в них

відсутність або присутність, бути засмученим і незадоволеним: ніж або те, що ти

чи можете ви їх отримати чи уникнути? Бо, звичайно, мусить

необхідно, щоб Боги могли допомогти нам у чомусь, вони могли б у цьому

також. Але ти випадково скажеш: «У тих речах, які Боги дали мені».

моя свобода: і в моїх власних силах робити те, що я хочу». Але якщо ти

Ви можете скористатися цією свободою, а не для того, щоб налаштувати свій розум на справжню свободу

навмисне з підлістю і служництвом впливати на ті речі, які

або орієнтуватися, або уникати не в твоїй владі, чи не краще тобі?

А щодо богів, хто сказав тобі, що вони навіть не можуть нам допомогти

у тих речах, які вони поставили у нашу власну владу? чи буде так чи

ні, ти скоро відчуєш, якщо хочеш, але спробуй сам і молися. Один

молиться, щоб він міг вгамувати своє бажання, лягти з таким чи таким,

молися, щоб ти не бажав лежати з нею. Інший, яким він може бути

позбутися такого; благай, щоб ти так терпеливо ставився до нього,

як що тобі немає такої потреби позбутися його. Інший, що він не може

втратити свою дитину. Молися, щоб ти не боявся втратити його. До цього

кінець і мета, нехай буде вся твоя молитва, і подивися, що буде подія.

XLI. «У моїй хворобі» (каже про себе Епікур:) «мої бесіди були

не зважаючи на природу моєї хвороби, для них це теж не було

прийшов до мене в гості, предмет моєї розмови; але в розгляді і

споглядання того, що мало особливу вагу й момент, було все моє

час, відданий і витрачений, і серед іншого в цій самій речі, як мій розум,

через природну і неминучу симпатію, яка бере участь у певному роді з

нинішнє нездужання мого тіла, все-таки могла триматися вільною

від біди, і в теперішньому володінні її власним належним щастям.

Я також не залишив лікарям упорядкування свого тіла

робили зі мною те, що хотіли, ніби я чекав чогось великого

їх, чи ніби я вважав, що це має такі великі наслідки

їхні засоби відновити моє здоров'я: для мого нинішнього маєтку, як мені здається, сподобалося

мені дуже добре, і я дав мені хороший вміст». Тому чи в хворобі (якщо

Ви можете захворіти) або будь-якою іншою кінцівкою,

намагайтеся також бути у своєму розумі настільки враженим, як він повідомляє

себе: не відступати від своєї філософії ні за що, що може трапитися

тобі, ані прислухатися до розмов дурних і простих людей

натуралісти.

XLII. Це спільне для всіх ремесел і професій

тільки те, про що вони зараз говорять, і інструмент, за допомогою якого вони працюють.

XLIII. Коли будь-коли образишся чиєюсь нахабністю, став

наразі таке запитання до себе: «Що? Чи можливо, що там

не повинно бути жодного нахабного чоловіка на світі! Звичайно, ні

можливо.' Не бажайте тоді того, що неможливо. Для цього, (тис

повинен думати) ким би він не був, один із тих нахабних, що світ

не може бути без. Так про хитрих і хитрих, так про підступних, так

з кожним, хто ображає, ти завжди повинен бути готовий поміркувати

себе. Бо хоча ти загалом так міркуєш із собою, що

якими вони повинні бути у світі, ти будеш кращим

використовувати лагідність до кожного окремо. Це також ти знайдеш

дуже добре використовувати, у кожному такому випадку, зараз варто розглянути

сам, якою належною чеснотою природа наділила людину проти такого

порок або зіткнутися з порочною вдачею такого роду. Що стосується

наприклад, проти невдячних, він дав доброту і лагідність, як

протиотрута, і тому проти іншого порочного в іншому виді якийсь інший

своєрідний факультет. І взагалі, хіба не в твоїх силах його повчати

краще, тобто в помилку? Бо кожен, хто грішить, занепадає

від його запланованої мети, і, безумовно, обманутий, І знову, хто ти?

чим гірше для його гріха? Бо ти не побачиш, що жоден із цих,

проти кого ти розлютився, той справді зробив будь-що

твій розум (єдиний справжній предмет твого болю і зла) може стати ще гіршим

ніж це було. І що це за горе чи подив, якщо він

невчений чи вчинки невченого? Ти не повинен

скоріше звинувачуй себе, хто, коли на дуже вагомих підставах, ти

міг би подумати, що це дуже ймовірно, що така річ буде через таке

хтось був відданий, ти не тільки не передбачив цього, але більше того дивувався

на це, що така річ повинна бути. Але особливо, коли ти це робиш

Знайдіть недоліки або до невдячної, або до фальшивої людини, ви повинні подумати

на себе. Бо, без сумніву, ти сам дуже винен, якщо

будь-хто з тих, хто мав таку вдачу, ти очікував, що він

має бути правдивим по відношенню до вас: або коли комусь ви зробили добро, ви

не прив'язував твоїх думок, як той, що досяг свого кінця; ні

не думав, що від самої дії ти отримав повну

нагорода за добро, яке ти зробив. Для чого б ти мав більше?

Чоловікові ти добре вчинив, хіба цього мало?

тобі? Чого вимагала твоя природа, ти зробив те. Ви повинні бути винагороджені

для цього? Ніби чи то око, що бачить, чи то ноги, що вони йдуть,

має вимагати задоволення. Оскільки вони природою призначені для

таке використання не може заперечити більше, ніж те, що вони можуть працювати відповідно до

їхня природна конституція: тому людина народжується, щоб робити добро іншим

кожного разу, коли він робить комусь справжнє добро, допомагаючи їм вийти з помилки; або

хоча, але в середніх речах, як у питанні багатства, життя, переваг і

подібні, чи допомагає здійснити їхні бажання, він робить те, за що він був

зроблено, і тому не може вимагати більше.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

КНИГА ДЕСЯТА

I. О душе моя, я вірю, що настане час, коли ти будеш доброю, простою,

єдиний, більш відкритий і помітний, ніж те тіло, яким він оточений.

Одного разу ти відчуєш їхнє щастя, кінець якого — кохання

їхня прихильність мертва для всього мирського. Одного дня ти будеш ситий,

і не маючи жодної зовнішньої речі: не шукаючи задоволення ні від чого,

живий чи нечуттєвий, що цей світ може собі дозволити; не бажаючи
час для продовження вашого задоволення, ані місце та можливість, ані
прихильність або погоди, або людей. Коли у вас буде вміст
у твоєму теперішньому маєтку, і все, що є, доповнить твій вміст:
коли переконаєшся, що ти все маєш; все для твого
добре, і все за провидінням Богів: і про речі також у майбутньому
буде так само впевнений, що все вийде добре, як і піклуватися про себе
утримання та збереження в певному вигляді його ідеального добробуту та
щастя, яке є досконалість життя, добра і краси; хто породжує
все, і містить усе в собі, і в собі робить
згадати всі речі з усіх місць, які розчинені, що з них він
можуть знову породити інших, подібних до них. Такий один день буде твоїм
розташування, що ти зможеш, як щодо Богів, так і в
ставлення до чоловіків, щоб відповідати і впорядковувати твою розмову, як ні до того, ні до іншого
скаржитися на них у будь-який час, за все, що вони роблять; ні робити
будь-що, за що ти можеш бути справедливо засуджений.

II. Як той, хто цілком керується природою, нехай це буде тобі
спостерігайте, чого вимагає ваша природа в цілому. Це зроблено, якщо
ти не знаходиш, що твоя природа, оскільки ти жива чуйна істота,
буде гірше для цього, ви можете продовжити. Далі ти повинен

перевірте, що робить ваша природа, як ви живе чуттєве створіння

вимагати. І що б це не було, ти можеш визнати і зробити це, якщо

твоя природа, як ти розумна жива істота, не буде гіршою

для цього. Тепер все, що є розумним, також є товариським, тримайся

ці правила, і не турбуйся про пусті речі.

III. Що б не трапилося з тобою, ти природний за своєю природою

конституція або здатна, або не здатна винести. Якщо ви можете, не будьте

ображайся, але терпи це відповідно до своєї природної будови або як природа

дозволив тобі. Якщо ти не вмієш, не ображайся. Бо це буде

незабаром покінчити з тобою і собою (що б це не було) одночасно

закінчити з тобою. Але пам’ятайте, що незалежно від сили думки,

грунтуючись на певному побоювання як справжнього прибутку, так і обов'язку, ти

не можу завагітніти терпимо; що ти в змозі винести це за своєю природою

конституція.

IV. Того, хто ображає, навчити з любов'ю і лагідністю, і показати йому

його помилка. Але якщо ти не можеш, то звинувачуй себе; а точніше ні

ти сам теж, якщо твоя воля і старання не бракували.

V. Що б не сталося з тобою, це те, що від усіх

тобі призначили час. За однаковою зв'язністю причин, по

якою була призначена твоя субстанція від усієї вічності, також була

все, що має статися з ним, призначене і призначене.

VI. Або з Епікуром, ми повинні залюбки уявляти, що атоми є

причина всіх речей, або ми повинні потреби дати природа. Тоді нехай це буде твоє

перша підстава, що ти є частиною того всесвіту, яким керуєш

природи. Потім, по-друге, що до тих частин, які одного виду і

Природа, яка ти є, у тебе є родичі. Для них, якщо я

буду завжди пам'ятати, по-перше, оскільки я є частиною, я ніколи не буду незадоволений

з будь-чим, що випадає на мою конкретну частку загальних шансів

світ. Бо ніщо з того, що належить цілому, не може бути справжнім

завдає шкоди тому, що є його частиною. Бо це загальний привілей

усієї природи, що вони не містять у собі нічого шкідливого

до них; не може бути, щоб природа всесвіту (чий привілей

поза межами інших конкретних природ полягає в тому, що вона не може проти своєї волі

будь-яка вища зовнішня причина повинна бути обмежена, повинна породити будь-що і

плекати це в своїх грудях, що повинно мати тенденцію до її власної образи та упереджень. як

тоді я маю на увазі, що я є частиною такого всесвіту, я не буду

незадоволений усім, що відбувається. А як у мене родичі

до тих частин, які мають той самий вид і природу, що й я, так і буду

будьте обережні, щоб не робити нічого, що шкодить спільноті, але у всьому

моїми міркуваннями завжди будуть ті, хто з мого роду; і заг

добре, те, до чого ведуть усі мої наміри та рішення, як

те, що йому суперечить, я всіма способами намагатимусь запобігти

і уникати. Ці речі колись були настільки виправлені й завершені, як можна було б подумати

він був щасливим громадянином, чиє постійне вивчення та практика були на користь

і користь своїх співгромадян, і перевезення міста таке

до нього, що він був дуже задоволений цим; так повинно бути з

тобі, що ти будеш жити щасливим життям.

VII. Усі частини світу (все, що я маю на увазі, міститься

в усьому світі), мусить колись прийти

корупція. Зміна Я повинен сказати, щоб говорити правдиво і правильно; але це

Можливо, мене краще зрозуміють, зараз я задоволений тим, що використовую це більше

загальне слово. Тепер я кажу, якщо так, це буде для них і боляче, і

але неминуче, чи не було б, як ти думаєш, усе саме по собі в солодкому

випадку, усі його частини підлягають зміні, так і їх

роблячи себе придатним для корупції, оскільки складається з різних речей і

всупереч? І чи зробила тоді сама природа такий проект і мету

страждання та нещастя її частин, а отже, і мети, яка була такою

їх, не лише тому, що вони могли б, але й за необхідності, що вони повинні

впадати в зло; чи вона не знала, що робила, коли їх робила? для

будь-яке з цих двох сказати однаково абсурдно. Але пропустити природу

загальне, і міркування речей окремих відповідно до їх власних

особливості природи; як це абсурдно і смішно спочатку це все сказати

частини цілого, за своєю властивою природною будовою, підпорядковуються

зміна; і тоді, коли щось подібне трапляється, наприклад, коли це відбувається

захворіти і померти, сприймати і дивуватися, ніби щось дивне

сталося? Хоча це, крім того, може рухатися не так важко, щоб взяти на себе

коли щось подібне відбувається, що все, що розчиняється, воно є

розчинений у тих речах, з яких він був складений. Для кожного

розчинення є або простим розпорошенням елементів на ті

елементи знову ж таки, з яких все складалося, або зміна того, що

більш твердий у землю; і того, що є чистим і витонченим або

духовний, у повітря. Щоб цим не було втрачено нічого, а все

відновлені знову в ті раціональні генеративні насіння всесвіту; і

цей всесвіт, або після певного періоду часу, щоб лежати споживається

вогонь, або постійними змінами, щоб оновлюватися, і так вічно тривати.

Ти не повинен думати про те, про що ми говоримо, про міцність і духовність

бути тим самим, що було спочатку, коли ти народився. На жаль!

все це, що тепер ти в будь-якому роді, або за змістом,

або життя, має тільки два або три дні тому частково з м'яса їсти, і

частково з вдихуваного повітря отримував весь його приплив, будучи тим самим

не в іншому відношенні, як у біжучій річці, підтримуваній вічним

припливу та нової подачі вод, однакова. Тому те, що ти

з тих пір отримав, не те, що прийшло від твоєї матері, це те, що

приходить до змін і корупції. Але припустимо, що це для генерала

субстанція та більш тверда її частина все одно ніколи не повинні прилипати до вас

так близько, але що це за належні якості та прихильності цього,

за якими особами розрізняються, які, звичайно, зовсім різні?

VIII. Тепер, коли ти взяв на себе ці імена добрих, скромних,

правда; ἔμφρων,

σύμφρων,

ὑπέρφρων; остерігатися будь-якого

іноді, роблячи щось протилежне, ти будеш таким неналежним

називається, і втратите своє право на ці назви. Або якщо зробите, поверніться

до них знову з усією можливою швидкістю. І пам'ятайте, що слово

ἔμφρων зазначає тобі намір і

розумний розгляд кожного предмета, який представляється тобі,

не відволікаючись. І слово

σύμφρων, готовий і задоволений

прийняття будь-якого за призначенням загального характеру,

трапляється з тобою. І слово

ὑπέρφρων, супер-розширення, або

трансцендентне та всеосяжне розташування твого розуму, за допомогою якого воно

проходить повз усі тілесні болі й насолоди, честь і честь, смерть і

все, що має таку ж природу, як питання абсолютної байдужості,

і ні в якому разі не можна стверджувати мудрою людиною. Ці то якщо непорушно

ти будеш спостерігати і не матимеш амбіцій, щоб інші так називали тебе,

і ти сам станеш новою людиною, і ти почнеш нове

життя. Щоб продовжувати бути таким, яким ти був досі, пережити це

відволікання й негаразди, які тобі потрібні для такого життя

досі ти жив, є частиною того, хто дуже дурний, і є

надмірно любити своє життя. Якого людина може порівняти з одним із тих напівз'їдених

нещасники, зрівняні в амфітеатрі з дикими звірами; хто повний як

вони всі тіла в ранах і крові, бажання великого

ласка, щоб вони могли бути зарезервовані до наступного дня, тоді також, і в

той самий маєток піддається впливу тих самих нігтів і зубів, що й раніше. геть

отже, корабель себе; і від бід і відволікань твоїх

колишнє життя передає себе як би цим кільком іменам; і якщо ти

не можна дотримуватися їх або бути постійним у практиці та володінні ними

їх, продовжуйте там радісно і радісно, як ті, кому були перенесені

якесь таке місце блаженства й щастя, як те, що описане Гесіодом і Платоном

називають Островами Благословенних, інші називають Єлісейським

поля. І будь-коли ти знайдеш себе; що тобі загрожує а

рецидив, і що ти не в змозі опанувати й подолати це

труднощі та спокуси, які виникають у вашому сьогоденні

Станція: заведіть вас у будь-який приватний куточок, де вам може бути краще

здатний. Або, якщо це не допоможе, покинь навіть своє життя. Але так що

це буде не в пристрасті, а в простий добровільний скромний спосіб: це є

Єдина похвальна дія всього твого життя, що ти таким чином пішов, або

це було головною роботою та справою всього твого життя, що ти

наймогутніший таким чином відійти. Тепер для кращого запам'ятовування тих імен, які

ми говорили про, ви знайдете це дуже добре, щоб пам'ятати

Боги так часто, як це може бути: і це те, що вони вимагають у нас

Руки багатьох з нас, оскільки від природи є розумним створенням не те

справедливими словами та зовнішнім проявом благочестя та відданості ми повинні лестити

вони, але щоб ми стали подібними до них, і це як усі інші

природні істоти, наприклад фігове дерево; собака бджола: обидва роблять,

усі вони, і застосовуються до того, що за своєю природою

конституція, властива їм; тому людина так само повинна робити те, що

за своєю природою, оскільки він є людиною, належить йому.

IX. Іграшки та дурниці вдома, війни за кордоном: то терор, то

заціпеніння, або дурна лінь: це твоє щоденне рабство. Потроху,

якщо ти не подивишся на це краще, ці священні догмати будуть стерті

з твого розуму. Скільки там речей, які, коли як просто

натураліст, ти ледве врахував їхню природу, ти

пропускати без подальшого використання? Тоді як ти повинен у всьому

речі настільки поєднують дії та споглядання, щоб ти міг обидва

в той же час відвідувати всі поточні заходи, виконувати все належним чином і

обережно і все ж так планує споглядальну частину теж, що жодної частини

той захват і насолода, які споглядальне пізнання всього

відповідно до своєї справжньої природи, що сама по собі може бути втрачена. Або

що істинне і споглядальне знання всього відповідно до його

власна природа, сила сама по собі (дія підпорядкована багатьом дозволам і

перешкоди) принесе тобі достатню насолоду та щастя. ні

явно, але не приховано. І коли ти досягнеш

щастя справжньої простоти та незмінної тяжкості? Коли ти будеш

радіти певним знанням кожного окремого предмета відповідно до

його справжню природу: те, чим є його матерія та субстанція; яка це користь

бо у світі: як довго він може існувати; з чого він складається:

хто вони здатні на це, і хто вони можуть це дати, і

забрати це?

X. Як павук, коли впіймав муху, за якою полів, є

не мало горда, ні підло зарозуміла собою: як і він

зловив зайця або взяв рибу сіткою: як інший для

беручи кабана, а іншого ведмедя, щоб вони пишалися та аплодували

себе за хоробрі дії проти Сарматів, або півн

нації, нещодавно переможені. Для цих також, ці знамениті воїни і войовничі

чоловіки, якщо ви зазирнете в їхній розум і думки, для чого вони

більшість, але полювати за здобиччю?

XI. З'ясувати, і поставити собі певний спосіб і метод

споглядання, за допомогою якого ти можеш чітко розрізняти і представляти

ти сам, взаємна зміна всіх речей, одна в іншу. Терпіть це

у своєму розумі назавжди, і дивись, щоб ти добре тренувався

цей конкретний. Бо немає нічого ефективнішого, щоб породити правду

великодушність.

XII. Він звільнився від пут свого тіла і, усвідомлюючи це

через дуже короткий час він обов'язково повинен попрощатися зі світом,

і залишити все це позаду, він повністю приклав себе до цього

праведність у всіх його вчинках, так і до загальної природи в усьому

це повинно статися з ним. І задовольняючись цими двома речами,

робити все справедливо, і все, що Бог пошле, буде добре для цього:

що інші або скажуть, або подумають про нього, або зроблять проти нього, він

це не так сильно турбує його думки. Щоб йти прямо,

куди спрямували його право і розум, і таким чином слідувати за Богом

єдине, що він мав проти, це його єдина справа і заняття.

XIII. Яка взагалі користь від підозри? або, навіщо думки

недовіра та підозра щодо того, що буде, турбують тебе

розум взагалі? Що тепер робити, якщо можна пошукати й розпитати

в це, що вам потрібно піклуватися більше? І якщо ти добре вмієш

сприймай це наодинці, нехай ніхто не відверне тебе від цього. Але якщо ти сам

не дуже добре це сприйняти, призупинити свою дію та отримати пораду від

найкращий. І якщо є ще щось, що тобі заважає, продовжуй

розсудливість і розсудливість, відповідно до теперішнього випадку і

можливість, все ще пропонуючи собі те, що ти задумав

найбільш правильний і справедливий. Для того, щоб вдарити це правильно, і пришвидшити в

переслідування цього повинно бути щастям, оскільки це те, що ми єдині

можна справді і належним чином сказати, що пропав або викидень.

XIV. Що це повільно, але все ж швидко? весело, та все ж серйозно? він

що в усьому слідує розуму для свого керівництва.

XV. Вранці, як тільки ти прокинешся, коли твій суд, раніше

або твоя прихильність, або зовнішні об'єкти, які вплинули на це, ще

найбільш вільний і неупереджений: поставте це питання собі, чи якщо що

що є правильним і справедливим, щоб це було зроблено вами або іншими

коли ти сам не в змозі; бути річ матеріальною чи ні. Напевно так

ні. А щодо тих, що живуть таким життям і так сильно стоять на

похвали чи зневаги інших людей, чи ти забув, як це робити

вони чоловіки? що такий-то на своїх ліжках, а такий-на своїй дошці:

які їхні звичайні дії: за чим женуться і до чого летять

від: які крадіжки та ґвалтування чинять, як не руками і

ноги, але з тією більш дорогоцінною частиною їхнього, їхнім розумом: який

(хотілося б, але визнати їх) може насолоджуватися вірою, скромністю, правдою, справедливістю, а

добрий дух.

XVI. Давай, що хочеш, і бери, що хочеш, каже той, хто є

добре навчений і справді скромний, для Того, хто дає і забирає. І воно є

не через рішучу й рішучу постанову, що він це говорить, а в

просто любов і смиренна покора.

XVII. Тому живіть так само байдуже до світу і до всіх мирських предметів, як

той, хто живе сам-один на якомусь пустельному пагорбі. Для чи тут,

або там, якщо весь світ буде лише одним містом, це не має великого значення для

місце. Нехай вони побачать і побачать людину, це справді людина, яка живе

відповідно до справжньої природи людини. Якщо вони не можуть терпіти мене, нехай

вбий мене. Бо краще б померти, ніж так жити, як вони

тебе.

XVIII. Зробіть так, щоб це більше не було предметом суперечки чи дискурсу, що таке

прикмети і прикмети доброї людини, а справді й власне бути

такий.

XIX. Завжди представляти собі; і поставити перед тобою обидва

загальний вік і час світу, і вся його субстанція. І як

все, що стосується цих речей, є єдиним для їхньої сутності

найменшого насіння, яке є: і за їх тривалість, як обертання

товкачиком у ступці приблизно один раз. Потім зосередити свій розум на кожному

конкретний об'єкт світу, і уявити його (як він насправді є) як

вже перебуваючи в стані розпаду та зміни; доглядаючи за деякими

вид або гниття, або дисперсії; або що там ще, це

це смерть, так би мовити, всього в його власному роді.

XX. Розгляньте їх через усі дії та заняття їхнього життя:

як коли вони їдять, так і коли сплять: коли вони в акті

необхідне виправдання, і коли в акті хтивості. Знову ж таки, коли вони

або перебувають у найбільшій радості; і в середині всіх своїх

пишність і слава; або будучи розгніваним і незадоволеним, у великому стані та величі,

як з високого місця, докоряють і докоряють. Як підло і рабсько, але

Нещодавно їм було приємно, що вони могли прийти до цього;

і через дуже короткий час яким буде їхній маєток, коли прийде смерть

одного разу схопив їх.

XXI. Це найкраще для кожного, що посилає загальна природа всіх

до кожного, і тоді найкраще, коли вона надішле це.

XXII. Земля, каже поет, часто довго живе після дощу. Так і є

славне небо часто бажає впасти на землю, що стверджує а

взаємне кохання між ними. І так (кажу я) світ несе а

певна прихильність любові до всього, що станеться з твоїм

прихильності мої погодяться, о світе. Те саме (і ніяке інше).

об'єкт мого бажання бути твоїм. Тепер, коли світ любить це

це дійсно правда, так це, як зазвичай кажуть і визнають, коли,

відповідно до грецької фрази, наслідованої латинянами, речей, які використовувалися

бути, ми зазвичай кажемо, що вони люблять бути.

XXIII. Або ти продовжиш жити таким чином, і все,

до якого ти так довго звик і тому терпимо: або ти

чи йдеш на пенсію, чи залишаєш світ, і це за власним бажанням, а потім

ти маєш свій розум: або життя твоє відсічеться; і тоді можеш радіти

що ти закінчив свою роботу. Одне з них має бути. Будь таким

хорошого комфорту.

XXIV Нехай завжди з'являється і буде очевидним тобі, що самотність,

і пустельні місця, які багато філософів так шанували і вплинули на них,

самі по собі, але таким чином і таким чином; і що все це для них

які живуть у містах і спілкуються з іншими, оскільки вони однакові

скрізь, щоб їх можна було побачити й спостерігати: для тих, хто сам пішов на пенсію

на вершину гір і в пустельні гавані, або в яку іншу пустелю і

населених місць. Бо всюди, де ти хочеш, ти зможеш швидко

знайдіть і застосуйте це до себе; що Платон говорить про свого філософа в а

місце: як приватний і у відставці, сказав він, ніби він був закритий і

закритий приблизно в якомусь пастушому будиночку, на вершині пагорба. Там поруч

поставити собі ці питання або ввійти в ці

міркування: Яка моя головна і головна частина, яка має владу над

решта? Що є теперішнім майном цього, як я його використовую; і що є

це, про що я його використовую? Чи це тепер безпричинно чи ні? Чи безкоштовно,

і розділені; або так прикріплені, так застиглі та зрощені, як це було

з тілом, що воно коливається рухами та нахилами його?

XXV. Хто втікає від свого пана, той втікач. Але закон є

кожен господар. Тому той, хто відмовляється від закону, є втікачем. Отже

чи він, хто б він не був, вибачається, сердиться, чи боїться, чи за

все, що було, є або буде за його призначенням, хто

є Господом і Правителем Всесвіту. Бо він справді і належним чином є

Νόμος, або закон, як єдиний

νέμων, або розподільник і розподільник усього

речі, які трапляються з будь-ким протягом його життя—що б не було тоді

або шкодує, сердиться, або боїться, це втікач.

XXVI. Від людини насіння, що колись кинуте в утробу, людина не має

більше робити з цим. Інша справа має успіх, і береться за роботу, і

вчасно доводить дитину (той чудовий ефект від такого початку!) до

досконалість. Знову людина пропускає їжу через горло; і то раз

вниз, він більше не має до цього діла. Інша справа має успіх і

розподіляє цю їжу в почуття і почуття: в життя і

у силу; і робить разом з цим багато інших чудових речей,

що належать людині. Ці речі тому, що так таємно і

невидимо створений і здійснений, ти повинен використовувати, щоб споглядати і

споглядати; і не тільки самі речі, але й силу

які вони здійснюються; щоб ти міг побачити це, хоч і не з

очима тіла, але настільки ясно і видимо, наскільки ти можеш бачити і розрізняти

зовнішня дієва причина депресії та підвищення чого-небудь.

XXVII. Завжди пам'ятайте і міркуйте з собою; як все, що зараз

є, були до цього часу багато за тим самим видом і за тим самим

мода, яка зараз є: і так думати про те, що буде

далі також. До того ж і цілі драми, і одноманітні сцени, або сцени

що осягають життя та дії людей одного покликання та

професії, стільки, скільки ви знаєте на власному досвіді, або

читанням стародавніх історій; (як і весь двір Адріана,

весь двір Антоніна Пія, весь двір Філіппа, що з

Олександра, що Креза): поставити їх усіх перед очима. для вас

ви побачите, що всі вони лише одного сорту та моди: лише те, що

акторами були інші.

XXVIII. Як свиня, що кричить і кидається, коли їй перерізають горло, до душі

себе кожен, хто сумує за будь-яку мирську річ і бере на себе.

Таким є також той, хто на своєму ложі самотньо оплакує нещастя

це наше земне життя. І пам'ятайте про це, що До розумних створінь

тільки це дано, щоб вони могли охоче і вільно підкорятися

Провидіння: але цілковита покора є необхідністю, нав’язаною всім

істот однаково.

XXIX. За що б ти не брався, подумай про це сам,

і запитайте себе: що? бо я більше не робитиму цього, коли помру,

Тож мусить смерть здаватися мені тяжкою?

XXX. Коли ти зараз же ображаєшся провиною будь-якої людини

розмірковувати над собою; і подумай, у чому ти сам винен

той самий вид. І ти теж, можливо, вважаєш це щастям

бути багатим, або жити в насолоді, або бути хваленим і хваленим тощо

решта зокрема. Для цього, якщо ти будеш згадувати, ти будеш

швидше забудь свій гнів; особливо коли в той же час це також повинно

згідний з твоїми думками, що він був обмежений своєю помилкою та невіглаством

так і робити: бо як він може вибирати, поки він такої думки? Зроби ти

отже, якщо можеш, забери від нього те, що змушує його робити

як він це робить.

XXXI. Коли ти бачиш Сатирона, подумай про Сократика та Євтиха, або

Гімен, а коли Євфрат, подумайте про Євтихія, а Сильвана, коли

Алкіфрон, Тропеофор, коли Ксенофонт, Критон або Север. І коли

ти дивишся на себе, уявляєш собі те чи інше з

Цезарі; і так для кожного, того чи іншого, що був для маєтку

і відповідальна йому професія. Тоді нехай це прийде тобі на думку

той самий час; і де вони всі зараз? Ніде чи ніде? Бо так буде

ти в будь-який час зможеш сприймати, як усі мирські речі є, але як

дим, що зникає: або, справді, просто ніщо. Особливо, коли ти

згадай також про те, що все, що було змінено одного разу, ніколи не зміниться

будь знову, доки світ існує. А ти тоді як довго будеш

терпіти? І чому тобі цього недостатньо, якщо доброчесно і як годиться

тобі, ти можеш пройти ту частину часу, якою б малою вона не була

призначено тобі?

XXXII. Яким предметом і яким життям ти займаєшся?

стільки бажання позбутися. Для всіх цих речей, які вони, але годяться

предмети для розуміння, що бачить усе відповідно до його

справжню природу, на яку можна вправлятися? Тож наберіться терпіння до цього часу

(як сильний шлунок, який перетворює все на свою власну природу; і як а

великий вогонь, який перетворюється на полум'я та світло, що б ти не кинув

в нього) ти зробив ці речі також знайомими і як би природними

до тебе.

XXXIII. Нехай ніхто не може сказати про тебе по правді, що ти

мистецтво не по-справжньому просте, чи щире й відкрите, чи не добре. Нехай буде

обманутий ким би він не мав такої думки про тебе. для

все це залежить від тебе. Бо хто тобі має заважати

бути дійсно простим чи хорошим? Ви тільки вирішите не робити цього

жити, чим не бути таким. Бо справді, це також не відповідає розуму

що він повинен жити, що не є таким. Що ж тоді може на це вплинути

теперішнього випадку відповідно до найкращої причини та розсуду

чи зроблено? Бо що б це не було, у твоїх силах або зробити це, або зробити

скажи це, а отже, не шукай жодних прикидань, начебто ти й був

перешкоджали. Ти ніколи не перестанеш стогнати й скаржитися до тих пір

як те, яке задоволення для хтивих, нехай буде тобі, робити в

все, що представляє себе, все, що може бути зроблено відповідно і

відповідає належній конституції людини, або людині, якою вона є людина.

Бо ти повинен порахувати це задоволення, яким би воно не було, щоб ти міг

чини відповідно до своєї природи. А для цього підійде кожне місце

тебе. Циліндру, або ролику, рухатися не дано

скрізь відповідно до свого власного руху, як ні до води,

ні до вогню, ні до будь-якої іншої речі, яка є простою

природний, або природний і чутливий; але не раціонально для багатьох речей там

це може перешкодити їхній діяльності. Але розуму і розуміння

це належний привілей, що відповідно до його власної природи, і як це

сама воля, вона може пройти крізь кожну перешкоду, яку знайде, і втриматися

прямо вперед. Постав перед очима це щастя

і щастя твого розуму, завдяки якому він здатний пройти через усе,

і здатний на будь-які рухи, як вогонь, угору; або як

камінь вниз, або як циліндр через те, що є

похилий: задовольняйся цим і не шукай нічого іншого. для

всі інші види перешкод, які також не є перешкодами для вашого розуму

вони властиві тілу або просто виходять з думки, розуму

не чинячи того опору, який мав би, але підло й боягузливо

терпіння бути зірваним; і самі по собі не можуть ні рани, ні

зробити будь-яку шкоду взагалі. Інакше він змушений, кого б він не зустрів

з будь-яким із них стати гіршим, ніж був раніше. Бо так у всіх

інші суб'єкти, які вважаються шкідливими для них, через що вони є

стало гірше. Але тут, навпаки, людина (якщо вона добре їх використовує

що він повинен) є скоріше кращим і більш похвальним для будь-якого з

такі перешкоди, ніж інакше. Але загалом пам'ятайте про це

ніщо не може завдати шкоди природному громадянину, що не завдає шкоди місту

ані нічого, що зашкодить місту, що не шкодить закону

себе. Але жодна з цих втрат чи зовнішніх перешкод не завдає шкоди

саме право; або, суперечать цьому курсу справедливості та справедливості, через

які громадські суспільства підтримуються: і тому вони не завдають шкоди

або місто, або громадянин.

XXXIV. Як той, кого вкусив скажений пес, боїться майже всього

що бачить: так тому, кого догмати колись укусили або в кого

справжнє знання справило враження, майже все, що він бачить або

читання, будь воно коротким чи звичайним, дає гарну пам’ятку; до

звільни його від усякого горя й страху, як у поета: «Віють вітри».

на деревах, і їхнє листя падає на землю. Потім займіться деревами

знову починають розпускати бруньки, і до весни вони пускають нові гілки.

Так само і покоління людей; одні приходять на світ, а інші виходять

цього.' З цього листя твої діти. І вони ще й аплодують

тобі так серйозно, або, що аплодують твоїм промовам, з тим, що їх зазвичай

акламація,

ἀξιοπίστως, о мудро

говорив я і добре говорю про тебе, як з іншого боку, ті, що пристають

щоб не проклинати тебе, ті, що приватно і таємно зневажають і глузують

ти, вони теж лише листя. А також ті, що слідуватимуть, у чиєму

спогади імена чоловіків, відомих після смерті, зберігається, вони але

не залишає жодного. Бо так само і з усіма цими мирськими речами. їх

приходить весна, і вони пускаються. Потім дме вітер, і вони йдуть

вниз. А потім замість них вирощують інші з дерева або звичайні

питання всіх речей, як до них. Але терпіти хоч якийсь час, є

спільне для всіх. Чому ж тоді ти маєш так щиро шукати або

ці речі, чи відлетіти від них, ніби вони повинні тривати вічно?

Ще трохи, і твої очі закриються, а йому й те

несе тебе в могилу, інший оплакуватиме через деякий час.

XXXV. Гарне око повинно бути добре, щоб бачити все, що має бути видно, а ні

тільки зелені речі. Бо це властиво боліти очам. Так має бути добрий слух,

і хороший запах будьте готові до всього, що можна почути або відчути:

і добрий шлунок такий же байдужий до всякої їжі, як жорна,

до всього, для чого вона була створена, щоб подрібнити. Як готовий, тому має бути звук

будь розуміння того, що станеться. Але той, хто каже: «О, це мій».

діти можуть жити! і, о, якби всі люди хвалили мене за все, що я

робити! це око, яке шукає зелене; або як зуби, після того, що

є ніжним.

XXXVI. Немає жодної людини, яка була б настільки щаслива від своєї смерті, крім деяких

тих, хто з ним, коли він помре, буде готовий радіти його

передбачуване лихо. Чи справді він був доброчесним і мудрим? буде там

не знайдеться той чи інший, хто так скаже собі; «Ну тепер о

нарешті я відпочину від цього педагога. Він насправді не зробив інакше

багато турбує нас, але я досить добре знаю, що в його серці він зробив багато

засуджуйте нас». Так вони будуть говорити про доброчесних. Але щодо нас, на жаль, я

скільки там речей, для яких є багато таких, які хотіли б бути

позбутися нас. Отже, якщо ти будеш думати про те, коли б ти не помрав,

ти помреш охочіше, коли будеш думати з собою; я

Тепер я маю піти з того світу, в якому ті, що були моїми найближчими

друзі та знайомі, ті, за кого я так часто страждала

за кого молився, і про кого я так піклувався, навіть вони хотіли б мене

помирають, сподіваючись, що після моєї смерті вони житимуть щасливіше, ніж жили

раніше. Чого тоді будь-яка людина повинна прагнути продовжувати тут продовжувати?

Проте, коли б ти не помер, ти не повинен бути менш добрим і люблячим

їм за це; але, як і раніше, бачити їх, продовжувати бути їхнім другом, щоб

побажай їм добра, і лагідно, і ніжно нести себе до них, але

але так, щоб, з іншого боку, це не змусило вас ще більше небажати померти.

Але як це відбувається з тими, хто вмирає легкою швидкою смертю, чия душа

незабаром відділений від їхніх тіл, так має бути і твоє відділення від них. до

ці природа об’єднала і приєднала мене: тепер вона розлучає нас; Я готовий

відходять, як від друзів і родичів, але все ж без небажання або

примус. Бо це також згідно з Природою.

XXXVII. Використовуйте себе; так часто, як ти бачиш, що будь-яка людина робить щось,

зараз (якщо це можливо) сказати собі: Який кінець цієї людини?

у цьому його вчинку? Але почніть цей курс перш за все з себе, і

старанно досліджуй себе в усьому, що робиш.

XXXVIII. Пам'ятайте, те, що змушує людину працювати, і має силу

над прихильностями малювати їх або в одну, або в іншу сторону, не можна

будь-яка зовнішня річ належним чином, але те, що приховано всередині кожної людини

догмати та думки: Те, то риторика; це життя; що (до

говорити правду) є сама людина. А тіло твоє, як посудина чи футляр,

оточує тебе та численні та цікаві інструменти, які він має

приєднані до нього, нехай вони не тривожать твої думки. Для себе вони

є але як теслярська сокира, але що вони народжені з нами, і

природно прилипає до нас. Але інакше, без внутрішньої причини, що

має силу рухати їх і стримувати їх, ці частини складаються з

самі нам не потрібні більше, ніж човник сам по собі

ткач, або перо письменнику, або батіг кучеру.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

КНИГА ОДИНАДЦЯТА

I. Природними властивостями та привілеями розумної душі є: Це

вона бачить себе; що вона може замовляти, і складати себе: що вона робить

сама, як сама забажає: щоб вона сама пожинала свої плоди,

тоді як рослини, дерева, нерозумні істоти, будь-які плоди (будь то

або плоди належним чином, або аналогічно тільки) вони приносять, вони приносять їх

іншим, а не собі. Знову; будь-коли і де завгодно,

Рано чи пізно її життя закінчується, але все одно у неї є свій кінець. для

це не з нею, як з танцюристами та гравцями, ким вони є

переривається в будь-якій частині їх дії, вся дія має бути обов’язковою

недосконалий: але вона в якій частині часу чи дії, щоб вона не була здивована,

може зробити те, що вона тримає в руках, що б це не було, завершеним і

повна, щоб вона могла піти з тим комфортом: «Я жила; ні

я хочу щось із того, що справді належало мені». Знову вона

охоплює весь світ і проникає в суєту і пусту

за її межами (бажаючи сутності та міцності) і розтягується

до нескінченності вічності; і революція чи реставрація о

всі речі після певного періоду часу в тому самому стані та місці, що й

раніше вона обдумує і осягає в собі; і вважає

при цьому, і ясно бачить це, що ні ті, хто піде за нами,

побачить щось нове, чого не бачили ні ми, ні ті, що були раніше,

щось більше, ніж ми: але щоб той, хто колись досяг сорока (якщо він має

будь-яка дотепність взагалі) може певним чином (бо вони всі одного роду) побачити

все, як минуле, так і майбутнє. Як це властиво, так і природно для душі

людини любити ближнього, бути правдивою і скромною; і нічого не розглядати

стільки, скільки сама: що також є властивістю закону: за допомогою якого

як виявляється, здоровий розум і справедливість приходять до одного, і

отже, що справедливість є головною справою, що розумні створіння повинні

запропонувати собі як свою мету.

II. Приємна пісня або танець; вправа Панкратіаста, спортивна та

ти не будеш сильно захоплений, тобою легко зневажатимуть; якщо

гармонійний голос ти розділиш на стільки окремих звуків

воно складається, і кожен окремо повинен запитати себе; чи

той чи інший звук це те, що так перемагає тебе. Бо ти будеш

соромно за це. І тому, на сором, якщо ти відповідно розглядатимеш це,

кожен конкретний рух і поза окремо: і так для борця

вправи теж. Взагалі тоді, як би там не було, крім чесноти, і те

речі, які походять від чесноти, на які ти підлягаєш сильному впливу

з, запам'ятайте зараз таким чином розділити його, і таким чином поділу,

у кожній окремій досягти презирства цілого. Це ти

потрібно також перенести та застосувати до всього вашого життя.

III. Та душа, яка завжди готова, навіть зараз зараз (якщо потрібно) з

тіло, чи то шляхом згасання, чи розсіювання, чи продовження в

інше місце та маєток, яке буде розділено, яке це благословення та щастя! Але

ця готовність, вона повинна виходити, а не з упертого і

безапеляційна рішучість розуму, насильно й пристрасно налаштована

Опозиція, як це зазвичай буває у християн; але з особливого судження; з

розсудливість і серйозність, щоб інших також можна було переконати і привернути

такий же приклад, але без шуму і пристрасних вигуків.

IV. Чи зробив я щось благодійне? тоді мені це вигідно. див

щоб це при всіх нагодах могло з'являтися у вашому розумі, і ніколи

перестати думати про це. Яка твоя професія? бути хорошим. І як треба

це добре здійснити, але за допомогою певних теорем і доктрин; деякі

Щодо природи Всесвіту, а деякі Щодо належного і

особливості конституції людини?

V. Трагедії спочатку були запроваджені, щоб пам’ятати людей

мирських шансів і втрат: що ці речі звичайні

Природа так склалася: люди були дуже задоволені

в захваті від таких нещасних випадків на цьому етапі, не від того ж

у вищій стадії бути засмученим і засмученим: бо тут ви бачите, що є

кінець усім таким речам; і що навіть ті, що так скорботно кричать до

Cithaeron, повинен терпіти їх за всі їхні крики та вигуки, а також

інші. І справді багато хорошого сказано цими поетами; як

це (наприклад) чудовий уривок: «Але якщо так, то я і мої

Боги знехтували двома дітьми, і для цього у них є певна причина

що,' і т.д. І знову: «Тобі буде мало користі від бурі та люті».

проти самих речей' і т.д. Знову ж таки: «Жити своє життя, як а

стиглий колосок;' і все, що в них можна знайти, це є

той же вид. Після трагедії привезли античну комедію, яка

мав свободу оскаржувати особисті вади; тому через

це її свобода та свобода слова дуже корисна та ефективна, щоб

стримувати людей від гордині та зарозумілості. До чого це було, того Діогена

взяв на себе таку ж свободу. Після цих, які були або Середня, або

Нову комедію визнали за, але лише (або принаймні здебільшого) за

насолода й насолода цікавого й чудового наслідування? «Це буде

викрасти; подивіться на це' тощо. Чому, ніхто не заперечує, але це також

мати деякі хороші речі, з яких це може бути одне: але весь дрейф і

основа того роду драматичної поезії, що це інше, як не ми

сказали?

VI. Наскільки ясно тобі здається, що ти не маєш іншого шляху

життя могло б краще відповідати практиці справжнього філософа, ніж це саме

звичайно, що ти зараз вже в?

VII. Гілка, відрізана від того, що було поруч

його треба відрізати від цілого дерева: так розділена людина

від іншої людини, відділяється від усього суспільства. Гілка зрізана

іншим, а той, хто ненавидить і противиться, відрізається від свого

сусіда, і не знає, що в той же час він відділяє себе від

ціле тіло, або корпорація. Але в цьому є дар і милість Божа

Автор цього суспільства, в якому, колись відрізані, ми можемо рости разом і

знову стати частиною цілого. Але якщо це трапляється часто, це нещастя

що чим далі людина ведеться в цьому розподілі, тим важче їй бути

возз'єднані та відновлені знову: і однак гілка, яку колись зрізали

потім був щеплений, садівники можуть сказати вам, що це не те, що

спочатку проросли разом і все ще тривали в єдності тіла.

VIII. Зростати разом, як гілки, у справі добра

листування і прихильність; але не в питаннях думок. Вони що

будуть протистояти тобі у твоїх правильних курсах, оскільки це не в їхній владі

відверне тебе від твоєї доброї дії, тож нехай це не відверне тебе від

твоя добра прихильність до них. Але нехай це буде твоєю турботою, щоб зберегти себе

постійний в обох; як у правильному судженні та дії, так і в істинному

лагідність по відношенню до них, що будь-який намагатиметься перешкодити

або принаймні буде незадоволений тобою за те, що ти зробив.

Бо зазнати невдачі в будь-якому (або в тому, щоб здатися через страх, або в

інший відмовитися від своєї природної прихильності до нього, який за своєю природою є і тим, і іншим

твій друг і твій родич) є однаково низьким і дуже смакує

вдача боягузливого солдата-втікача.

IX. Неможливо, щоб якась природа була нижчою від мистецтва,

оскільки всі мистецтва наслідують природу. Якщо це так; що найдосконаліший

і загальна природа всіх природ повинна в її дії не вичерпуватися

майстерність мистецтв, вкрай малоймовірно. Тепер це спільне для всіх мистецтв, до

зробити те, що гірше, заради кращого. Набагато більше, ніж це робить

звичайна природа робить те саме. Звідси перша підстава справедливості. Від

справедливість всі інші чесноти мають своє існування. Бо справедливості бути не може

збережеться, якщо ми зосереджуємося на мирських думках і почуттях

речі; або бути схильним до обману, або необдуманим і непостійним.

X. Самі речі (які ти кладеш, щоб отримати або уникнути

щоб стільки клопоту) не приходять до вас самі; але ти певним чином

пішов до них. Тоді дозвольте своїм власним судженням і думці щодо них

речі бути в спокої; а щодо самих речей, то вони стоять на місці і

тихо, без жодного шуму та ворушіння; і так повинні всі переслідувати і

політ припинити.

XI. Тоді душа, як Емпедокл порівнює її, схожа на сферу або

кулі, коли вона вся однієї форми й фігури: коли вона ні жадібно

тягнеться ні до чого, ні підло стискається, або

лежить рівно і пригнічено; але все світить світлом, яким вона бачить

і подивіться на справжню природу, як всесвіту, так і її власну природу

зокрема.

XII. Хтось мене зневажатиме? нехай дивиться на те, на яких підставах він

робить це: моя турбота буде про те, щоб я ніколи не був знайдений або роблю, або

говорити все, що справді заслуговує на презирство. Хтось мене ненавидить? нехай

він дивиться на це. Я зі свого боку буду добрим і люблячим до всіх і навіть

тому, хто ненавидить мене, ким би він не був, я буду готовий показати його

помилка, не через доказ чи демонстрацію мого терпіння, а

простодушно й лагідно: таким був той знаменитий Фокіон, якщо так

не лукавив. Бо це внутрішньо, що ці речі повинні бути: що

Боги, які дивляться всередину, а не на зовнішній вигляд, можуть побачити а

людина справді вільна від усякого обурення і горя. За що це може бути боляче

тобі все, що зробить будь-хто інший, доки ти можеш це робити

що є правильним і відповідає вашій власній природі? Чи не хочеш ти (чоловік

повністю призначений бути як тим, що, так і як того вимагає спільне благо)

прийняти те, що зараз залежить від природи всесвіту?

XIII. Вони зневажають один одного, але прагнуть догодити один одному:

і в той час як вони прагнуть перевершити один одного у світській пишності та

величі, вони найбільше принижують і проституюють себе в своїй кращій частині

один до одного.

XIV. Який він поганий і нещирий, що каже, я вирішив нести

Я буду ставитися до вас з усією винахідливістю та простотою. о чоловік,

що ти маєш на увазі! для чого потрібна ця твоя професія? річ

сама це покаже. Це має бути написано на твоєму лобі. Не раніше

твій голос чути, ніж твоє обличчя має бути в змозі показати, що в ньому

твій розум: навіть як той, кого люблять, зараз знає з погляду його

кохана, що в неї на думці. Таким він повинен бути для всього світу, тобто

по-справжньому простий і добрий, як той, чиї отвори на руках образливі, той хто завгодно

стоїть поруч, як тільки він наближається до нього, може ніби відчути його запах

буде він чи ні. Але вплив простоти ні до чого

похвально. Немає нічого ганебнішого за підступну дружбу. вище

все, чого слід уникати. Однак справжня доброта, простота і

доброту не можна так приховати, але це, як ми вже сказали в самому

очі та обличчя вони покажуть самі.

XV. Жити щасливо – це внутрішня сила душі, коли вона зачеплена

з байдужістю, до тих речей, які є за своєю природою

байдужий. Щоб зазнати такого впливу, вона повинна розглядати всі мирські об’єкти

як розділене, так і ціле: пам’ятаючи при цьому, що жоден об’єкт не може сам по собі

породжує будь-яку думку в нас, жодна не може прийти до нас, але стоїть непорушно

і тихий; але це ми самі породжуємо і, так би мовити, друкуємо в собі

думки щодо них. Тепер у наших силах не друкувати їх; і

якщо вони заповзають і ховаються в якомусь кутку, то в наших силах їх витерти

вимкнено. Крім того, пам’ятаючи, що ця ваша турбота й обачність є

продовжувати, але на деякий час, і тоді твоє життя закінчиться. І що

повинен перешкоджати, але щоб тобі було добре з усім цим? Для якщо

вони будуть відповідно до природи, радійте ними, і нехай вони будуть приємними і

прийнятний для тебе. Але якщо вони проти природи, шукай те, що

відповідає твоїй власній природі, і незалежно від того, чи то твоя честь, чи ні,

використовуйте всю можливу швидкість для досягнення цього: бо жодна людина не повинна бути

звинувачували, шукаючи власного добра і щастя.

XVI. З усього ви повинні враховувати, звідки воно прийшло, з чого

речі, з яких він складається, і на що він буде змінений: що буде

її природа або те, на що вона буде схожа, коли зміниться; і що це

не може постраждати від цієї зміни. І для інших чоловіків теж

дурість чи злочестивість, щоб це не турбувало і не засмучувало тебе; перший

загалом таким чином; Що я маю про це? і що ми всі народжені

один для одного, а потім ще більше за іншим

розгляд; як баран перший у отарі овець, а бик у стаді

худоби, тому я народжений, щоб панувати над нею. Почніть ще вище, навіть з

це: якщо атоми не є початком усіх речей, чому вірити

нічого не може бути більш абсурдним, тоді ми повинні визнати, що є

природи, яка керує Всесвітом. Якщо така природа, то є всі

гірші речі створені заради кращих; і все краще один для одного

ради. По-друге, які вони люди на борту та на своїх ліжках,

і так далі. Але перш за все те, як їх нав’язують їхні думки

що вони тримають, робити те, що вони роблять; і навіть те, що вони роблять,

з якою гордістю та самовпевненістю вони це роблять. По-третє, якщо вони це зроблять

це справедливо, у вас немає причин сумувати. Але якщо ні

правильно, вони повинні робити це проти своєї волі, і

через просто незнання. Бо як, на думку Платона, жодна душа не робить

охоче помилятися, тому внаслідок цього ні це не робить нічого іншого, ніж це

слід, але проти її волі. Тому вони засмучені, коли б не вони

почути звинувачення в несправедливості, або в недобросовісності, або

жадібність або взагалі будь-які шкідливі дії щодо

їхні сусіди. По-четверте, що ти сам у багатьох грішиш

речі, а мистецтво навіть таке інше, як вони є. І хоч, можливо, ти

ти терпиш саму дію деяких гріхів, але ти маєш у собі

звичне ставлення до них, але це або через страх, або через марнославство,

або якась така інша амбітна дурна повага, ти стриманий.

По-п'яте, ти не розумієш, згрішили вони чи ні

ідеально. Бо багато чого робиться за допомогою стриманої політики; і

загалом людина повинна спочатку знати багато речей, перш ніж вона зможе по-справжньому і

розумно судити про дії іншої людини. По-шосте, коли завгодно

ти береш на себе тяжке або робиш велике горе, робиш мало

пам'ятайте тоді, що життя людини - це лише мить часу, і це

через деякий час ми всі будемо в своїх могилах. По-сьоме, що це не так

самі гріхи та провини, які належним чином турбують нас; для них

мають своє існування лише в їхній свідомості та розумінні, що зобов’язуються

їх; але наші власні думки щодо цих гріхів. Зніміть тоді і будьте

задовольняючись розлучитися з твоєю зарозумілістю, що це прикро,

і Ти усунув свій гнів. Але як мені його видалити? як?

міркуючи з собою, що це не соромно. Бо якщо те, що є

соромно, не будь єдиним справжнім злом, ти також будеш керований

поки ти дотримуєшся загального інстинкту природи, щоб уникнути цього

що є зло, чинити багато несправедливого, і стати злодієм, і

будь-що, що сприятиме досягненню твоїх намічених мирських цілей.

По-восьме, скільки речей може і часто відбувається після таких нападів

гнів і горе; самі по собі набагато тяжкіші, ніж ті самі речі

через що ми так засмучені чи злі. По-дев’яте, ця лагідність є річчю

непереможний, якщо він правдивий і природний, і не зачеплений або

лицемірний. Бо як буде навіть найлютіший і злий, що ти

зачаєш, зможеш утриматися проти тебе, якщо ти будеш ще

залишайтеся лагідними та люблячими до нього; і то навіть у той час, коли він

збираючись зробити тобі погано, ти будеш добре налаштований і в доброму настрої,

з усією лагідністю навчати його та краще наставляти? Що стосується

приклад; Сину мій, ми не для цього народжені, щоб ображати і дратувати один одного;

тобі буде боляче, а не мені, сину мій: і тому показати йому насильно і

повністю, що це так насправді: і що бджоли не роблять цього поодинці

інший, ні будь-які інші істоти, які від природи є товариськими. Але це

ти повинен робити це не насмішкувато, не шляхом випробовування, а ніжно

без різких слів. Ви також не повинні робити це шляхом

вправи або показухи, щоб ті, хто поруч і слухає тебе, могли захоплюватися

тобі: але так завжди, щоб ніхто не був у цьому втаємничений, крім нього самого: так,

хоч одночасно присутні більше. Ці дев'ять особливо

голови, як стільки подарунків від муз, дивись, щоб ти добре запам'ятав: і

почни одного дня, поки ти ще живий, стати справжньою людиною. Але на

іншу сторону ти повинен бути уважним, щоб лестити їм, як і гніватися

з ними: бо обидва однаково немилосердні й однаково шкідливі. І в

твої пристрасті, візьми це зараз до свого розгляду, що гніватися означає

не частина людини, але бути лагідним і ніжним, як це смакує

більше людяності, отже, більше мужності. Що в цьому є сила і

нерви, або енергійність і сила духу: з них гнів і обурення

зовсім порожній. Бо все ближче до безстрасності, до

ближче до влади. І як горе походить від слабкості, так само

гнів. І той, і той, хто сердиться, і той, хто сумує, отримали а

рани, і боягузи ніби піддалися їм

прихильності. Якщо ти також хочеш мати десяту частину, прийми цю десяту частину від

Геркулес, провідник і вождь муз: це роль божевільної людини

подивіться, щоб не було на світі злих людей, бо це так

неможливо. Тепер для чоловіка, щоб жити досить добре, це повинно бути

злих людей у світі, але не терпіти, щоб хтось переступив

проти себе, проти будь-якої справедливості, і справді тиранічний.

XVII. Чотири кілька схильностей або схильностей розуму і

розуміння, яке, щоб бути обізнаним, ти повинен уважно спостерігати: і

коли б ти їх не виявив, ти повинен їх виправити, кажучи

себе щодо кожного з них, Ця уява не потрібна;

це немилосердно: це ти будеш говорити як чужий раб, або

інструмент; від якого нічого не може бути безглуздішим і абсурднішим: для

по-четверте, ти повинен різко перевірити і докоряти собі; за те, що ти робиш

терпіти цю більш божественну частину в собі, щоб стати підвладним і огидним

ця більш неблагородна частина твого тіла, а також грубі пожадливості та похоті

цього.

XVIII. Яка б частина повітря чи вогню не була в тобі,

хоча за своєю природою воно тяжіє вгору, підкоряючись тим не менше

за постановою всесвіту, він перебуває тут, унизу, у цьому змішаному тілі. Отже

все, що є в тобі, або земляне, або вологе, хоча за своєю природою воно схильне

вниз, але це проти своєї природи як підняте вгору, так і стоячи,

або послідовний. Так слухняні навіть самі стихії

всесвіту, терпляче перебуваючи скрізь (хоча проти своєї природи).

розміщуються, до тих пір, поки не пролунає звук їхнього відступу та роз’єднання.

Хіба це не прикро, що тільки твоя розумна частина повинна бути

неслухняний і не повинен терпіти, щоб зберегти своє місце: так, хоч би це було

нічого не заборонено, що суперечить йому, але тільки те, що є

за своєю природою? Бо ми не можемо сказати про це, коли воно неслухняне,

як ми кажемо про вогонь або повітря, що воно прагне вгору до свого властивого

елемент, бо тоді все йде зовсім навпаки. Для руху в

розум до будь-якої несправедливості, або нестриманості, або до смутку, або до страху, є

не що інше, як відокремлення від природи. Також коли розум засмучений

бо все, що сталося божественним провидінням, тоді це й відбувається

так само покинути своє місце. Бо це було призначено для святості і

благочестя, яке особливо полягає в смиренному підпорядкуванні Богові та Його

провидіння у всьому; а також до справедливості: вони також є частиною

з тих обов'язків, які, будучи природними товариськими, ми зобов'язані виконувати; і

без якого ми не можемо щасливо спілкуватися один з одним: так і

дуже грунтовний і справді джерело всіх справедливих дій.

XIX. Той, хто не має однієї й тієї самої загальної мети, завжди такий же довгий

як він живе, не може завжди бути однією і тією самою людиною. Але

цього буде недостатньо, якщо ти не додаси також те, що має бути цим генералом

кінець. Бо як загальна зарозумілість і побоювання всіх тих речей, які

на якихось певних підставах більшість людей вважаються добрими, не можуть

бути одноманітним і приємним, але лише тим, що обмежене та стримане

деякі певні властивості та умови, як спільноти: щоб нічого не було

задумане добро, яке не є загальноприйнятим і публічним добром: такий мусить і кінець

також те, що ми пропонуємо собі, бути загальним і товариським. Для нього що

спрямовує всі свої особисті рухи та цілі до цієї мети, усі свої

дії будуть згодними і рівномірними; і тим самим буде все ще

той самий чоловік.

XX. Згадайте байку про сільську мишку та міську мишку, а також

великий страх і жах, що це було викликано.

XXI. Сократ мав звичай називати загальні уявлення та думки людей,

звичайні жуки світу: належний терор дурних дітей.

XXII. Лакедемонці на своїх публічних видовищах мали звичай призначати

місцями і формами для своїх чужинців у тіні вони самі були

задовольнятися сидіти будь-де.

XXIII. Що Сократ відповів Пердікці, чому він не прийшов

Він сказав: «Щоб не померти найстрашнішою смертю з усіх смертей».

тобто не в змозі відплатити за добро, яке було зроблено мені.

XXIV. У стародавніх містичних посланнях до Ефесян було

пункт, що людина завжди повинна мати на увазі те чи інше з

давні гідності.

XXV. Піфагорійці не вживали першої справи вранці

вони робили, щоб дивитися на небеса, щоб пам’ятати про них

які постійно і незмінно справді виконували своє завдання: як і поставити

себе на увазі порядку, або доброго порядку, і чистоти, і

гола простота. Бо жодна зірка чи планета не мають жодного покриття перед собою.

XXVI. Як виглядав Сократ, коли він любив підперезатися

Ксантіппа, його дружина, забрала його одяг і понесла його

за кордоном з нею, і що він сказав своїм колегам і друзям, які були

соромно; і з поваги до нього, побачивши, пішли самі

його таким чином прикрашали.

XXVII. Що стосується письма чи читання, тобі потрібно навчитися раніше

ти можеш зробити будь-яке: набагато більше в питанні життя. «Бо ти народився простим

раб, твоїх почуттів і грубих почуттів; злидні без навчання

усіх істинних знань і здорового розуму.

XXVIII. «Моє серце посміхнулося в мені». «Вони будуть звинувачувати навіть чесноту

себе; з огидними та образливими словами».

XXIX. Як вони довго шукають фіги взимку, коли їх немає; так

чи вони довго чекають дітей, перш ніж їх отримати?

XXX. «Як часто батько цілує свою дитину, він повинен сказати таємно

сам з собою (сказав Епіктет), "можливо, завтра він помре". Але

ці слова будуть зловісними. Ніяких зловісних слів (сказав він), які б щось означали

це природно: по правді кажучи, і вчинок не більш зловісний, ніж це, «до

зрізайте виноград, коли він дозрів». Зелений виноград, стиглий виноград, сушений

виноград, або родзинки: так багато змін і мутацій одного, а не в

те, що було не зовсім, а скоріше стільки кількох змін і

мутації не в те, що взагалі не має буття, а в те, що

ще не існує.

XXXI. «У вільної волі немає злодія чи грабіжника» з Епіктета;

Чиє це також: що ми повинні знайти певне мистецтво та метод

погоджуючись; і що ми завжди повинні дуже уважно спостерігати та прислухатися до них

нахили нашого розуму, щоб вони завжди були належним чином

стриманість і застереження, завжди милосердя, і відповідно до істини

вартість кожного наявного предмета. А щодо щирого бажання, то ми повинні

взагалі уникайте цього: і використовувати неприязнь лише в тих речах, що

повністю залежить від нашої волі. Йдеться не про звичайні дрібниці,

повірте, що вся наша сварка і суперечка є, але чи, з тим

вульгарні, ми повинні бути божевільними, або за допомогою філософії мудрі та тверезі,

сказав він. XXXII. Сократ сказав: «Що ти матимеш? душі

розумні чи нерозумні створіння? З розумного. але що? З тих

чий розум здоровий і досконалий? або тих, чий розум спотворений

і зіпсовано? З тих, чий розум здоровий і досконалий. Навіщо тоді праця

ти не для такого? Тому що ми їх уже маємо. Чого ж ви так прагнете

і сваритися між вами?»

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

ДВАНАДЦЯТА КНИГА

I. До чого б ти не прагнув у майбутньому, ти можеш це зробити навіть зараз

насолоджуйся і володій, якщо ти не заздриш собі своєму власному щастю. І

це буде, якщо ти забудеш усе минуле, і для майбутнього,

повністю покладайся на Божественне Провидіння, схиляйся і прикладайся

усі твої теперішні думки та наміри до святості та праведності. до

святість, охоче приймаючи все, що посилає Божественне

Провидіння, як те, що призначила природа всесвіту

тобі, який також призначив тебе для цього, що б це не було. до

праведність, коли говорити правду вільно і без двозначності; і в

роблячи все справедливо і обережно. Зараз у цьому хорошому курсі нехай

Тобі заважає чи чуже зло, чи думка, чи голос: ні, ні

почуття цієї твоєї розпещеної маси плоті: бо нехай те, що страждає,

дивитися на себе. Отже, коли б не настав час твого відходу

прийди, ти з готовністю залишиш усе і будеш поважати свій розум

тільки, і ця божественна частина твоя, і це буде твій єдиний страх,

не те, що колись ти перестанеш жити, але ти ніколи

почни жити за природою: тоді ти будеш справжньою людиною, гідною

того світу, з якого ти почався; тоді ти припиниш

бути чужинцем у своїй країні і дивуватися тому, що відбувається

щодня, як речі дивні та несподівані, і з тривогою залежать від дайверів

те, що не в твоїй владі.

II. Бог бачить наш розум і розуміння, оголені й оголені від них

матеріальні судини, і зовнішність, і весь земний шлак. Бо з Його простим

і чисте розуміння, Він проникає в наші найпотаємніші та найчистіші частини,

яка з Гіса, ніби водопроводом і каналом, спочатку витікала і

видається. Якщо ти також будеш робити це, ти позбудешся цього

різноманітний багаж, яким ти обтяжений. Для нього що

не зважає ні на своє тіло, ні на свій одяг, ні на своє житло, ні на будь-що

такі зовнішні меблі повинні забезпечити собі великий відпочинок і легкість.

У всьому є три речі, з яких ти складається; твоє тіло, твоє

життя і твій розум. З цих двох перших, поки твої, як

що ти зобов'язаний піклуватися про них. Але тільки третє це

який належним чином твій. Якщо тоді ти відокремишся від самого себе, тобто

від твого розуму, що б не робили чи говорили інші люди, чи що б то не було ти

ти сам досі або зробив, або сказав; і всі тривожні думки

щодо майбутнього та будь-чого, (що стосується або вашого тіла, або

life:) не підпадає під юрисдикцію вашої власної волі та будь-що в

звичайний хід людських випадковостей і нещасних випадків трапляється з тобою;

щоб твій розум (тримуючи себе розкутим і вільним від усього зовнішнього

випадкові заплутування; завжди в готовності до від'їзду:) буду жити

сама і для себе, роблячи те, що справедливо, приймаючи будь-що

трапляється, і завжди говорити правду; якщо я кажу, ти розлучишся

від твого розуму, будь-що через співчуття могло б приєднатися до нього, і весь час

як минуле, так і майбутнє, і зробиш себе в усіх відношеннях,

подібно до Емпедокла, його алегорична сфера, «кругла і кругова»,

і т. д., і не буде думати про більше життя, ніж те, що є зараз:

тоді ти справді зможеш провести решту своїх днів на вулиці

неприємності і відволікання; благородний і великодушний, і в доброму

прихильність і відповідність з тим духом, який у тобі.

III. Я часто задавався питанням, як це має статися, що кожна людина

люблячи себе найкраще, він повинен більше зважати на думку інших чоловіків

сам, ніж свій. Бо якщо будь-який Бог чи могильник, який стоїть поруч, повинен

накажи будь-кому з нас не думати нічого на самоті, крім того, що він повинен зараз

висловитися; жодна людина не змогла витримати це, хоча б один день. Так і робіть

ми боїмося більше того, що про нас подумають наші сусіди, ніж того, що ми самі.

IV. як так сталося, що Боги розпорядилися всім іншим

так добре і з такою любов'ю, слід наглядати за цією єдиною річчю, що

тоді як деякі дуже добрі люди уклали багато завітів, як

це було з Богом і багатьма святими діями та зовнішніми службами

своєрідне знайомство з Ним; що ці люди, коли вони померли,

ніколи не повинні бути відновлені до життя, але вимерти назавжди. Але це ти

можна бути впевненим, що це (якщо це дійсно так) ніколи б не було так

за наказом богів, якби було інакше. Бо звичайно так і було

можливо, якби це було більш справедливо і якби це відповідало природі,

природа всесвіту легко витримала б це. Але тепер тому що

це не так, (якщо це так, то це дійсно не так) будьте впевнені, що

це не було придатним, так повинно бути, бо ти бачиш себе, що зараз шукаєш

після цього, як вільно ти сперечаєшся і змагаєшся з Богом. Але

хіба Боги не були водночас справедливими й добрими у найвищому ступені, ти не наважуйся

тому міркуйте з ними. Тепер, якщо справедливо і добре, це не могло бути, що в

створення світу, вони повинні або несправедливо, або нерозумно наглядати

що завгодно.

V. Використовуйте себе навіть для того, що ви спочатку робите у відчаї

з. Для лівої руки ми бачимо, яка здебільшого лежить без діла, оскільки

не використовується; але тримає вуздечку сильніше, ніж права,

тому що до цього звикли.

VI. Нехай це будуть предмети вашої звичайної медитації: розглянути,

якими людьми ми повинні бути як для душі, так і для тіла, коли б не настала смерть

здивує нас: короткочасність цього нашого земного життя: величезна

величезність часу, який був раніше, і він буде після нас:

слабкість будь-якого мирського матеріального об'єкта: усі ці речі слід враховувати,

і бачите ясно в собі, все маскування зовнішнього зовнішнього

знімають і забирають. Знову ж таки, щоб розглянути ефективні причини

все: відповідні цілі та посилання на всі дії: у чому біль

себе; яка насолода, яка смерть: яка слава чи честь, як кожна людина

правдива й належна основа його власного відпочинку й спокою, а це ні

людині справді може перешкодити будь-який інший: що все лише зарозумілість і

думка. Що стосується використання твоїх догматів, то ти повинен нести себе в цьому

практика їх, скоріше як панкратіаст, або той, що в

водночас і бореться, і бореться руками і ногами, ніж гладіатор.

Для цього, якщо він втратить свій меч, яким він бореться, він пішов: тоді як

у іншого все ще вільна рука, яку він може легко повернути й керувати нею

його волю.

VII. Усе мирське ти повинен споглядати і розглядати, розділяючи їх

у матерію, форму та посилання, або їх належну мету.

VIII. Яка щаслива людина в цій своїй владі, яку їй дано

йому: що йому не потрібно робити нічого, крім того, що схвалить Бог, і що він

чи може задоволено обійняти все, що Бог посилає йому?

IX. Що б не трапилося звичайним ходом і наслідком

природні події, ані Боги (бо неможливо, щоб вони

свідомо чи мимоволі повинні робити щось погане), ні чоловіки (за це

це через незнання, а отже, проти їхньої волі, що вони роблять

щось погане) треба звинуватити. Тоді ніхто не повинен бути звинувачений.

X. Який він смішний і дивний, що дивується будь-що

відбувається в цьому житті в звичайному ході природи!

XI. Або доля (і це або абсолютна необхідність, і неминуче

указ; або поблажливе та гнучке Провидіння), або все просто випадково

плутанина, позбавлена будь-якого порядку та уряду. Якщо абсолютне і

неминуча необхідність, чому ти противишся? Якщо поблажливий і невблаганний

Провидіння, зроби себе гідним божественної допомоги і допомоги. Якщо все

бути простою плутаниною без будь-якого модератора чи губернатора, тоді ти маєш

привід привітати себе; що в такому загальному потопі замішання

ти сам отримав розумну здібність, за допомогою якої ти можеш

керувати власним життям і діями. Але якщо вас захопить

повінь, можливо, це твоє тіло, чи твоє життя, чи щось інше

що належить тим, хто захоплений: твій розум і розуміння

не може. Або так має бути, що світло свічки й справді згасає

яскравий і світлий, поки його не погасять: і повинна правда, і

праведність і стриманість перестають світити в тобі, поки ти сам

маєш якусь істоту?

XII. При зазнайстві та побоюваннях, що таке-то є

згрішили, так розсудіть себе; Що я знаю, чи це гріх

справді, як це здається? Але якщо так, то що я знаю, крім того, що він

сам уже засудив себе за це? І це все одне, ніби а

людина повинна дряпати і розривати власне обличчя, радше об’єкт співчуття

ніж від гніву. Знову ж таки, той, хто не хоче грішити порочною людиною, є

як той, хто не хотів би мати вологи в смоківниці, ані дітей

ні кінь іржати, ні щось інше, що в ході природи

є необхідним. Бо що йому робити з такою звичкою? Якщо ти

тому будь сильним і красномовним, виправ це, якщо зможеш.

XIII. Якщо це не підходить, не робіть цього. Якщо це неправда, не говоріть про це.

Завжди дотримуйтеся своєї власної мети та рішучості вільними від усякого примусу

і необхідність.

XIV. З усього, що представляється тобі, подумай про те, що

його справжня природа, і розкрити його, так би мовити, розділивши на

те, що є формальним: те, що є матеріальним: справжнє використання або мета цього,

і справедливий час, який він призначений, щоб тривати.

XV. Тобі давно пора зрозуміти, що є дещо в

ти кращий і божественніший, ніж твої пристрасті чи чуттєвість

апетити та пристрасті. Те, що зараз є предметом мого розуму, це страх,

чи підозра, чи хіть, чи щось подібне? Не робити нічого необдумано без

якийсь певний кінець; нехай це буде твоя перша турбота. Наступний, щоб не було іншого

мета, ніж загальне благо. На жаль! ще трохи, і тебе немає

більше: більше нічого не буде ні з того, що ти зараз бачиш, ні з

ті люди, які зараз живі, більше не будуть. Бо все від природи

призначений незабаром бути зміненим, перевернутим і зіпсованим, що інше

може досягти успіху в їхній кімнаті.

XVI. Пам'ятайте, що все – лише думка, і кожна думка залежить від вас

розум. Забери свою думку, а потім, як корабель, що врізався

у рукавах і в гирлі гавані панує спокій; все безпечно

і стійкий: затока, не здатна ні на які бурі й бурі: як поет

має це.

XVII. Ніякої операції він, припиняючи на час, не може бути по-справжньому

сказав терпіти будь-яке зло, тому що воно в кінці. Він теж не може

автор цієї операції; за це дуже респект, тому що його операція

знаходиться в кінці, кажуть, терпіти будь-яке зло. Таким же чином, ні

усе тіло всіх наших дій (яким є наше життя), якщо з часом воно припиниться, буде

сказано терпіти будь-яке зло саме з цієї причини, тому що воно в кінці; ні

він справді був погано вражений, що поставило крапку в цьому

ряд дій. Зараз цей час або певний період, залежить від

визначення характеру: іноді особливого характеру, як коли людина

померти старим; але природи взагалі, однак; частини якого таким чином

змінюючись один за одним, весь світ все ще залишається свіжим і новим.

Зараз це завжди найкраще та найбільш сезонне, що для блага

ціле. Таким чином, виявляється, що смерть сама по собі не може завдати нікому шкоди

зокрема, тому що це не ганебно (бо це також не є

річ, яка залежить від нашої власної волі, ані сама по собі суперечить загальному

добре) і взагалі, оскільки це і доцільно, і сезонно до всього,

що в цьому відношенні це повинно бути добре. Це також те, що є

принесені до нас за наказом і призначенням Божественного Провидіння; так

що той, чия воля і розум у цих речах йдуть разом з Божественним

постановою, і цією згодою його волі та розуму з Божественним

Провидіння ведеться і ведеться, так би мовити, Самим Богом; може справді

називати і шанувати

θεοφόρητος, або

божественно керований і натхненний.

XVIII. Ці три речі ти повинен завжди мати напоготові: перше

щодо твоїх власних дій, чи ти нічого не робиш бездіяльно або

інакше, ніж вимагають справедливість і справедливість: і щодо цих речей

що трапляється з тобою зовні, що або відбувається з тобою

випадковість чи провидіння; з яких двох звинувачувати або, однаково

проти розуму. По-друге, те, що схоже на наші тіла, поки ще грубо

і недосконалі, доки вони не оживляться: і від їхньої анімації, доки

їх закінчення: з яких речей вони складаються і в які речі

вони будуть розпущені. По-третє, наскільки марним усе буде здаватися

коли ти будеш споглядати на тебе, як би з висоти, дивлячись вниз

усі речі на землі та чудова мінливість, якій вони підвладні

до: враховуючи при цьому нескінченну велич і різноманітність

речі повітряні та речі небесні, які навколо нього. І то як

часто, дивлячись на них, ти все одно будеш бачити те саме: як

ті самі речі, тому така сама короткочасність усіх цих речей.

І ось, це те, чим ми так пишаємось і пихаємося.

XIX. Відкинь від себе думку, і ти будеш у безпеці. І що це таке

заважає тобі відкинути його? Коли ти засмучений чимось,

ти забув, що все відбувається відповідно до природи

всесвіт; і що його тільки це стосується, хто винен; і більше того,

що те, що зроблено зараз, це те, що завжди було зроблено в

світ, і буде зроблено коли-небудь, і зараз робиться всюди: як майже всі

люди пов'язані один з одним не по крові, ні по нащадку, але

одного розуму. Ти також забув, що розум кожної людини бере участь

Божества, і виходить звідти; і що ніхто не може належним чином назвати

нічого свого, ні його сина, ні його тіла, ні його життя; для цього

усі вони походять від Того, Хто є подателем усіх речей: це все

речі є лише думкою; що жодна людина не живе належним чином, але саме ту мить

часу, який зараз присутній. І тому ніхто, коли б він не був

можна правильно сказати, що дієта втрачає не більше, ніж мить часу.

XX. Нехай твої думки завжди набігають на них, хто колись заради чогось одного або

інші були зворушені надзвичайним обуренням; які колись були в

найвища висота або честі, або лиха; або взаємна ненависть і ворожнеча;

або будь-яке інше щастя чи стан. Тоді подумайте про те, що зараз

стати з усіх тих речей. Все перетворилося на дим; все на попіл, і а

проста байка; і, можливо, не так, як байка. Як і все, що є

ця природа, як Фабій Катулін на полі; Луцій Луп, і

Стертиній, у Баї Тіберій у Капреї та Велій Руф, і всі подібні

приклади палкого переслідування в мирських справах; нехай і ці забігають

твій розум одночасно; і наскільки огидний кожен предмет такої серйозності

пехте судове переслідування; і наскільки це приємніше для істинної філософії

полягає в тому, щоб людина виявляла себе в усьому, що пропонується; справедливо,

і помірковано, як той, хто слідує Богам з усією простотою. для,

щоб чоловік був гордим і високомірним, що він не гордий і високий

зарозумілий, має будь-який вид гордості та самовпевненості, найбільш нестерпний.

XXI. Тим, хто питає тебе: Де ти бачив богів, або як

ти напевно знаєш, що існують боги, яким ти так побожний

їх поклоніння? Відповідаю по-перше, що навіть на око вони є

певним чином видимим і очевидним. По-друге, я ніколи не бачив мою власну душу, але я поважаю і шаную її. Отже, для богів, мимо щоденний досвід їхньої сили та провидіння щодо них я та інші, я точно знаю, що вони є, і тому поклоняюся їх.

XXII. У цьому полягає щастя життя, щоб людина знала досконально справжня природа всього; в чому справа, і в чому його форма: всім своїм серцем і душею завжди робити те, що є справедливо, і говорити правду. Що тоді залишається, як не насолоджуватися життям хід і узгодженість добрих дій, одна за одною негайно успішно, і ніколи не переривався, хоча ніколи не так коротко?

XXIII. Є лише одне світло сонця, хоч воно й перехоплене стіни та гори та інші тисячі об’єктів. Є лише одне загальне субстанція всього світу, хоча вона укладена і стримана в кілька різних тіл, у нескінченній кількості. Є лише одне загальне душа, хоч і розділена на незліченні окремі сутності та природи. Отже є лише одна спільна інтелектуальна душа, хоча вона, здається, розділена.

А щодо всіх інших частин тих генералів, про які ми згадали, як або чутливі душі, або суб'єкти, ці самі по собі (як природно ірраціональні) не мають спільного взаємного посилання один на одного, хоча багато

з них міститься розум або розумна здатність, завдяки чому вони є

керував і керував. Але для кожного розсудливого розуму це особливо

природі, що воно має відношення до всього, що є її власним видом, і

бажає об'єднатися: не може також ця спільна прихильність або взаємна єдність

і листування, бути тут перехоплені або розділені, або обмежені

подробиці, як ті інші звичайні речі.

XXIV. Чого ти бажаєш? Жити довго. що? Насолоджуватися

операції чутливої душі; чи апетитного факультету? або б

ти ростеш, а потім знову зменшуєшся? Ви б довго могли говорити, щоб

подумай і поміркуй сам з собою? Що з усього цього здається тобі гідним

предмет твого бажання? Тепер, якщо з усіх цих ти знайдеш, що вони є але

мало варті самі по собі, продовжуйте до останнього, що є, у всьому

речі, щоб слідувати Богу та розуму. Але щоб людина сумувала, що по смерті він

буде позбавлений будь-якої з цих речей, є як проти Бога, так і проти розуму.

XXV. Наскільки це маленька частина величезної та нескінченної вічності

дозволено кожному з нас, і як скоро воно зникає в загальному

вік світу: загальної субстанції, а також спільної душі

яка мала частина призначена нам, і в якій невеликій частині

вся земля (так би мовити) це те, що ти повзаєш. Після того, як ви будете

правильно обдумав це з собою; фантазія не щось інше

у світі більше не мати будь-якої ваги та моменту, але це, робити те

тільки те, чого вимагає твоя власна природа; і пристосуватися до цього

які дає звичайна природа.

XXVI. Що таке теперішній стан мого розуміння? Бо тут лежить

все справді. Щодо всіх інших речей, то вони без мого компаса

власна воля: а якщо без компаса моєї волі, то вони як мертві

речі для мене, і як би просто дим.

XXVII. Серед іншого спонукати людину до презирства смерті

речі, має хорошу силу та ефективність, що навіть ті, хто поважав

Задоволення бути щастям і біль нещастям, однак, зробили багато з них

зневажати смерть як будь-що інше. І чи може йому смерть бути страшною, кому

це тільки здається добрим, що в звичайному ході природи є

сезонний? йому, кому, незалежно від того, багато чи мало його дій, так вони

be all good, is all one; і хто чи він бачить речі світу

бути завжди однаковим або протягом багатьох років, або лише протягом кількох років

зовсім байдуже? О чоловік! як громадянин ти жив і спілкувався

у цьому великому місті світу. Чи просто стільки років, чи ні, що

це для тебе? Ти жив (можеш бути впевненим) стільки, скільки закони

і накази міста необхідні; що може бути загальною втіхою для всіх.

Чому ж тоді тобі буде прикро, якщо (не тиран і не несправедливий

суди, але) та сама природа, яка привела тебе, тепер посилає тебе

світу? Неначе претор мав би справедливо звільнити його зі сцени,

якого він взяв діяти на деякий час. О, але вистава ще не завершена

кінець, є лише три акти, які ще діють? Ти добре сказав: бо в

питання життя, три дії - це вся п'єса. Тепер потрібно встановити певний час

вчинки кожної людини належать лише тому, хто спочатку був із твоїх

склад, тож тепер причина твого розпаду. Що стосується себе; ти

не повинен робити ні з тим, ні з іншим. Тоді йди своїм шляхом, задоволений і задоволений: для

так і Той, хто відпускає тебе.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

ДОДАТОК

ЛИСТУВАННЯ М. АВРЕЛІЯ АНТОНІНА ТА М. КОРНЕЛІЯ ФРОНТА[1]

М. КОРНЕЛІЙ ФРОНТ був римлянином за походженням, але провінційного походження,

будучи рідною для Цирти, в Нумідії. Звідти він емігрував до Риму на правління

Адріана і став найвідомішим ритором свого часу. Як а

прохач і оратор, якому сучасники вважали його мало чим гіршим

Сам Туллій і як вчитель його допомоги шукали для найзнатніших юнаків

Риму. Йому було доручено виховання М.

Аврелія та його колеги Л. Вера в дитинстві; і він був

був винагороджений за свої зусилля місцем у сенаті та консульським рангом

(143 рік нашої ери). Виконуючи свою професію, він став багатим; а якщо він

говорить про свої кошти як про невеликі [2]

він, мабуть, порівнює своє багатство з вельможами Риму, а не з

звичайний громадянин.

До нинішнього століття нічого не було відомо про роботи Фронто,

крім граматичного трактату; але в 1815 році кардинал Май опублікував номер

листів і деяких коротких есе Фронто, які він виявив у а

палімпсест в Мілані. Інші частини тієї ж MS. він знайшов пізніше в

Ватикан, весь зібраний

[1] Посилання зроблені на видання Naber, Leipzig (Trübner), 1867.

[2] Ad Verum імп. Aur. Caes., II, 7. і відредагований у 1823 році.

Зараз ми володіємо частинами його листування з Антоніном Пієм, з М.

Авреля, з Л. Вером, і з деякими його друзями, а також з кількома

риторичні та історичні фрагменти. Хоча жоден із більш амбітних

твори Фронто збереглися, їх достатньо, щоб підтвердити його

повноваження. Ніколи велика літературна репутація не була менш заслуженою. Було б

Важко уявити щось більш марне, ніж стиль і концепція

ці листи; явно цей чоловік був педантом без уяви та смаку.

Такий справді був вік, у якому він жив, і не дивно, що він був таким

до свого віку. Але в ньому, мабуть, було щось більше, ніж проста педантичність; там

справді було серце в чоловіка, яке Маркус знайшов, і він також знайшов а

язик, який міг би говорити правду. Листи Fronto аж ніяк не безкоштовні

від перебільшень і похвал, але вони не показують, що огидний

лестощі, якими був охоплений римський двір. Він справді захоплюється тим, що хвалить,

і його манера говорити це мало чим відрізняється від того, що часто видається за критику

сьогоднішній день. Він не боїться докоряти тому, що вважає неправильним; і

здивування Маркуса цим доведе, якщо потрібні будуть докази, що він

не звик до простого поводження. «Який я щасливий, — пише він, — що моя

друг Марк Корнелій, такий видатний оратор і такий благородний як а

чоловік, вважає, що мене варто хвалити і звинувачувати».[3]

В іншому місці він вважає себе блаженним, тому що Пронто навчив його цьому

говорити правду[4]

хоча контекст показує, що він говорить про вираження, це все ж таки

очко на користь Pronto. Щире серце краще, ніж літературне

смак; і якби Фронто не виконав свій обов’язок перед молодим принцом, це не так

легко зрозуміти дружбу, яка зберігалася між ними аж до

останній.

[3] Ad M. Caes iii. 17

[4] Ad M. Caes iii. 12

Приклад відвертості, яка була між ними, наводить а

вони мали різницю щодо справи Героda Аттичного. Ірод був греком

ритор, який мав школу в Римі, і Марк Аврелій був серед його

учні. І Марк, і імператор Антонін були високої думки про

Ірод; і все, що ми знаємо, свідчить про те, що він був людиною високого характеру

княжа щедрість. У зовсім молодому віці його призначили адміністратором

вільних міст в Азії, і не дивно виявити, що він зробив гірким

вороги там; Справді, справедливий правитель неодмінно наживав собі ворогів. Кінець

це була афінська депутація на чолі з ораторами Феодотом і

Демострат висунув серйозні звинувачення проти своєї честі. Нема потреби

обговорити тут справу по суті; досить сказати, Герод

зумів захиститися до задоволення імператора. Pronto

здається, прийняв участь делегатів і прийняв запис

для обвинувачення, певною мірою викликане особистими міркуваннями; і

з цієї причини Марк Аврелій пише Фронтону наступне:

'АВРЕЛІЙ ЦЕЗАР своєму другові ФРОНТО, привіт.[5]

«Я знаю, ти часто казав мені, що дуже хочеш дізнатися, як це зробити

найкраще порадуйте мене. Зараз настав час; тепер ти можеш збільшити мою любов до

ви, якщо це можна збільшити. Попереду суд, в якому здаються люди

Ймовірно, не тільки із задоволенням почути вашу промову, але й побачити вашу

обурення з нетерпінням. Я бачу, що ніхто не наважиться вам натякнути

справа; для тих, хто менш дружелюбний, воліє бачити, як ви працюєте разом

деяка невідповідність; а хто більш дружелюбний, теж боїться здаватися

доброзичливий до вашого опонента, якщо він повинен відмовити вас від вашого

звинувачення; потім знову, якщо ви підготували щось акуратне для

випадково, вони не можуть витримати, щоб позбавити вас вашої мови, замовчуючи

ти. Тому чи вважаєте ви мене необдуманим порадником, чи сміливим хлопчиком, чи

занадто добрий до вашого супротивника, не тому, що я вважаю це краще, я запропоную своє

радьтеся з деякою обережністю. Але чому я сказав, запропонуй свою пораду? Ні, я

вимагати від вас; Я сміливо вимагаю цього, і якщо вдасться, то обіцяю

залишатися під вашим зобов'язанням. що? ти скажеш, якщо мене атакують, чи не так?

не платити око за око? Ах, але ти отримаєш більшу славу, якщо навіть коли

атакувати нічого не відповідаєш. Дійсно, якщо він це почне, відповідайте як хочете

і ви матимете справедливе виправдання; але я вимагав від нього, щоб він це зробив

не починати, і я думаю, що мені це вдалося. Я люблю кожного з вас відповідно

Ваші заслуги і я знаю, що брехня була вихована в домі П.

Кальвізій, мій дідусь, і що я отримав освіту від вас; тому я є

сповнений тривоги, що ця найнеприємніша справа буде влаштована так

почесно, наскільки це можливо. Сподіваюся, ви схвалите мою пораду для мене

намір ви схвалите. Принаймні я вважаю за краще писати нерозумно

ніж мовчати неприязно».

[5] Ad M. Caes II, 2.

Фронто відповів, дякуючи принцу за пораду і обіцяючи, що він

обмежиться фактами справи. Але він зазначає, що

Звинувачення, висунуті проти Ірода, були такими, що їх навряд чи можна висунути

згодний; серед них грабіжництво, насильство та вбивство. однак,

він готовий навіть дозволити деяким з них упасти, якщо це належить принцу

задоволення. На це Маркус дав таку відповідь:—[6]

«Цього одного, мій дорогий Фронто, достатньо, щоб зробити мене справді вдячним

тобі, що ти не відкинув мою пораду, а навіть схвалив її.

Щодо питання, яке Ви піднімаєте у своєму люб'язному листі, то моя думка така: усі

що стосується справи, яку ви підтримуєте, необхідно чітко подати

вперед; що стосується ваших власних почуттів, хоча ви, можливо, щойно мали

провокація, слід не говорити». Історія робить честь обом.

Фронто не втрачає самовладання через втручання і не відступає від нього

висловлювати свою справу з відвертістю; і Маркус, з надзвичайною терпимістю

у князя, не наказує залишити свого друга безтурботним, але

лише передбачає справедливий судовий розгляд по суті справи.

[6] Ad. M. Caes., iii. 5.

Інший приклад можна навести з листа Фронто [7]

Тут ще щось сварливе і сварливе. Іноді я знаходив

помилка з вами у вашій відсутності досить серйозно в компанії кількох

моїх найінтимніших друзів: часом, наприклад, коли ти змішуєшся

суспільство з більш урочистим виглядом, ніж належало, або читав би там книжки

в театрі або на бенкеті; також я не був відсутній у театрі або

банкет, коли ви це зробили.[8]

Тоді я називав тебе жорсткою людиною, поганою компанією, навіть неприємною,

інколи, коли гнів брав верх. Але хтось інший у

той самий бенкет говорить проти вас, я не міг терпіти, щоб це почути

незворушність. Так мені було легше щось сказати тобі

поставити себе в невигідне становище, ніж чути, як це роблять інші; так само, як я міг більше

легше винести карати мою доньку Грацію, ніж бачити, як її карають

інший.'

[7] Ad. M. Caes., IV. 12.

[8] Текст незрозумілий

Прихильність між ними зрозуміла з кожної сторінки листування.

Нині наведено кілька прикладів, написаних у різні періоди

МОЄМУ ГОСПОДАРЮ.[9]

«Ось як я прожив останні кілька днів. Мою сестру раптово схопило

з внутрішнім болем, настільки сильним, що я жахнувся її погляду; мій

мати в страху з цього приводу випадково забила собі бік

на кутку стіни; вона і ми були дуже стурбовані цим

удар. Для себе; йдучи відпочивати, я знайшов у своєму ліжку скорпіона; але я

не ліг на нього, я перший убив його. Якщо ви отримуєте на

краще, це втіха. Моїй мамі тепер легше, слава Богу.

До побачення, найкращий і наймиліший господарю. Моя леді шле вам привіт».

[9] Ad M. Caes., т. 8.

[10]"Що

чи можу я знайти слова, які б відповідали моїй удачі, чи як я можу його докоряти

заслуговує жорсткого обмеження, яке накладено на мене? Мене тут швидко прив'язує,

моє серце стурбоване і охоплене такою тривогою; і це не дозволяє мені

поспішай до мого Фронто, моє життя й насолода, щоб бути поруч із ним у такий момент

момент поганого самопочуття, зокрема, тримати його за руки, ніжно потерти

ту ідентичну стопу, наскільки це можливо без дискомфорту, щоб бути присутнім

його у ванні, підтримувати його кроки своєю рукою».

[10] Ad M. Caes., i. 2.

[11]'Це

вранці я не писав тобі, бо чув, що тобі краще, і

тому що я сам займався іншою справою, і не можу ніколи терпіти

писати тобі що завгодно, якщо тільки не спокійно та спокійно

безкоштовно. Тож якщо у нас усе гаразд, дайте мені знати: ви знаєте, чого я бажаю, і

я знаю, наскільки правильно я цього бажаю. Прощай, мій господарю, завжди в кожному

шанс перший в моїй свідомості, як ти заслуговуєш бути. Мій господарю, бачите, я ні

заснув, і я змушую себе заснути, щоб ти не сердився на мене.

Ви розумієте, що я пишу це пізно вночі».

[11] iii. 21.

[12]"Що

Як ти думаєш, дух є в мені, коли я згадую, скільки часу минуло з того часу, як я?

бачив вас, а чому я вас не бачив! а може й не буду

побачимось ще на кілька днів, поки підкріпитесь; як ти

повинен. Тож поки ти лежиш на ліжку хворого, мій дух також буде спочивати,

коли [13]

з Божої милості ти будеш стояти прямо, мій дух також буде твердий,

яка зараз палає найсильнішим бажанням до вас. Прощай, душа

твій принц, твій учень».

[14]О

мій дорогий Фронто, вельмишановний Консуле! Я здаюся, ти переміг:

усіх, хто коли-небудь кохав раніше, ти переміг у любові

конкурс. Прийняти вінок переможця; і вісник оголосить ваш

перемога вголос перед власним трибуналом: «М. Корнеліус Фронто, консул,

перемагає та стає переможцем у Open International

Любовна гонка».[15]

Але хоч би мене побили, я не послаблюсь і не розслаблюся

завзяття. Що ж, ти будеш любити мене більше, ніж будь-який інший чоловік; але

Я, який володіє здатністю любити менш сильних, любитиму тебе більше

хтось інший любить тебе; справді більше, ніж ви любите себе. Грація і я

за це доведеться боротися; Я сумніваюся, що я не здолаю її.

Бо, як каже Плавт, її кохання подібне дощу, чиї великі краплі не тільки

проникнути в сукню, але промокнути до самого мозку».

[12] Ad M. Caes., iii. 19.

[13] Письменник іноді використовує такі архаїзми, як quom, які я перекладаю як «whenas».

[14] Ad M. Caes., ii. 2.

[15] Письменник пародіює проголошення на грецьких іграх; слова також грецькі.

Марку Аврелію, здається, було близько вісімнадцяти років

починається листування, Фронто близько тридцяти років

старший.[16]

Систематичне виховання молодого князя, здається, закінчено,

і тепер Пронто виступає радше як його радник, ніж його вихователь. Він рекомендує

князю використовувати простоту у своїх публічних виступах і уникати

афектація.[17]

Маркус приділяє увагу старим авторам, які тоді були великими

мода в Римі: Енній, Плавт, Невій і такі оратори, як Катон і

Гракх.[18]

Пронто закликає його вивчити Цицерона, чиї листи, за його словами, є всіма

варто прочитати.

[16] З внутрішніх доказів: листи розташовані не за часом. Див. Пролегомени Нагера, с. xx. фолл.

[17] Ad M. Caes., iii. x.

[18] Ad M. Caes ii. 10,; iii. 18,; ii. 4.

Коли він хоче зробити комплімент Маркусу, він заявляє про те чи інше

літери має справжнє Тулліанське кільце. Коли Маркус присвячує свої ночі читанню

він мав би спати. Він вправляється у віршотворенні та ін

риторичні теми.

«Це дуже мило з вашого боку», — пише він Фронто [19] .

'просити мої гекзаметри; Я б їх відразу відправив, якби вони були в мене

мною. Справа в тому, що мій секретар Анікет — ви знаєте, кого я мав на увазі — ні

запакуйте будь-які мої композиції, щоб я їх забрав із собою. Він мене знає

слабкість; він боявся, що якщо я їх роздобуду, то, як завжди,

викурити їх. Проте страху за гекзаметри не було. я повинен

признайся правді моєму панові: я їх люблю. Я вчуся вночі, з

день зайнятий театром. Я втомився від вечора, сонний

денне світло, тому я мало роблю. Але я зробив виписки з шістдесяти

книг, п’ять томів з них, у ці останні дні. Але коли читаєш

пам'ятайте, що в «шістдесятку» входять і п'єси Новия, і фарси, і деякі

невеликі промови Сципіона; не надто лякайтеся цієї цифри. Ви

згадай свого Полемона; але я благаю, щоб ви не пам’ятали Горація, який пам’ятав

помер разом із Полліоном, як на мене.[20]

Прощавай, мій найдорожчий і наймиліший друже, найвидатніший

консул і мій коханий господар, якого я не бачив ці два роки. Ті

хто каже два місяці, лічить дні. Чи побачу я тебе знову?»

[19] Ad M. Caes., ii. 10.

[20] Він має на увазі, як в i. 6, що він перестав вивчати Горація.

Іноді Фронто посилає йому тему для опрацювання, наприклад: «М. Луцилій

народний трибун насильно кидає до в'язниці вільного римського громадянина,

всупереч думці колег, які вимагають його звільнення. За цей вчинок

його таврує цензура. Проаналізуйте справу, а потім візьміть обидві сторони

поворот, напад і захист». [21]

Або знову: «Римський консул, скинувши державну мантію, одягає рукавицю і

вбиває лева серед юнаків у Квінкватрусі на очах

людей Риму. Донос перед цензорами»[22].

Принц добре знає грецьку мову та цитує Гомера, Платона,

Евріпіда, але чомусь Фронтон відмовив його від цього

дослідження.[23]

Його роздуми написані грецькою мовою. Продовжував літературні студії

протягом усього його життя, і після того, як він став імператором, ми все ще бачимо, як він запитує

його радник із копій листів Цицерона, за допомогою яких він сподівається покращити

його словниковий запас.[24]

Пронто допомагає йому з запасом порівнянь, яких, здається, він не робив

легко думати. Слід побоюватися, що джерело красномовства Маркуса

накачувався штучним шляхом.

[21] Полліон був граматиком, який навчав Маркуса.

[22] Ad M. Caes., т. 27; Т. 22.

[23] Еп. Грасі, 6.

[24] Ад Антон. Імп., II. 4.

Деяке уявлення про його літературний стиль можна отримати з наступного листа: [25]

— Я чув, як Полемо нещодавно декламував, щоб щось сказати

підмісячний. Якщо ви запитаєте, що я про нього думаю, послухайте. Він здається мені

працьовитий хлібороб, наділений найбільшою майстерністю, який культивував а

великий маєток тільки для кукурудзи та виноградної лози, і справді з багатим прибутком

гарні культури. Але в тій його землі немає ні помпейської фіги, ні

Аріційський овоч, без Тарентійської троянди, або приємного порослю, або густого

гай, або тінистий платан; все для користі, а не для задоволення, таке

як годиться радше хвалити, але не дбає любити.

[25] Ad M. Caes, ii. 5.

Досить смілива ідея, чи не так, і необачне судження, осудити чоловіка

такої репутації? Але коли я згадую, що пишу тобі, я

вважай, що я менш сміливий, ніж ти хочеш.

«З цього приводу я абсолютно не визначився.

«Там є ненавмисний хендекасил для вас. Отже, перш ніж я почну

поетизуйте, я спокійно з вами. Прощай, бажання серця, твоє

Найкращий коханий Веруса, найвизначніший консул, найсолодший господар.

Прощай, я завжди молюся, наймиліша душе.

Як ти думаєш, якого листа ти мені написав, я міг би наважитися сказати,

що ніколи та, яка мене народила і вигодувала, не написала нічого такого чудового,

така медово-солодка. І це не від вашого тонкого стилю і красномовства:

інакше не тільки моя мати, але й усі, хто дихає».

Для учня ніколи на землі не було нічого такого чудового, як у його вчителя

красномовство; на цю тему Маркус неабияк кипить від ентузіазму.

[26]Ну,

якщо стародавні греки колись писали щось подібне, нехай знають

вирішіть: я, якщо дозволю собі так сказати, ніколи не читав жодної інвективи Катона

так добре, як ваш encomtum. О, якщо мій

Господь[27]

міг бути достатньо похвалений, достатньо похвалений він би був

безперечно тобою! Зараз такого не роблять.[28]

Було легше зрівнятися з Фідієм, легше з Апеллесом, легше в а

слово, яке відповідає самому Демосфену чи самому Катону; ніж відповідати цьому

закінчена та ідеальна робота. Ніколи я не читав нічого більш витонченого,

щось більше за стародавнім типом, щось смачніше, будь-що

більше латиниці. О щасливий ти, що ти наділений таким великим красномовством! О щасливий

Я, щоб бути трутом заряду такого майстра! О

аргументи [29]

О розташування, о елегантність, о дотепність, о краса, о слова, о блиск, О

тонкість, о благодать, о лікування, о все! Пустота візьми мене, якщо ти

не повинен одного разу мати палицю в руці, діадему на лобі,

трибунал, призначений для вас; тоді глашатай скличе нас усіх - чому я

сказати "ми"? Скликав би всіх, тих вчених і ораторів: одного за одним вас

манив би їх вперед своїм жезлом і напоумляв їх. Досі я

не боялися цього повчання; багато речей допомагають мені увійти всередину

ваша школа. Я пишу це в крайньому поспіху; на час, коли я відправляю

Ви так люб’язно отримали листа від мого Пана, навіщо потрібен мій довший лист?

Прощай же, славо римського красномовства, хвалься друзями,

magnifico, найпрекрасніша людина, найвидатніший консул, найбільший майстер

солодкий.

[26] Ad M. Caes., ii. 3.

[27] Імператор Антонін Пій згадується як dominus meus.

[28] Це речення написано грецькою мовою.

[29] Деякі з цих слів є грецькими, і їх значення не зовсім зрозуміле.

«Після цього ти особливо обережно не говориш про мене стільки вигадок

в Сенаті. Це жахлива гарна мова! О, якби я міг тебе поцілувати

голова в кожному її заголовку! Ви дивилися на всіх зверхньо зверхньо.

Прочитавши цю промову, даремно будемо вчитися, даремно будемо трудитися, в

марно напружувати кожен нерв. Завжди прощавай, найміліший пане».

Іноді Fronto спускається з вершин красномовства, щоб запропонувати практичне

поради; наприклад, коли він пропонує, як Маркус має поводитися з його апартаментами. Це так

Важче, визнає він, утримувати придворних у гармонії, ніж приборкувати левів

з лютнею; але якщо це потрібно зробити, це має бути викоріненням ревнощів.

«Не дозволяйте друзям, — каже Фронто,» [30]

«заздріть один одному або думайте, що те, що ви даєте іншому, украдено

їх.

[30] Ad M Caes., IV. 1.

Тримайте подалі від заздрості вашої квартири, і ви знайдете своїх друзів ласкаво і

гармонійний.'

Тут і там ми зустрічаємося з натяками на його повсякденне життя, які ми могли б

хочеться бути частіше. Він ходить в театр або в суди [31]

або бере участь у судовій церемонії, але його серце завжди з ним

книги. Сезон урожаю з його релігійними обрядами був завжди

провів Антонін Пій у країні. Наступні листи

дайте звукове уявлення про зайнятість дня в той час:[32]

[31] ii. 14

[32] iv. 5,6.

«МІЙ НАЙДОРОЖИЙ ГОСПОДАРЮ, я в порядку. Сьогодні я вчився з дев'ятої години

ночі до другої години дня, після прийому їжі. Я тоді одягнув

мої тапочки, і з другої по третю годину було дуже приємно

ходити вгору та вниз перед моєю кімнатою. Тоді взули й замаскували — бо так ми

було наказано з'явитися - я пішов чекати свого пана імператора. Ми пішли

на полюванні, робив хоробрі вчинки, чув чутку, що кабанів зловили,

але не було що бачити. Проте ми піднялися на досить крутий пагорб,

а після обіду повернувся додому. Я відразу перейшов до своїх книг. Вимкнено з

чоботи, пух з плащем; Я провів пару годин у ліжку. Я прочитав

Промова Катона про власність Пульхра та інша, в якій він

обвинувачує трибуна. Хо, хо! Я чую, як ти кричиш своєму чоловікові, Геть з тобою

якомога швидше і принеси мені ці промови з бібліотеки Аполлона.

Немає користі надсилати: у мене теж є ці книжки. Ви повинні обійти

тиберійський бібліотекар; доведеться щось витратити на справу; і

коли я повернуся до міста, я буду сподіватися, що поділюся з ним. Ну а після

читаючи ці промови, я написав жалюгідну дрібницю, призначену для втоплення

або горіння. Ні, справді, моя спроба писати не увінчалася успіхом

сьогоднішній день; композиція мисливця або виноградаря, крики якого є

лунає луною в моїй кімнаті, ненависний і виснажливий, як суди. Що

я сказав? Так, правильно було сказано, бо мій майстер — оратор. я

думаю, що я застудився чи то від того, що ходив у тапочках, чи від

пише погано, не знаю. Мене завжди дратує мокрота, але сьогодні

Здається, я соплю більше, ніж зазвичай. Ну, виллю собі на голову масла і піду

спати. Я не збираюся сьогодні капнути жодної краплі в свою лампу, так я втомився

Я від їзди і чхаю. Прощай, найдорожчий і найулюбленіший господар,

за яким я сумую, я можу сказати, більше, ніж за самим Римом».

«МІЙ ЛЮБИЙ ГОСПОДАР, я в порядку. Я спав трохи більше, ніж зазвичай для мене

легкий холод, який, здається, знову добре. Так я провів час від

одинадцята година ночі до третьої доби частково в читанні в

Сільське господарство Катона, частково письмово, не так погано, як учора

дійсно. Тоді, дочекавшись свого батька, я заспокоїв своє горло

медову воду, викидаючи її, не ковтаючи: я міг би сказати полоскати горло, але я

не буде, хоча я думаю, що це слово зустрічається в Novius та в інших місцях. Після

дбаючи про своє горло, я підійшов до свого батька і став біля нього, як він

принесені в жертву. Потім на обід. Як ви думаєте, що я мав їсти? трохи

такий великий хліб, а я дивився, як інші їдять варену квасолю, цибулю та

риба повна ікри. Тоді ми взялися за збір винограду, вдосталь

поту й криків, і, як говориться в цитаті, «Кілька високо висящих

кластери ми залишили вцілілими після врожаю». Після шостої години ми

повернувся додому. Я мало працював, і погано. Потім у мене був а

довгі плітки з моєю дорогою мамою, сидячи на ліжку. Моя розмова була:

Як ви думаєте, що зараз робить мій друг Фронто? Вона сказала: А що

ти думаєш про мою подругу Грацію?» [33]

Тепер моя черга: А як же наша маленька Грація,[34]

горобчик? Після такої розмови та суперечки щодо того, хто з

ти любив іншого найбільше, пролунав гонг, сигнал, який мав мій батько

пішла в баню. Ми вечеряли після омовіння в олійниці, тобто ми

вечеряли після обмивання, а не після обмивання в льоху з маслом; і

із насолодою слухав рустикальне лепетання. Після повернення, перед

перевертаючись на бік, щоб хропіти, я виконую своє завдання і даю звіт про день

до мого чудового хазяїна, якого, якби я міг прагнути трохи більше, я б мав

не проти трішки схуднути. Прощай, Фронто, де б ти не був,

медово-солодкий, мій любий, моя насолода. Чому я хочу тебе? Я можу любити тебе

поки далеко».

[33] Дружина Фронто.

[34] Дочка Фронто

Один анекдот ставить перед нами Маркуса в новому світлі:[35]

[35] Ad M. Caes ii. 12.

«Коли мій батько повернувся додому з виноградників, я сів на коня

звичайно, і їхав попереду деякий невеликий шлях. Ну, там на дорозі був а

стадо овець, що стояли всі разом, наче це місце було а

пустелі, з чотирма собаками і двома вівчарками, але більше нічого. Тоді один

Пастух сказав іншому пастуху, побачивши кілька вершників: «Я

скажи, — каже він, — подивись на тих вершників; вони займаються пограбуванням».

Коли я почув це, я ляснув шпорами свого коня і поїхав прямо на нього

овець. У жаху вівці розбігаються; вони туди-сюди

швидкоплинне і блеяння. Пастух кидає вила, і вила падають на нього

вершник, який йшов поруч зі мною. Ми втечемо». Маркус нам не подобається

тим гірше для цієї пряності пустощів.

Ще один лист[36]

описує візит до сільського міста та показує антикварний дух

письменник:—

'М. ЦЕЗАР до свого МАЙСТЕРА М. ФРОНТО, вітання.

«Після того, як я увійшов до карети, після того як я попрощався з вами, ми зробили

мандрівка досить комфортна, але ми мали кілька крапель дощу, щоб змочити нас. Але

перед тим, як приїхати до заміського будинку, ми перервали нашу подорож на Anagnia, а

приблизно милю від шосе. Потім ми оглянули те старовинне місто, а

він мініатюрний, але в ньому багато предметів старовини, храмів і релігійних речей

церемонії зовсім з дороги. Немає кутка без своєї святині,

або фане, або храм; крім того, багато книг, написаних на полотні, яке належить до

речі святі. Тоді на воротах як ми вийшли було написано двічі, як

слідує: «Священик дон впав».[37]

Я запитав одного з мешканців, що це за слово. Він сказав, що це

слово на герніканському діалекті для позначення шкіри жертви, яку кладе священик

над своєю конічною шапкою, коли він в'їжджає в місто. Я дізнався багато іншого

речі, які я хотів знати, але єдине, чого я не хочу, це

щоб ти був відсутній у мене; це моя головна тривога. Тепер для

ти сам, покинув те місце, поїхав до Аврелії чи до Кампанії?

Обов'язково напишіть мені, і скажіть чи відкривали вінтаж, чи

носив купу книг на дачу; це також, чи ви сумуєте

я; Я безглуздо питати про це, коли ти кажеш мені про це сам. Тепер, якщо ви

сумуєш за мною, і якщо ти любиш мене, часто надсилай мені свої листи, а це а

втіху і розраду мені. Справді, я б волів десять разів прочитати

ваші листи, ніж усі виноградні лози Гавра чи Марсіан; для цих

Виноградні лози мають надто високий виноград і надто різкі фрукти на смак, але

Для пиття я віддаю перевагу вину, ніж сусту. Крім того, той виноград приємніший

вживати сушені, ніж свіжостиглі; Я клянуся, що я б краще розтоптав їх

ніж вставити в них зуби. Але я молюся, щоб вони були милосердними та прощаючими,

і вибач мені за ці мої жарти. Прощай, найкращий друже,

найдорожчий, найвченіший, наймиліший майстер. Коли ви бачите, що сусло бродить

чан, пам'ятай, що так само в моєму серці туга за тобою хлине

і тече, і кипить. До побачення.

[36] Ad Verum. Imp ii. 1, с. фін.

[37] Сантентум

Роблячи всі поправки на умовні перебільшення, зрозуміло з

листування, що між Маркусом і його наставником була глибока любов.

Листи охоплюють кілька років поспіль, але незабаром після народження

Дочка Марка, Фаустина, є велика прогалина. З цього не випливає

листи повністю припинилися, тому що ми знаємо, що частина колекції є

втрачений; але між Маркусом і Фронто, мабуть, було менше спілкування

після Маркус взявся за вивчення філософії під керівництвом

Рустикус.

Коли Марк успадкував трон у 161 році, листи починаються знову, с

дещо підвищена формальність з боку Фронто, і вони продовжуються

чотири роки, коли Фронто, який постійно скаржився на

погане самопочуття, здається, помер. Один лист пізнішого періоду дає

деякі цікаві подробиці публічного життя імператора, які варті

цитування. Фронто говорить про перемоги і красномовство Маркуса в звичайному

напруга високої похвали, а потім продовжує.[38]

«Військо, коли ви взяли його в руки, потопало в розкоші та гуляннях, і

пошкоджені через тривалу бездіяльність. В Антіохії солдати були Вонт

щоб аплодувати на сцені п'єс, знав більше садів у найближчих

ресторан, ніж на полі бою. Коні були волохаті від нестачі

догляд, вершники гладкі, тому що їхнє волосся було вирвано

коріння[39]

Рідко було побачити солдата з волоссям на руці чи нозі. Крім того,

вони були краще одягнені, ніж озброєні; настільки, що Леліан Понтій, а

суворий чоловік старої дисципліни зламав кіраси деяких з них

кінчиками пальців і спостерігав за подушками на спинах коней. У його

напрямі пучки були прорізані, а з сідел вершників

прийшло те, що здавалося пір'ям, вирваним з гусей. Мало хто з чоловіків міг

стрибок на коні, решта піднімалися з працею за допомогою каблука

і коліно та нога не багато хто міг кинути спис hurtling, більшість це робили

без сили чи влади, ніби це були речі з вовни

звичайно в таборі, сон тривав цілу ніч, або якщо сторожували, то було

над винною чашею. Якими правилами стримувати таких солдатів, як ці,

і звернути їх до чесності та працьовитості, хіба ви не навчилися

Суворість Ганнібала, дисциплінованість Африкана, вчинки Метелла

записано в історії.

[38] Ad Verum. імп., ii. я, с.фін.

[39] Загальний знак жіночого роду в Римі.

Після закінчення наставницьких листів переходять до інших

сімейні події, здоров'я та хвороба, візити або знайомства, народження або

смерть. Так імператор пише своєму старому другові, який показав деякі

невпевненість у пошуку

інтерв'ю:[40]

[40] Ad Verum. Imp. Aur. Caes., i. 3.

'До МОГО ГОСПОДАРЯ.

— Я маю серйозну скаргу на вас, мій любий хазяїне, але справді свою

горе більше, ніж моя скарга, тому що через стільки часу я ні те, ні інше

обійняв вас і не розмовляв з вами, хоча ви відвідали палац, і

мить після того, як я покинув принца, свого брата. — дорікнув я братові

суворо за те, що мене не відкликали; і не наважився він заперечувати провину». Знову Фронто

пише одного разу: «Я бачив вашу дочку. Це було як побачити тебе

і Фаустина в дитинстві, стільки чарівного взяла з її обличчя

кожен із ваших». Або знову, пізніше:[41]

Я бачив ваших курчат, найприємніше видовище, яке я коли-небудь бачив у себе

життя, настільки схоже на вас, що ніщо не схоже більше, ніж подібність...

милосердя Неба вони мають здоровий колір і сильні легені. Один тримав а

шматок білого хліба, як маленький принц, інший звичайний шматочок,

як справжній син філософа».

[41] Ad Ant. Імп., 3.

Ми знаємо, що Маркус був відданий своїм дітям. Вони були делікатними

здоров'я, незважаючи на запевнення Фронто, і лише один син вижив

батько. Час від часу ми знаходимо відлуння цієї любові в листах. «Ми

тут ще літня спека, — пише Маркус, — але з моїх маленьких дівчаток

досить добре, якщо можна так сказати, це як підбадьорливий клімат весни

до нас». [42]

Коли маленька Фаустина повернулася з долини смертної тіні,

її батько негайно пише, щоб повідомити Фронто[43].

Співчуття, про яке він просить, воно також дає, і в міру старості приносить його все більше і більше

Через хворобу Маркус ще більше піклується про свого улюбленого вчителя.

Бідолашний старий зазнав тяжкого удару в смерті свого онука, на

про що Маркус пише: [44]

— Я щойно почув про ваше нещастя. Почуття горя, як я, коли один

твої суглоби завдають тобі болю, як ти думаєш, що я відчуваю, дорогий майстре,

коли у вас душевний біль? Відповідь старого, незважаючи на певну

самосвідомість, сповнена пафосу. З гордістю розповідає про події

про довге і чесне життя, в якому він не скривдив жодної людини і жив

гармонія з друзями та родиною. Його почуття відпадають від нього,

коли крик болю виривається з його серця:—

[42] Ad M. Caes., т. 19

[43] iv. 11

[44] Де Непоте Аміссa

[45] 'Багато

такі печалі відвідували мене доля все життя. Пройти повз мого

інші страждання, я втратив п'ятьох дітей під найжалюгіднішим

можливі умови: для п'ятьох я програвав по одному, коли кожен був моїм єдиним

дитини, яка зазнає ці удари втрати таким чином, що кожен

дитина народилася від одного, хто вже втратив дитину. Таким чином я втратив своїх дітей

без розради, і отримав їх серед свіжого горя..."

[45] Де Непоте Аміссa 2

Лист продовжується роздумами про природу смерті, «ще буде».

радів, ніж оплакував, молодший помирає, і звинувачення

Провидіння не без гідності, вирване з нього, так би мовити, цим останнім

кульмінаційне нещастя. Він завершується підведенням підсумків його життя в

протестує проти удару, що впав на його сиву голову.

«За своє довге життя я не зробив нічого, що могло б принести

безчестя, або ганьба, або ганьба: я не зробив жодного вчинку скупості чи зради

робив протягом усіх моїх днів: ні, але багато щедрості, багато доброти, багато правди

і я виявляв вірність, часто ризикуючи власним життям. у мене є

жив у дружбі з моїм хорошим братом, якого я радий бачити у власності

найвищої посади завдяки доброті вашого батька та вашій дружбі

спокій і ідеальний відпочинок. Офіси, які я маю, я ніколи не отримував

добивалися будь-якими підступними засобами. Я скоріше культивував свій розум, ніж

моє тіло; прагненню до навчання я віддав перевагу збільшенню свого багатства.

Я вважав за краще бути бідним, аніж бути зв'язаним будь-якими зобов'язаннями, навіть

хотіти, а не просити. Я ніколи не був марнотратним у витрачанні грошей,

Іноді я заробляв це, тому що мусив. Я скрупульозно висловився

правду, і я був радий почути, що це мені сказали. Я це подумав

краще бути знехтуваним, ніж підлабузнюватися, бути німим, ніж удавати, бути

рідко друг, ніж часто лестить. Я мало шукав,

заслужили не мало. Наскільки міг, я допомагав кожному відповідно

мої засоби. Я охоче надав допомогу гідним, безстрашно — тим

незаслужений. Ніхто, показавши себе невдячним, не зробив мене більш повільним

негайно надати всі переваги, які я міг би дати, і я ніколи не був суворим

невдячність. (Далі йде уривок, у якому він нібито говорить

його бажання мирного кінця та спустошення його дому.) Я маю

довго і болісно хворів, мій коханий Маркус. Потім мене відвідали

жалюгідними нещастями: дружину я втратив, онука я втратив

Німеччина:[46]

горе мені! Я втратив свій Деціманус. Якби я був зроблений із заліза, то на цьому зубі

Я більше не міг писати».

[46] У війні проти Катті.

Примітно, що у своїх Роздумах Марк Аврелій згадує Фронто

тільки один раз.[47]

Усе його літературознавство, його ораторське мистецтво і критика (така, як вона була) є

забутий; і, каже він, «Фронто навчив мене не очікувати природного».

прихильність високопоставлених». Фронто насправді сказав більше, ніж це: це

"прихильність" не є римською якістю, і вона не має латинської назви.[48]

Роман чи не римлянин, Маркус знайшов прихильність у Фронто; а якщо він переріс

інтелектуального навчання свого господаря, він ніколи не втрачав зв’язку з істиною

серце людини це те, що ім'я Фронто викликає в його серці

спогади, а не дисертації про складні дієслова чи безглузду критику

стиль.

[47] Книга I., 8.

[48] Ad Verum, ii. 7

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

ПРИМІТКИ

Це не є ані критичним виданням тексту, ані виправленим виданням

перекладу Казобона, не вважалося за потрібне додавати повністю

примітки. Власні примітки Кейсобона були пропущені, оскільки здебільшого

вони є дискурсивними і не є необхідними для розуміння того, що є

написаний. У тих, що тут слідують, є певні його поправки

згадане, яке він пропонує у своїх примітках, і слідує в перекладі.

Крім того, робиться одне або два виправлення там, де він помилився

грецькою, і переклад може ввести в оману. Ті, що не приходять

під цими двома головами пояснюються самі.

Сам текст підготовлено шляхом порівняння видань 1634 року

і 1635. Слід мати на увазі, що Casaubon's часто скоріше а

парафраз, ніж близький переклад; і здавалося, що це не варто

помічати кожну варіацію або посилення оригіналу. В оригіналі

виданнями є все те, що Казобон розуміє як зрозуміле, але не виражене

у квадратних дужках. Ці дужки тут опущені, оскільки вони

заважати комфорту читача; і так само деякі з

альтернативні переклади, запропоновані перекладачем. У деяких випадках лат

слова в тексті замінено на англ.

Цифри в дужках відносяться до тексту Теубнера Штіха, але розділи

тексту залишаються без змін. Для деяких посилань визначено я

в боргу перед Марком Аврелієм містера Г. Х. Рендалла.

КНИГА II «I до частого» (4). гр. τὸ μή, С.

припущення τὸ μὲ. Текст, мабуть, правильний: «Я

не ходив на публічні лекції, і мене навчали вдома».

VI Ідіоти.... філософи (9). Читання сумнівне, але сенс

здається: "люди прості й невчені"

XII «Клавдій Максим» (15). Читання палатинської MS. (тепер втрачено)

був paraklhsiz Maximon, який С. припускає, що приховує літери kl як

абревіатура Клавдія.

XIII «Терплячий слух... Він би не хотів» (16). С. перекладає його здогад

читання епімонона оллана. на proapsth Стіч пропонує читати з більшою частиною

той самий сенс: .....epimonon all antoi «Суворе і суворе поводження» (16). С.

перекладає tonvn (пал. MS.) ніби від tonoz, у значенні

"штам". "строгість". Читання інших MSS. tonvn є кращим.

XIII «Конгіарії» (13). dianomais, "долі".

XIV «Каєта» (17). Прохід, безумовно, пошкоджений. С. шпигує посилання

до Хриса, який молиться на березі моря в «Іліаді», і припускає, що М.

Аврелій зробив подібне. Жодна із запропонованих поправок не є такою

задовільний. У § XV. Книга II. зазвичай вважається початком. КНИГА II III.

«Роби, душа» (6). Якщо отримане читання правильне, воно має бути саркастичним;

але є кілька варіантів, які показують, наскільки це незадовільно. С.

перекладається "en gar o bioz ekasty so par eanty", чого я не розумію.

Потрібний сенс такий: «Не насилюй себе, бо тобі ще недовго

використовувати самоповагу. Життя не є (в. 1. таким довгим для кожного, і це життя

бо з тобою майже зроблено».

X. «честь і честь продовжуються» (12). Дієслово has drop out of the

текст, але С. додав одне з потрібних значень.

XI. «Розглянемо» тощо (52). Цього дієслова немає в грецькій мові, що означає:

«(І розум також показує), як людина і т.д.»

КНИГА IV XV. «Агатос» (18): Це, ймовірно, не власне ім'я, а

текст здається необґрунтованим. Значення може бути "хороша людина повинна"

XVI. oikonomian (16) — «практична вигода», вторинна мета. XXXIX.

«Бо в цьому все...» (~3). С. перекладає свою здогадку олан для

ола.

КНИГА V XIV. katorqwseiz (15): акти «правильності» або «прямості».

XXIII. «Ревун» (28): Гр. "трагік". ред. 1 має розпусник, ред. 2

виправляє на «розпусниця», але опускає зміну слова на другій частині

виникнення.

XXV. «Ти маєш... їх» (33): Цитата з Гомера, «Одіссея», iv. 690.

XXVII. «Один із поетів» (33): Гесіод, Op. et Dies, 197.

XXIX і XXX. (36). Грецька мова містить цитати з джерел

невідомо, і переклад є перефразом. (Одна-дві зміни

зроблені тут на підставі другого видання.) КНИГА VI XIII.

«Зачеплений і кваліфікований» (i4): exis, сила згуртованості, показана в речах

неживий; фузиз, сила росту рослин тощо.

XVII. «Wonder at them» (18): тобто людство.

XXXVII. «Хризіпп» (42): С. посилається на уривок Плутарха Де

Communibus Notitiis (c. XIV.), де Хризіпп представлений як висловлюючий

що груба фраза може бути огидною сама по собі, але має належне місце в комедії

як сприяння певному ефекту.

XL. «Людина або люди...» У грецькій мові немає перерви, що означає:

«Що (вигідно) для людини, те й для інших людей».

XLII. У грецькій мові немає перерви.

КНИГА VII IX. С. перекладає свою гіпотезу mh на h. Грецьке означає

«прямий, або виправлений», з грою буквального та метафоричного

значення ортоз.

XIV. ендеймонія. містить у складі слово daimwn. XXII. Текст

є корумпованим, але слова «або якщо їх небагато» мають бути «це мало».

достатньо».

XXIII. «Платон»: Республіка, VI. стор. 486 A.

XXV. «Буде» та ін. Евріпід, Белерофонт, фраг. 287 (Наук).

«Житія» та ін. Евріпід, Гіпсіпіла, фраг. 757 (Наук). «Поки» тощо.

Аристофан, Ахарн, 66 і.

«Платон» Апологія, с. 28 Б.

«Таким чином» Вибачення, с. 28 F.

XXVI. «Але, о благородний пане» тощо. Платон, Горгій, 512 D. XXVII. «А щодо

ті частини» та ін. Цитата з Евріпіда, Хрісіпа, фрагм. 839

(Наук).

«З м'ясом» тощо. З Евріпіда, Supplices, 1110. XXXIII. «Вони обидва»,

тобто життя і боротьба.

«Каже він» (63): Платон, цитований Епіктетом, обр. і. 28, 2 і 22.

XXXVII. «Як ми знаємо» і т. д. Грецьке означає: «як ми знаємо Телаугеса».

не були благороднішими за характером, ніж Софокл?» Алюзія невідома.

XXVII. "Ініій" Слово написане Кейсобоном як власне ім'я "Pagus".

«Витривалість Сократа була знаменита»; див. Платон, Siymposium, стор. 220.

КНИГА X XXII. Грецьке означає «мізерне дихання, що несе трупи, так що

казка про Країну мертвих більш зрозуміла».

XXII. «Поет» (21): Евріпід, фрагм. 898 (Наук); порівняти Есхіла,

Данаїди, фраг. 44.

XXIV. «Платон» (23): Теетет, с. 174 Д.

XXXIV. «Поет» (34): Гомер, Іліада, VI. 147.

XXXIV. «Деревина»: переклад ulh, «матерія».

XXXVIII. «Риторика» (38): Швидше «дар мови»; або, можливо,

«постанова» фак.

КНИГА XI V. «Cithaeron» (6): Едіп вимовляє цей крик після того, як виявив, що

він виконав свою жахливу приреченість, він був викритий на Цифероні ще немовлям

померти, і крик означає, що він хотів би померти там. Софокл,

Едіп Тіран, 1391.

V. «Нова комедія...» та ін. С. тут досить сильно відійшов від грецького.

Перекладіть: «і зрозумійте, з якою метою була прийнята Нова комедія, яка

малою мірою виродилося в просту демонстрацію майстерності в мімікрії». С.

пишуть Comedia Vetus, Media, Nova. XII. «Фокіон» (13): Коли буде

Убитий, він наказав своєму синові не проявляти злоби проти афінян.

XXVIII. «Моє серце» тощо (31): З Гомера, Одіссея ix. 413. "Вони будуть"

З Гесіода, Opera et Dies, 184.

«Епіктет» обр. i. II, 37.

XXX. «Зрізати виноград» (35): Правильно «колоски». «Епіктет»(36): обр.

3, 22, 105.

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія

ГЛОСАРІЙ

Цей глосарій містить усі власні назви (за винятком кількох, які є

незначний або невідомий) і всі застарілі або незрозумілі слова. АДРІАН, або

Адріан (76-138 н. е.), 14-й римський імператор.

Агріппа, М. Віпсаній (63-12 до н. е.), видатний воїн під час

Август.

Олександр Македонський, цар Македонії та завойовник Сходу, 356-323

до н.е.

Антисфен Афінський, засновник секти філософів-кініків, і ан

противник Платона, 5 століття до нашої ери Антонін Пій, 15-й римський імператор,

138-161 роки нашої ери один із найкращих принців, які коли-небудь сиділи на троні.

Апатія: ідеалом стоїків був спокій за будь-яких обставин і нечутливість до болю та відсутності будь-якої екзальтації, задоволення чи щастя.

Апеллес, відомий художник античності.

Аполлоній Олександрійський, званий Дисколом, або «злий», великий граматик.

Апостема, пухлина, розростання.

Архімед із Сіракуз 287-212 до н.е., найвідоміший математик античність.

Афон, гірський виступ на пн. від Егейського моря.

Август, перший римський імператор (правив у 31 р. до н. е.-14 р. н. е.).

Уникати, порожнеча.

БАКХІЙ: Було кілька осіб з цим іменем, і одна, про яку йдеться можливо музикант.

Брут (1) визволитель римського народу від його царів і (2) вбивця Цезаря.

Обидві назви були домашніми.

Цезар, Кай, Юлій, диктатор і завойовник.

Каєта, місто в Лаціоні.

Камілл, відомий диктатор на початку Римської республіки.

Карнунт, місто на Дунаї у Верхній Паннонії.

Катон, покликаний з Утики, стоїк, який помер від власної руки після битви

Тапса, 46 р. до н.е. Його ім'я славилося чеснотою та мужністю.

Обережний, обережний.

Кекропс, перший легендарний цар Афін.

Харакс, можливо, священик-історик з таким іменем, чия дата

невідомо, за винятком того, що воно повинно бути пізнішим за Нерона.

Хірург, хірург.

Хрісіпп, 280-207 рр. до н. е., філософ-стоїк, засновник стоїцизму

як систематична філософія.

Цирк, Великий цирк у Римі, де проводилися ігри. Було четверо

компаній, які уклали контракти на надання коней, водіїв і т.д. Це були

називався Factiones, і кожен мав свій відмітний колір: russata (червоний),

albata (білий), veneta (блакитний), prasina (зелений). Було високе суперництво

між ними, і нерідкі бунти і кровопролиття.

Cithaeron, гірський хребет на півночі Аттики.

Комедія, антична; термін, застосований до аттичної комедії Арістофана і

свого часу, який критикував осіб і політику, як сучасний комікс

журнал, наприклад Punck. Дивіться Нову комедію.

Докладно, коротко.

Зарозумілість, думка.

Задоволеність, задоволеність.

Кратес, філософ-кінік IV століття до н.

Крез, король Лідії, відомий своїм багатством; він правив у 560-546 рр. до н.е.

Кініки, філософська школа, заснована Антисфеном. Їхні тексти були

своєрідна карикатура на сократизм. Не було нічого доброго, крім чесноти, нічого

погано, але порок. Кініки відкидали всі цивільні та соціальні вимоги

намагалися повернутися до того, що вони називали природним станом. Багато з них

були дуже огидні у своїх манерах.

ДЕМЕТРІЙ Фалерський, афінський оратор, державний діяч, філософ і

поет. Народився 345 р. до н.

Демокріт з Абдери (460-361 рр. до н. е.), прославлений як «сміючись»

філософ», постійною думкою якого було: «Які ж дурні ці смертні». він

винайшов атомну теорію.

Діон Сіракузський, учень Платона, а згодом тиран Сіракуз.

Убитий 353 р. до н.

Діоген, кінік, народжений близько 412 р. до н.е., відомий своєю грубістю та

витривалість.

Діогнет, художник.

Обійтися, змиритися.

Догмати, змістовні вислови або філософські правила життя.

ЕМПЕДОКЛ з Агрігента, пов. 5 століття до н.е., філософ, який перш

стверджував, що існують «чотири елементи». Він вірив у

переселення душ і незнищенність матерії.

Епіктет, відомий філософ-стоїк. Він був з Фрігії, спочатку а

раб, потім вільновідпущеник, кульгавий, бідний і задоволений. Робота дзвонила

Енхейрідіон був складений учнем із його промов.

Епікурейці, секта філософів, заснована Епікуром, який «поєднував

фізика Демокріта", тобто атомна теорія, "з етикою

Арістіпп».

Пропонували жити для щастя, але це слово не витримало так грубо

і вульгарний сенс спочатку, який він незабаром прийняв.

Епікур із Самосу, 342-270 рр. до н.

Жив в Афінах у своїх «садах», скромний і добрий, хоча й трохи

марно, життя. Його характер був простий і стриманий, і не мав нічого з цього

порок або поблажливість, яка згодом була пов'язана з ім'ям

Епікурейський.

Евдокс Кнідський, відомий астроном і лікар IV століття до нашої ери.

С.

ФАТАЛЬНИЙ, суджений.

Фортуна, випадковість (присл.).

Фронто, М. Корнелій, ритор і прохач, призначений консулом у 143 р. н.

число його листів до М, авр. а інші збереглися.

ГРАНУА, притока Дунаю.

ГЕЛІКА, стародавня столиця Ахаї, поглинена землетрусом, 373 р.

до н.е.

Гельвідій Пріск, зять Фразеї Пета, знатний чоловік і коханець

свободи. Він був вигнаний Нероном і страчений Веспасіаном.

Геракліт Ефеський, який жив у 6 столітті до н.е. Він писав далі

філософії та природознавства.

Геркуланум, поблизу вулкана Везувій, похований виверженням 79 року нашої ери.

Геркулес, с. 167, має бути Аполлон. См. Музи.

Перерва, розрив.

Гіппарх з Віфінії, астроном II століття до нашої ери, «Істина

батько астрономії».

Гіппократ з Косу, приблизно 460-357 рр. до н. Один із найвідоміших лікарів

античності.

ІДІОТ означає лише нерозумну людину, «неспеціаліста», того, хто

не був технічно навчений жодному мистецтву, ремеслу чи покликанню.

ЛЕОННАТ, видатний полководець Олександра Македонського.

Луцилла, дочка М. Аврелія та дружина Вера, якого вона пережила.

МЕКЕН, довірений радник Августа та щедрий покровитель розуму

і літератори.

Максим, Клавдій, філософ-стоїк.

Меніпп, філософ-кінік.

Meteores, ta metewrologika, «висока філософія», використовувана спеціально для астрономії

і натурфілософія, які були пов'язані з іншими спекуляціями.

Середня комедія, щось середнє між старою та новою комедією. див

Комедія, стародавня та нова комедія.

Середні речі, книга 7, XXV. Стоїки ділили все на чесноти,

порок і байдужі речі; але більшість вони вважали «байдужими».

ті речі, які світ вважає добрими чи поганими, наприклад багатство або

бідність. З них деякі були «бажаними», деякі «відкидалися».

Музи, дев'ять божеств, які керували різними видами поезії, музики,

і т. д. Їхнім лідером був Аполлон, одним із титулів якого є Musegetes, Вождь

муз.

НЕРВИ, струни.

Нова комедія, аттична комедія Менандра та його школи, яку критикували

не особи, а манери, як сучасна комічна опера. См. Комедія, Антична.

ПАЛЕСТРА, школа боротьби.

Pancratiast, конкурент в pancratium, комбінований конкурс якого

включала бокс і боротьбу.

Пармулярії, гладіатори, озброєні маленьким круглим щитом (парма).

Фідій, найвідоміший скульптор античності.

Філіпп, засновник македонського панування і батько Олександра

Великий.

Фокіон, афінський полководець і державний діяч, людина благородна і високодушна,

4 століття до нашої ери

Демосфен називав його «обрізачем моїх місячних».

Він був страчений державою в 317 році за помилковою підозрою, і залишив а

послання своєму синові «не мати зла на афінян».

Сосна, мука.

Платон з Афін, 429-347 рр. до н. Він використовував винайдений ним діалектичний метод

майстер Сократ.

Він був, мабуть, стільки ж поетом, скільки й філософом. Його взагалі ідентифікують

з теорією ідей, що речі є такими, якими вони є через участь

з нашою вічною Ідеєю. Його «Річ Посполита» була своєрідною утопією.

Платоніки, послідовники Платона.

Помпеї, поблизу вулкана Везувій, поховані під час виверження 79 року нашої ери.

Pompeius, C. Pompeius Magnus, дуже успішний генерал наприкінці ст

Римська республіка (106-48 рр. до н. е.).

Престиджитатор, жонглер.

Піфагор Самоський, філософ, учений і мораліст 6 ст.

століття до нашої ери

КВАДИ, плем’я П. Німеччини.

М. Аврелій вів війну проти них, і була написана частина цієї книги

в полі.

RICTUS, gape, щелепи.

Рустик, К. Юній, або філософ-стоїк, двічі призначений консулом М.

Аврелій.

САКРАРІЙ, святиня.

Саламіній, книга 7, XXXVII. Леон Саламіський. Сократ був наказаний

Тридцять тиранів, щоб забрати його перед собою, і Сократ, на свій страх і ризик,

відмовився.

Sarmatae, плем'я, що мешкало в Польщі.

Скелет, скелет.

Скептики — філософська школа, заснована Пірроном (4 ст. до н. е.). він

виступав за «призупинення вироку» і навчав відносності знання

і неможливість доведення. Школа мало чим відрізняється від школи агностиків.

Сципіон, ім'я двох великих воїнів, П. Корн. Сципіон Африканський,

завойовник Ганнібала і П.

Кукурудза. наук. афр. Неповнолітній, який потрапив в сім'ю шляхом усиновлення, який знищений

Карфаген.

Secutoriani (слово введене С.), Sececutores, легкоозброєні

гладіатори, які протистояли іншим із сіткою та тризубом.

Секст Херонейський, філософ-стоїк, племінник Плутарха.

Безглуздо, просто, звичайне.

Сінуесса, місто в Лаціоні.

Сократ, афінський філософ (469-399 рр. до н. е.), засновник діалектики

метод. Страчений за сфабрикованим звинуваченням земляків.

Скупість, обмеження (без натяку на скупість).

Стоїки, філософська система, заснована Зеноном (4 ст. до н. е.), і

систематизовано Хрісіппом (III ст. до н. е.). Їхня фізична теорія була а

пантеїстичний матеріалізм, їх summum bonum «жити згідно з природою».

Їхньому мудрому нічого не потрібно, він сам собі достатній; чеснота це добре,

порок поганий, зовнішні речі байдужі.

ТЕОФРАСТ, філософ, учень Аристотеля і його наступник

президента ліцею. Написав велику кількість праць з філософії

та природна історія. Помер 287 р. до н.

Thrasea, P. Thrasea Pactus, сенатор і філософ-стоїк, знатний і

мужня людина. Його засудив до смерті Нерон.

Тиберій, 2-й римський імператор (14-31 н. е.). Останню частину свого він провів

життя в Капрее (Капрі), біля Неаполя, в розкоші або розпусті, нехтуючи

його імператорські обов'язки.

До-рваний, роздертий на шматки.

Траян, 13-й римський імператор, 52-117 рр. н.

ВЕР, Луцій Аврелій, колега М. Аврелія в імперії.

Він одружився з Лусіллою, дочкою М. А., і помер у 169 році нашої ери.

Веспасіан, 9-й римський імператор КСЕНОКРАТ Халкедонський, 396-314 рр. до н.е.

філософ, президент академії.

Абзаци з першими рядками

ЙОГО ПЕРША КНИГА

I. Від діда Вера я навчився

бути ніжним і лагідним, і до

II. Того, хто мене виховав, не бути

залюбки залежний від будь-якого з них

III. Про Діогнета, щоб не турбуватися

марні речі, і не легко

IV. Для Рустика я бачу, що я перший

увійшло в зарозумілість

V. Від Аполлонія правдива свобода і

незмінна стійкість, а не

VI. Про Секста, м'якість і образ а

родина керувала с

VII. Від Олександра Граматика, буд

бездоганний сам, і ні

VIII. З Фронто, скільки заздрощів і шахрайства

і лицемірство стан а

IX. Олександра Платонічного, не часто ні

без особливої потреби

X. Катула, не зневажати жодного друга

виправдання, хоч і несправедливе,

XI. Від мого брата Северуса, бути добрим і

люблячи їх усіх моїх

XII. Від Клавдія Максима, у всьому до

намагатися мати владу

XIII. У мого батька я бачив його лагідність;

його постійність без

XIV. Від богів я отримав, що я мав добро

дідусів і батьків,

XV. У країні кваді в Грануа,

ці. Час від ранку

XVI. Хто б я не був, це або плоть, або

життя або те, що ми

XVII. Усе, що походить від богів

негайно, що зробить будь-який чоловік

КНИГА ДРУГА

I. Згадай, як довго ти вже відкладав

ці речі, і як

II. Нехай це буде твоя щира й невпинна турбота

як римлянин і чоловік до

III. Роби, душа, роби; ображати і зневажати себе;

ще деякий час і час

IV. Чому все це має статися

зовні стільки

V. За недотримання стану іншого

людська душа, дефіцитна колись

VI. Ці речі ви завжди повинні мати в собі

розум: Що таке природа

VII. Теофраста, де він порівнює гріх з

гріх (як після вульгар

VIII. На що б ти не впливав, що завгодно

ти проектуєш, так і роби,

IX. Подумайте, як швидко все відбувається

розпущено і вирішено: ст

X. Це частина людини, наділена добром

розуміння факультету, до

XI. Поміркуйте з собою, як людина і чим

частина його, приєднується

XII. Якби ти прожив три тисячі, або

цілих десять тисяч

XIII. Пам'ятайте, що все лише думки і

зарозумілість, для тих речей

XIV. Душа людини чинить зло і неповагу

себе в першу чергу і особливо,

XV. Час життя людини — як точка;

суть цього коли-небудь

КНИГА ТРЕТЯ

I. Людина повинна не тільки враховувати, наскільки щоденно його

життя марнотратить і

II. Це також ви повинні спостерігати, це

що б то не було так природно

III. Гіппократ вилікував багато хвороб,

сам захворів і

IV. Не витрачай рештки своїх днів у

думки та фантазії щодо

V. Не роби нічого проти своєї волі чи всупереч

громаді, ні

VI. Веселим бути, і в нужді стояти,

будь-якої допомоги інших чоловіків

VII. Якщо ти щось у цьому знайдеш

земне життя краще, ніж

VIII. Ніколи нічого не вважай прибутковим,

який колись буде стримувати

IX. У розумі, який колись справді дисциплінований

і очищений, ти можеш

X. З усією честю користуйся своєю думкою

і повага, для в

XI. До цієї постійної допомоги та пам’ятних знаків,

нехай буде додано ще одне,

XII. Що це таке, що тепер моя фантазія налаштована

на? того, що роблять речі

XIII. Якщо ти маєш намір те, що є

присутній, дотримуючись правила о

XIV. Як це робили завжди лікарі та хірурги

їхні інструменти готові

XV. Не обманюйтеся; бо тобі ніколи не жити

читати твою мораль

XVI. Красти, сіяти, купувати, відпочивати,

щоб побачити, що робити

XVII. Бути здатним до фантазій і

уяви, є спільним для людини і

ЧЕТВЕРТА КНИГА

I. Ця внутрішня володарка людини, якщо вона є

у своєму справжньому природному

II. Нехай нічого не робиться необдумано і навмання,

але все відповідно

III. Вони шукають для себе приватної пенсії

IV. Якщо розібратися і бути розумним, будьте

загальне для всіх людей, отже

V. Як породження, так і смерть таємниця

мудрості природи: а

VI. Такі-то речі, від такого-то

причини, повинні з необхідності

VII. Нехай думку заберуть, і жодного чоловіка

вважатиме себе несправедливим.

VIII. Що б не сталося на світі,

трапляється справедливо, і тому, якщо

IX. Зазнайства немає таких речей, як він що

неправильно тобі зачати,

X. Ці два правила ви повинні завжди мати в а

готовність. По-перше, зробіть

XI. Чи є у вас причина? у мене є. Чому тоді makest

ти ним не користуєшся? Для якщо

XII. У складі досі ти мав а

особливий прожитковий мінімум: і зараз

XIII. Протягом десяти днів, якщо це станеться, ти

буде шанований богом

XIV. Не так, якби ти мав тисячі

років жити. Смерть висить

XV. Тепер він отримує багато часу та дозвілля,

кому не цікаво знати

XVI. Той, хто жадібний кредитів і репутації

після його смерті, doth

XVII. Якщо так, то душі залишаються після

смерть (кажуть, що не буде

XVIII. Не збиватися з дороги, а на

кожен рух і бажання,

XIX. Все, що тобі доцільно, О

Світ, доцільний для мене;

XX. Зазвичай скажуть: «Не втручайтесь».

багато чого, якщо хочете

XXI. Спробуйте також, як добре життя людини; (з одного,

хто дуже задоволений

XXII. Цей світ або космічний, або прекрасний

шт., бо вс

XXIII. Чорний або злобний характер, an

жіноча вдача; ан

XXIV. Він справжній втікач, що летить від

причина, за якою чоловіки

XXV. Є хто без пальта;

а є, хто без

XXVI. Яке б мистецтво і професія у вас не була

навчився, прагнути до

XXVII. Розглянемо в думці, наприклад

заради часів Веспасіана:

XXVIII. Ті слова, які колись були загальними і

звичайні, тепер стають

XXIX. Все, що є зараз, і з дня

сьогоднішній день має своє існування;

XXX. Ти вже готовий померти, і все ж таки помер

ти не досяг

XXXI. Дивіться і спостерігайте, який стан

їх раціональна частина; і

XXXII. В чужому розумі та розумінні

твоє зло не може існувати,

XXXIII. Завжди розглядайте і думайте про світ

як один живий

XXXIV. Який ти, той кращий і божественний

частина виключена, але як

XXXV. Терпіти зміни не зашкодить; як немає

користь це, зміна на

XXXVI. Що б не сталося на світі,

це, в ході природи,

XXXVII. Нехай це Геракліта ніколи не виходить

твій розум, що смерть

XXXVIII. Навіть ніби хтось із богів повинен

скажи тобі, Ти будеш

XXXIX. Нехай це буде твоя вічна медитація, як

багато лікарів, які

XL. Ти маєш бути, як мис моря,

проти якого хоча

XLI. О, нещасний я, кому ця біда

сталося! Ні, щасливий я,

XLII. Це звичайний грубий, але це

є хорошим ефектом

XLIII. Нехай твій курс завжди буде найбільшим

згорнутий спосіб. Найбільше

КНИГА П'ЯТА

I. Вранці, коли ти знайдеш себе

небажання підніматися, розглядати

II. Як легко людині поставити річ

від нього все бурхливо

III. Вважайте себе придатним і гідним говорити, або

робити все, що є

IV. Я продовжую свій курс діями згідно

до природи, поки я

V. Жодна людина не може захоплюватися тобою за твій різкий гострий

мова, така твоя

VI. Бувають такі, які, коли вони зробили а

гарний поворот до будь-якого, готові

VII. Форма молитви афінян дійсно була

таким чином: «О дощику, дощику, добре».

VIII. Як ми зазвичай говоримо, лікар має

призначений цій людині,

IX. Не засмучуйся, не впадай у відчай,

бути не з надії, якщо

X. Ви повинні втішити себе в

очікування твого природного

XI. Яка користь від того, що зараз я

зробити з моєї душі? Таким чином

XII. Що це за речі самі по собі,

які більшою частиною є

XIII. Все, з чого я складаюся, є або формою, або

справа. Жодна корупція не може

XIV. Розум і розумна сила — це здібності

які самі задовольняються

XV. Такі як твої думки і звичайні

міркування є, така воля твоя

XVI. Бажати неможливого - це частина

божевільного. Але це а

XVII. Після одного розгляду людина найближча

до нас; як ми зобов'язані

XVIII. Шануй те, що є головним і найбільшим

могутній у світі, і

XIX. Те, що не шкодить самому місту;

не може завдати шкоди жодному громадянину.

XX. Нехай той головний командує частиною твоєї

душа завжди підвладна

XXI. Жити з богами. Він живе з

Боги, які в усі часи

XXII. Не сердься ні на того, чий

подих, ні з ним чий

XXIII. «Де не буде ні ревуна,

ні повія». чому так як

XXIV. Та раціональна сутність, за допомогою якої в

Всесвіт керується, є для

XXV. Як ти поводився досі

до богів? назустріч

XXVI. Навіщо нерозсудливим невченим душам

біда те, що є

XXVII. Через дуже короткий час ти це зробиш

бути або попелом, або а

XXVIII. Ти завжди можеш пришвидшити, якщо хочеш

але зробіть вибір

XXIX. Якщо це ні мій злий вчинок, ні

все одно діяти в залежності

XXX. Нехай сюрприз смерті пошкодує, коли вона буде, і

де це буде, я можу бути а

КНИГА ШОСТА

I. Сама матерія, з якої складається Всесвіт

складається, є сам по собі

II. Будь тобі все одне, чи половина

заморожені або добре теплі; чи

III. Зазирніть, нехай і не належне

якість або справжню цінність

IV. Всі речовини скоро змінюються,

і або вони будуть

V. Найкраща помста — не стати

як до них.

VI. Нехай це буде твоя єдина радість, і тільки твоя

комфорт, від одного комунікабельний

VII. Раціональна керівна частина, як тільки вона

може ворушитися і обертатися

VIII. Відповідно до природи Всесвіту

все конкретне

IX. Коли завгодно деяким присутнім важко

випадки, до яких ти змушений

X. Якби ти мав одночасно обидва

мачуха, і

XI. Як це чудово корисно для людини

представляти собі

XII. Подивіться, що промовляє Крейтс

Сам Ксенократ.

XIII. Ті речі, які звичайні

люди захоплюються, найбільше

XIV. Одні речі поспішають бути, а інші – бути

більше не бути. І навіть

XV. Не вегетативне дихання, це точно не так

(які рослини мають) що

XVI. Під, над і близько - це рухи

елементів; але

XVII. Хто може вибрати, але не дивуватися їм? Вони

не буде добре говорити про

XVIII. Ніколи нічого не зачаття

неможливо людині, яка тобою

XIX. Припустимо, що на палестрі хтось

все розірвало тебе

XX. Якщо хтось докорить мені, то й докорить

зробіть це очевидним для мене,

XXI. Я зі свого боку зроблю те, що належить

я; щодо інших речей,

XXII. Олександр Македонський, а він що

одягав своїх мулів, коли раз

XXIII Подумайте, скільки різних речей,

чи стосуються вони наших

XXIV. якщо хтось має поставити це запитання

ти, як це слово Антонін

XXV. Хіба це не жорстоко забороняти чоловікам

впливають на ті речі, які

XXVI. Смерть - це припинення враження

почуттів, в

XXVII. Якщо в такому житті твоє тіло буде

здатний витримати, це а

XXVIII. Роби все так, як личить учневі

Антоніна Пія.

XXIX. Зворуши свій розум і згадай свій розум

знову від твого природного

XXX. Я складаюся з тіла і душі. До мого тіла

всі речі є

XXXI. Поки нога робить те, що

належить йому робити, і

XXXII. Хіба ти не бачиш, як навіть ті, що

володіти механікою,

XXXIII. Азія, Європа; які вони, але як

куточки всього світу;

XXXIV Той, хто бачить те, що є зараз,

теж усе це бачив

XXXV. Пристосуйся до цього й пристосуйся до цього

маєток і до тих

XXXVI. Те, чого немає всередині

належна потужність і

XXXVII. Ми всі працюємо на один ефект, деякі

охоче, і з раціональним

XXXVIII. Чи сонце бере на нього до

робити те, що належить

XXXIX. Якщо так, то Боги надумали

зокрема тих

XL. Все, що в будь-якому роді трапляється з будь-ким

одне, доцільно для

XLI. Як рядові покази театру і

інших таких місць,

XLII. Нехай кілька смертей чоловіків усіх

сортів, і всяких

XLIII. Коли ти будеш втішати і збадьорювати

себе, пригадайте

XLIV. Ти журишся, що ти важиш

але стільки кілограмів, а ні

XLV. Давайте докладемо всіх зусиль, щоб переконати

їх; але однак, якщо

XLVI. Амбіційний припускає чуже

акт, хвала й оплески, до

XLVII. Це повністю у твоїх силах

виключити будь-яку зарозумілість

XLVIII. Використовуйте себе, коли хтось говорить

тебе, щоб прислухатися до

XLIX. Те, що не годиться для вулика,

не може бути корисним для

Л. Знайдуть або пасажири, або хворі

помилка і скарга, або

LI. Скільки їх, що з'явилися на світ

в той же час, коли я

LII. Тим, хто хворий на жовтяницю,

мед здається гірким; і до

LIII. Жодна людина не може перешкодити тобі жити так, як ти

вимагає природа. нічого

LIV. Які вони люди, яких вони шукають

догодити, а що до

КНИГА СЬОМА

I. Що таке зло? Це те, що багато

час і часто у вас є

II. Який там страх, що твої догмати, або

філософські резолюції

III. Те, що подумає більшість чоловіків

самі найбільше щасливі за, і

IV. Слово за словом, кожне окремо, повинно

речі, які є

V. Чи достатньо мого розуму та розуміння

для цього чи ні? Якщо це буде

VI. Хай майбутнє не турбує тебе. Для якщо

необхідність так вимагає того

VII. Все, що є матеріальним, незабаром зникає

геть у заг

VIII. Для розумної істоти те саме

дія як відповідно

IX. Прямий сам по собі, не зроблений прямим.

X. Як кілька членів в одному тілі з'єдналися, так

є розумними створіннями

XI. З речей, які зовнішні, трапляються що

воля до того, що може

XII. Що б хтось не робив чи казав,

ти повинен бути добрим; не для

XIII. Це може колись бути моїм комфортом і

безпека: я так розумію

XIV. Що таке rv&nfLovia, або щастя: але

a7~o~ &d~wv, або, a good

XV. Чи хтось настільки дурний, щоб боятися змін,

до якого все, що

XVI. Через субстанцію Всесвіту, як

через торрент пропуск

XVII. Природа Всесвіту, в

загальна субстанція всіх речей

XVIII. Сердите обличчя дуже проти

природа, і це часто

XIX. Кожного разу, коли хтось згрішить проти

інше, зараз розглянути

XX. Не фантазуйте собі речі майбутнього, як

хоча вони були присутні

XXI. Зітріть усі думки, залишайтеся силою і

насильство нерозумне

XXII. Усе (каже він) певне

порядок і призначення. I

XXIII. З Платона. «Той, чий розум

наділений істинним

XXIV. З Антисфена. «Це княжий

те, що потрібно робити добре та бути

XXV. З кількох поетів і коміксів. «Це буде

але тобі мало користі,

XXVI. З Платона. 'Моя відповідь, повна

має бути справедливість і справедливість

XXVII. Щоб озирнутися на речі колишні

віки, як на різноманітність

XXVIII. Він має міцніше тіло, і є

кращий борець, ніж я. Що

XXIX. Де справа може бути здійснена

погоджується з тією причиною, яка

XXX. Не дивіться на думки інших людей

розуміння; але подивіться

XXXI. Як той, хто жив, і тепер буде

померти по праву, що б там не було

XXXII. Ви також повинні використовувати себе, щоб зберегти своє

тіло фіксоване та стійке;

XXXIII. Мистецтво справжнього життя в цьому світі

більше схожий на борця,

XXXIV. Ви повинні постійно розмірковувати і

міркувати з собою, що

XXXV. Який би біль ти не відчував, дозволь це

зараз приходить тобі на думку,

XXXVI. Стережися, щоб ти колись не стояв

так вплинуло, хоч назустріч

XXXVII. Звідки ми знаємо, чи Сократ був таким

справді видатний, і так

XXXVIII. Бо це дуже можливо, що

чоловік повинен бути дуже

XXXIX. Вільний від усякого примусу в усьому

бадьорість і жвавість ти

XL. Тоді людина досягла стану

досконаліість у своєму житті та

XLI. Чи можуть боги, які безсмертні, для

продовження багатьох століть

XLII. Який би об'єкт, наш розумний і

комунікабельний факультет зустрічається

XLIII. Коли ти зробив добре, і інше

отримує користь від твоїх дій,

XLIV. Природа Всесвіту зробила один раз

звичайно раніше це було

ВОСЬМА КНИГА

I. Це також, серед іншого, може служити для

бережи тебе від марнославства;

II. Над кожною дією, про яку ти збираєшся, став

це питання до себе;

III. Олександр, Кай, Помпей; які є

це Діогену, Геракліту,

IV. Що зробили, те ще зроблять,

хоча ти повинен повісити

V. Те, що робить природа Всесвіту

зайнята тим, є;

VI. Кожна окрема природа має зміст, коли

у своєму власному правильному руслі

VII. У вас немає ні часу, ні можливості

читати. що тоді? Маєш ти

VIII. Відтепер не скаржиться на

неприємності придворного життя,

IX. Покаяння є внутрішнім і

самозвинувачення за нехтування або

X. Це, що це саме по собі, і по собі,

відповідно до належного

XI. Коли тебе важко розбурхати і

прокинувся від твого сну,

XII. Як подарує кожна фантазія та уява

себе тобі, подумай

XIII. При першій зустрічі з будь-ким, скажіть

зараз собі:

XIV. Пам’ятайте про це, щоб змінити свою думку

випадку, і слідувати за ним

XV. Якби це був твій вчинок і твій власний

потужність, ти б робив

XVI. Все, що вмирає і падає, однак і

де б воно не померло

XVII. Все, що є, створено для чогось:

як кінь, лоза. чому

XVIII. Природа також має свій кінець у кінці

і остаточне завершення

XIX. Як той, що підкидає м'яч. І що

є м'яч, тим краще, якщо

XX. Те, що має бути предметом твоєї

розгляд, є або

XXI. Скоріш за все це сталося

тобі: чому б ні

XXII. Мені це зробити? я буду; тому кінець мого

дія полягає в тому, щоб робити добро

XXIII. За однією дією судіть про решту: це

купання, яке зазвичай приймає

XXIV. Луцилла поховала Вера; тоді була Лусілла

сама похована іншими.

XXV. Справжня радість людини — робити це

який належним чином належить а

XXVI. Якщо біль є злом, то він є

ставлення до тіла; (і те

XXVII. Зітріть усі пусті фантазії та скажіть

себе безперервно; Зараз

XXVIII. Чи виступаєш ти в Сенаті, чи

чи розмовляєш ти з кимось

XXIX. Август свій двір; його дружина, його

дочка, його племінники, його

XXX. Контрактуйте все своє життя до міри

і частка одного сингла

XXXI. Отримайте тимчасові благословення без

демонстрація, коли їх надсилають

XXXII. Якщо ти коли-небудь бачив або руку, або а

ногою або головою, що лежить поруч

XXXIII. Як майже всі інші її факультети і

властивості характер

XXXIV. Нехай не загальне уявлення до

себе

XXXV. що? це Пантея або Пергам

дотримуючись їх донині

XXXVI. Якщо ти швидкозорий, будь таким

питання судження, і

XXXVII. У всій конституції людини I

не бачу ніякої протилежної чесноти

XXXVIII. Якщо ви можете, але позбудьтеся зарозумілості

і думка з цього приводу

XXXIX. Те, що є перешкодою для

почуттів, є злом для

XL. Якщо один раз круглий і твердий, немає страху

що це колись зміниться.

XLI. Навіщо мені журитися; хто ніколи не робив

охоче сумувати будь

XLII. Цей час, який зараз присутній, даруйте

ти на себе. Вони що

XLIII. Візьми мене і кинь куди хочеш: я

я байдужий. Для там

XLIV. Чи це тоді така річ, що варта?

для цього моя душа повинна

XLV. З тобою нічого не може трапитися, що є

не випадково тобі, як

XLVI. Пам'ятайте, що ваш розум такої природи

як це стає

XLVII. Тримайся до першого голого і

оголені побоювання речей,

XLVIII. Огірок гіркий? відкладіть його.

Ожина заважає?

XLIX. Не бути розслабленим і недбалим; або вільний,

і безглуздий у твоєму

L. «Вони вбивають мене, вони ріжуть моє тіло; вони

переслідувати мою особу с

LI. Хто не знає, що таке світ,

сам не знає де

LII. Не тільки тепер відтепер мати спільне

дихання, або затримати

LIII. Злочестивість взагалі не шкодить

світ. Особливий

LIV. Здається сонце заграло за кордон. І

справді, це розсіяно, але

LV. Хто боїться смерті, боїться і того

він не матиме розуму

LVI. Усі люди створені один для одного: або

то навчіть їх краще, або

LVII. Рух розуму не такий, як

рух дротика. для

LVIII. Пронизати і проникнути в маєток

кожного

КНИГА ДЕВ'ЯТА

I. Хто несправедливий, той також нечестивий. Для

природа всесвіту,

II. Було справді веселіше і комфортніше,

щоб чоловік вийшов

III. Ти не повинен у справі смерті нести

себе зневажливо, але як

IV. Хто грішить, той сам собі грішить. він

що несправедливо, боляче

V. Якщо моє теперішнє уявлення про об'єкт буде

правильно, і мій подарунок

VI. Знищити фантазію, використати обдумування,

гасити пожадливість, до

VII. З усіх нерозумних створінь є

але одна нерозумна душа;

VIII. Людина, Бог, світ, кожен у своєму

добрий, принеси деякі плоди.

IX. Або навчіть їх краще, якщо це буде у вас

потужність; або якщо цього не буде,

X. Праця не як той, кому призначено

бути жалюгідним, ні як один

XI. Цього дня я вийшов із усіх своїх неприємностей.

Ні, я вигнав усіх

XII. Усі ці речі, по суті

досвід звичайний і рядовий;

XIII. Самі речі, які впливають на нас,

стоять без дверей,

XIV. Оскільки чеснота і зло не складаються в

пристрасть, але в дії; так

XV. До каменя, що відкидається, коли його

спускається, це не шкодить

XVI. Просіяти їх розум і розуміння, і

подивіться, які вони люди,

XVII. Усе, що є на світі, є

завжди в маєтку

XVIII. це не твій, а чужий гріх.

Чому це має турбувати

XIX. Операція і мета є

закінчення, або ан

XX. Як вимагатиме нагода, або до свого

власне розуміння, або до

XXI. Як ти сам, ким би ти не був

створений для досконалості та

XXII. Дитячий гнів, звичайні балачки; жалюгідний

душі, що виносять мертвих

XXIII. Перейти до якості причини від

який ефект робить

XXIV. Нескінченні біди і біди,

що ти вже маєш

XXV. Коли будь-хто звинуватить вас

неправдиві звинувачення, або

XXVI. Вгору і вниз, з одного віку в інший, іди

звичайні речі

XXVII. Через деякий час земля покриє нас

все, а потім і вона сама

XXVIII. А ці ваші так звані політики,

єдине справжнє практичне

XXIX. З якогось високого місця як би дивитися

вниз, і дивитися

XXX. Багато з тих речей, які турбують і

стримуйте себе, це в вас

XXXI. Щоб разом осягнути весь світ

у твоєму розумі, і в цілому

XXXII. Який у них розум і

розуміння; і які речі, що

XXXIII. Втрати та корупція, є в дійсності

нічого іншого, крім змін і

XXXIV. Як низький і гнилий, все звичайне

справа є! Вода, пил і

XXXV. Чи буде ця сварливість, це бурмотіння,

це скаржаться і

XXXVI. Це все одне, щоб побачити ці речі для а

сто років разом

XXXVII. Якщо він згрішив, то його шкода,

не моє. Але, можливо, він

XXXVIII. Або все за провидінням

розуму трапляється з кожним

XXXIX. Ти кажеш до цієї раціональної частини,

Ти мертвий; корупція

XL. Або Боги нічого не можуть зробити для нас

всі, або вони ще можуть і

XLI. «У моїй хворобі» (сказав Епікур з

себе:) 'мої дискурси були

XLII. Це є спільним для всіх професій і

професії на розум і мають намір це

XLIII. Коли в будь-який момент ти ображаєшся

будь-яке нахабство, став

КНИГА ДЕСЯТА

I. О душе моя, час, я вірю, буде, коли

ти будеш добрим, простим,

II. Як той, ким повністю керують

природа, нехай це буде твоя турбота

III. Що б не сталося з тобою, ти

мистецтво природно твоїм природним

IV. Того, хто ображає, навчати з любов'ю і

лагідність, і показати йому

V. Що б це не сталося з тобою, це

це те, що з усіх

VI. Або з Епікуром, ми повинні залюбки

уявіть собі атоми

VII. Усі частини світу (все, що стосується I

означають, що містяться

VIII. Тепер, коли ти взяв ці імена

на тобі добрий, скромний,

IX. Іграшки та дурниці вдома, війни за кордоном:

іноді терор, іноді

X. Як павук, коли впіймав муху

що він полювали після, є

XI. Щоб дізнатися, і поставити собі деякі

певний спосіб і спосіб

XII. Він звільнився від пут своїх

тіло та сприйняття цього

XIII. Яка взагалі користь від підозри?

або, навіщо думки

XIV. Що це повільно, але все ж швидко?

весело, та все ж серйозно? він

XV. Вранці, як тільки ти прокинешся,

коли твій суд, перед

XVI. Дай, що хочеш, і забери що

ти хочеш, каже той, хто є

XVII. Тож живіть як байдужі до світу і

всі мирські предмети, як

XVIII. Зробіть це більше не питанням

диспут чи дискурс, що є

XIX. Завжди представляти собі; і до

постав перед тобою обидва

XX. Розгляньте їх через усі дії і

професії, їх життя:

XXI. Це найкраще для кожного, що

загальна природа всього відправляє

XXII. Земля, каже поет, часто

довго після дощу. Так і є

XXIII. Або ти продовжуй у цьому роді

життя і все,

XXIV Нехай воно завжди з’являється і буде явним

тобі ця самотність,

XXV. Той, хто втікає від свого пана, є а

втікач. Але закон є

XXVI. Від людини те зерно, яке колись кинуто

в утробі людини немає

XXVII. Завжди пам’ятайте і міркуйте з собою;

як все, що зараз

XXVIII. Як свиня, що плаче та кидається коли

горло йому перерізане, фантазія

XXIX. Чим би ти не займався,

подумайте про це самі,

XXX. Коли ти ображаєшся на будь-якого чоловіка

переступ, зараз

XXXI. Коли ти побачиш Satyro, подумай

Сократик і Євтихій, ор

XXXII. Який предмет, такий і курс

життя - це те, що ти робиш

XXXIII. Нехай це не буде у владі жодної людини

щиро кажу про тебе, що

XXXIV. Як той, кого вкусив скажений пес

боїться майже всього

XXXV. Добре око має добре бачити

все, що можна побачити, а ні

XXXVI. Немає такого щасливого чоловіка

у його смерті, але що деякі

XXXVII. Використовуйте себе; так часто, як ти бачиш

будь-яка людина робить що-небудь,

XXXVIII. Пам'ятайте, те, що налаштовує людину

на роботі, і має владу

КНИГА ОДИНАДЦЯТА

I. Природні властивості та привілеї а

розумна душа є: Те

II. Приємна пісня або танець; в

Вправа Панкратіаста, спортивна та

III. Та душа, яка завжди готова, навіть зараз

зараз (за потреби) від

IV. Чи зробив я щось благодійне? тоді я

виграв від цього. див

В. Трагедії спочатку вносили і

встановлено, щоб пам'ятати чоловіків

VI. Як ясно тобі здається, що

немає іншого твого курсу

VII. Гілка, відрізана від суцільності

те, що було поруч

VIII. Щоб рости разом, як інші гілки в

справа добра

IX. Це не можливо, щоб будь-яка природа

бути нижчим за мистецтво,

X. Самі речі (які або отримати

або щоб уникнути ти поставлений

XI. Тоді душа є такою, як її порівнює Емпедокл

це, як сфера або

XII. Хтось мене зневажатиме? нехай дивиться

що, на якій підставі він

XIII. Вони зневажають один одного, але вони

прагнути догодити один одному:

XIV. Який же він гнилий і нещирий

кажу, я вирішив нести

XV. Жити щасливо - це внутрішня сила

душі, коли вона зачеплена

XVI. З усього, що ви повинні враховувати

звідки, з чого

XVII. Чотири кілька диспозицій або

нахили там бути розуму і

XVIII. Яка частина будь-якого повітря або

вогонь буде в тобі,

XIX. Той, хто не має одного й того самого

загальний кінець завжди як довгий

XX. Пригадайте байку про сільську мишку

і міська миша, і

XXI. Сократ мав звичку називати загальним

зарозумілості та думки чоловіків,

XXII. Лакедемонці на своїй публіці

окуляри мали звичай призначати

XXIII. Що Сократ відповів Пердікці,

чому він не прийшов

XXIV. У стародавніх містичних листах в

Ефесян, було

XXV. Піфагорійці раніше не були в

ранок перше

XXVI. Як виглядав Сократ, коли він любив

підперезатися а

XXVII. У питанні письма чи читання ти

потрібно навчити раніше

XXVIII. «Моє серце посміхнулося в мені». 'Вони

буде звинувачувати навіть чесноту

XXIX. Як вони довго шукають фіги взимку

коли їх не можна мати; так

XXX. «Як часто батько цілує свою дитину,

він повинен сказати таємно

XXXI. «З волі немає злодія чи злодія».

розбійник:' з Епіктета;

ДВАНАДЦЯТА КНИГА

I. Чого б ти не прагнув у майбутньому

до, ти можеш навіть зараз

II. Бог бачить наш розум і розум,

голий і голий від цих

III. Я часто задавався питанням, як це має бути

передати, що кожна людина

IV. як так сталося, що Боги мають

замовляла все інше

V. Використовуйте себе навіть для тих речей, які

ти спочатку впадаєш у відчай

VI. Нехай це будуть предмети твоїх звичаїв

медитація: розглядати,

VII. Усе світське, що ти маєш бачити

розглянути, розділивши їх

VIII. Як щаслива людина в цій своїй владі, що

було надано

IX. Що б не трапилося в звичайному житті

перебіг і наслідок

X. Який він смішний і дивний, що

дивується всьому, що

XI. Або доля, (і те або абсолют

необхідність і неминуча

XII. При зарозумілості і побоюваннях, що таке

і такий є

XIII. Якщо це не підходить, не робіть цього. Якщо це

бути неправдою, не говоріть цього.

XIV. З усього, що представляє собою

тебе, щоб розглянути те, що

XV. Тобі давно пора зрозуміти

що є дещо в

XVI. Пам'ятайте, що все лише думки, і все

думка залежить від

XVII. Ніякої операції він не припиняє

на деякий час, може бути справді

XVIII. Ці три речі ви повинні мати

завжди в готовності: перш

XIX. Відкинь від себе думку, і ти будеш

безпечний. І що це таке

XX. Нехай твої думки завжди про них, хто

один раз для якоїсь однієї речі або

XXI. Тим, хто питає тебе: Де ти?

бачили Боги, чи як

XXII. У цьому полягає щастя життя,

щоб чоловік знав

XXIII. Є лише одне світло сонця,

хоча його перехопити

XXIV. Чого ти бажаєш? Жити довго.

що? Насолоджуватися

XXV. Яка маленька частина величезного і нескінченного

це вічність, тобто

XXVI. Який мій теперішній маєток

розуміння? Бо тут лежить

XXVII. Розбудити людину до презирства

смерть це серед іншого

Електронна книга медитацій «Проект Гутенберг» Марка Аврелія